Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

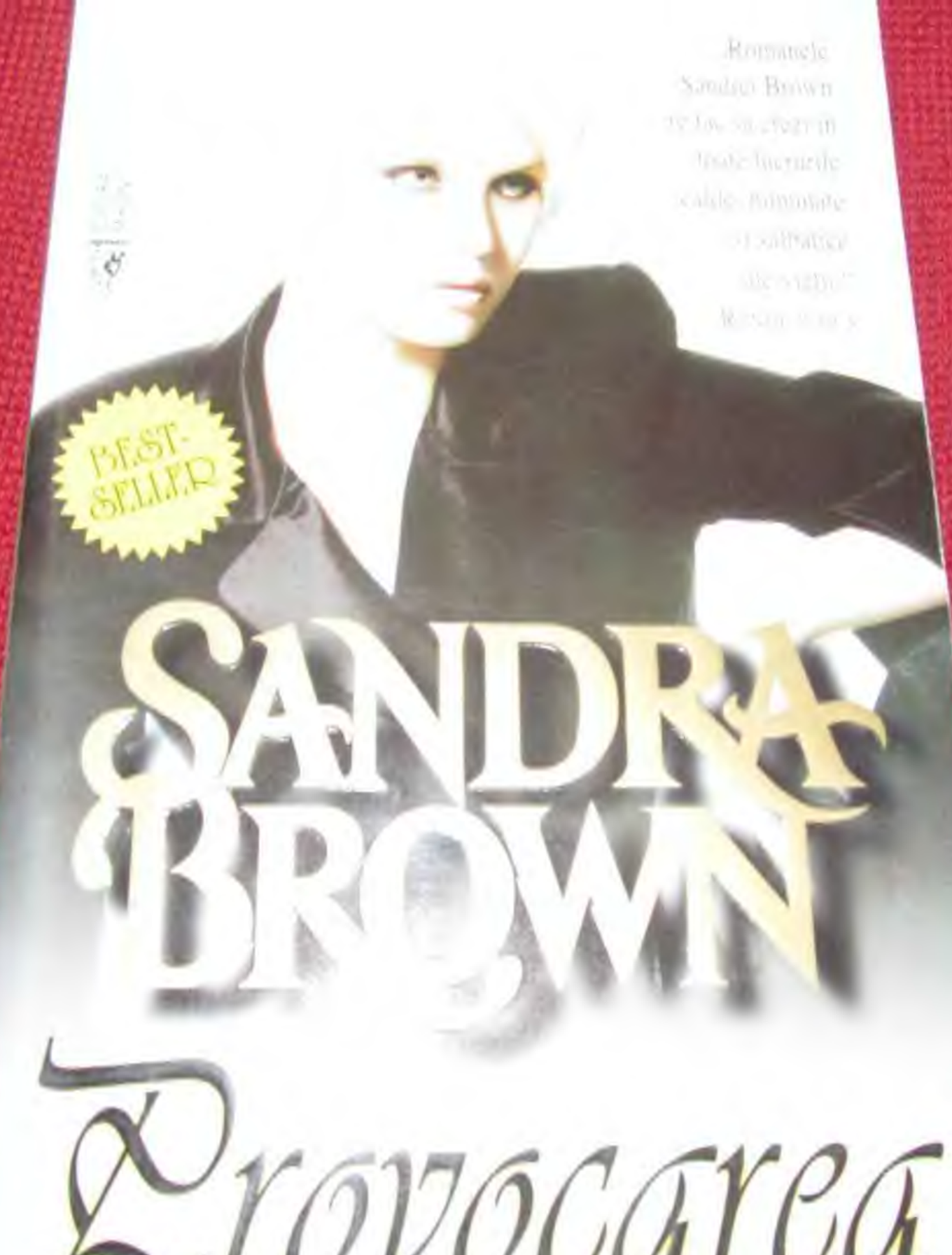

SANDRA BROWN

Provocarea

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

The Devil's Own

by Sandra Brown

© copyright for romanian language
by MIRON

© copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

SANDRA BROWN

Provocarea

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 1

Era beat şi, prin urmare, exact ceea ce-i trebuia.

Îl studia prin ceaţa de fum şi praf din *cantina*, unde individul stătea pe un taburet de bar, savurîndu-şi băutura. Paharul era ciobit, iar conţinutul de culoarea chihlimbarului stins, tulbure. Nu părea să observe, ridicîndu-l des la buze. Stătea cu genunchii larg desfăcuţi, cu capul aplecat între umerii aduşi şi coatele rezemate de tăblia slinoasă a barului.

Taverna era plină de soldaţi şi de femeile care-i distrau în camerele de sus. Ventilatoarele scîrţîitoare, învîrtindu-se anemic deasupra, abia dacă urneau norii groşi de fum. Mirosul înecăcios de parfum ieftin se amesteca neplăcut cu duhoarea trupurilor nespălate ale bărbaţilor care petrecuseră zile întregi în junglă.

059-4-8

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

De pretutindeni răsunau rîsete, deşi nu domnea o stare de spirit prea jovială. Ochii militarilor nu zîmbeau. În veselia lor se simţea o aură de deznădejde. Îşi aruncau glumele la fel cum aruncau orice altceva – violent.

În majoritate, erau tineri – bărbaţi duri şi posaci, care trăiau zi de zi pe muchia de cuţit dintre viaţă şi moarte. Cei mai mulţi purtau uniforma armatei actualului regim militar. Dar, indiferent că erau localnici sau mercenari internaţionali, cu toţii aveau în ochi aceeaşi expresie aspră. Erau extrem de bănuitori. Prudenţa le umbrea fiecare zîmbet.

Omul pe care-l luase în colimator Kerry Bishop nu făcea excepţie. Nu era latin – arăta a american. Bicepşii tari, bine definiţi, i se umflau sub mînecile suflecate atît de strîns, încît îi încerculau braţele ca nişte frînghii. Părul brunet îi atîrna lung şi lăţos peste gulerul cămăşii.

Partea de bărbie pe care o distingea Kerry era acoperită cu o barbă crescută de cîteva zile. Acesta putea fi sau un cîştig, sau un handicap pentru planul ei. Un avantaj, pentru că barba parţială avea să ajute la camuflarea feţei, şi un neajuns, deoarece puţini ofiţeri din armata regulată stăteau atîtea zile fără să se radă. *El Presidente* conta pe ţinuta regulamentară a ofiţerilor săi.

Ei bine, nu-i rămînea decît să încerce. Din toată gaşca, acest om era totuşi cel mai de preferat. Nu

numai că părea mai beat decît toţi, dar şi cel mai jalnic – slab, flămînd şi lipsit complet de principii. Odată ce se trezea, avea să fie, fără-ndoială, uşor de cumpărat.

Se pripea. Mai întîi, trebuia să-l scoată de-acolo. Cînd avea să se întoarcă şoferul camionului aceluia militar, căscatul care-şi lăsase neglijent cheile în contact, cînd revenea ca să vadă că-i dispăruseră? În orice moment, putea intra să le caute.

Cheile clănţăneau în buzunarul fustei lui Kerry de fiecare dată cînd îşi mişca picioarele pe drumul prin salon, spre omul care bea de unul singur la bar. Ocoli cuplurile care dansau în muzica asurzitoare, ferindu-se de cîteva gesturi stîngace şi evitînd să privească perechile care erau prea purtate de valurile pasiunii pentru a se mai osteni să caute intimitatea.

După ce petrecuse aproape un an în Montenegro, nimic n-ar mai fi trebuit s-o surprindă. Naţiunea era sfîşiată de războiul civil, iar războiul reducea adeseori fiinţele omeneşti la animalitate. Însă ceea ce văzu că făceau unele cupluri în văzul tuturor îi îmbujoră aprins obrajii.

Strîngînd cu fermitate din fălci şi concentrîndu-se numai asupra scopului pentru care se afla acolo, se apropie de omul de la bar. Cu [illegible] mai aproape, cu atît devenea mai sigură că era exact acela de care avea nevoie.

27/04/2013

De aproape, arăta şi mai înfricoşător decît păruse de la distanţă. Nu bea la modul propriu, ci îşi arunca furios alcoolul pe gît. Nu-l gusta. Nu-l consuma de plăcere. Nu venise să se distreze, ci pentru a-şi uşura mînia stîrnită din cine ştie ce motiv. Poate ca să-şi alunge din minte vreun mare necaz? Poate ca să-şi alunge din minte vreun mare necaz? Îl escrocase cineva într-o afacere? Îl păgubise? Îl trişase?

Kerry aşa spera. Dacă era strîmtorat cu banii, avea să fie mult mai receptiv la tranzacţia pe care intenţiona să i-o propună.

Avea înfipt un pistol în betelia pantalonilor de camuflaj. Pe coapsă îi stătea o machetă prelungă, ameninţătoare. La picioare, în jurul taburetului, zăceau trei genţi de prelată. Erau atît de pline cu uneltele meseriei lui, încît cusăturile stăteau întinse să plesnească. Kerry se cutremură la gîndul distrugerii de care era capabil arsenalul lui personal. Probabil că acesta făcea parte dintre motivele pentru care, deşi bea singur, rămînea nebătut. Într-un asemenea loc, izbucneau adesea încăierări între oamenii cu sîngele încins şi degetul iute pe trăgaci. Dar nimeni nu căuta conversaţia sau gîlceava cu acesta, care stătea pe ultimul scaun din rînd.

Din nefericire pentru Kerry, mai era şi scaunul cel mai îndepărtat de singura ieşire din clădire. Nu exista uşă dosnică prin care să se furişeze neobservaţi. Trebuia să-l transporte din colţ pînă la uşă.

Pentru a reuşi să-l convingă să plece cu ea, trebuia să fie cît putea de convingătoare.

Cu acest gînd în minte, trase adînc aer în piept, acoperi distanţa rămasă între ei şi se aşeză pe taburetul alăturat, care în mod întîmplător era liber. Profilul individului era la fel de colţuros şi de împietrit ca un lanţ de munţi. Nu se zărea nici o trăsătură delicată, generoasă. Încercă să nu se gîndească la asta, în timp ce-i vorbea:

– Beţi ceva, *señor*?

Inima îi bubuia în piept. Avea gura uscată ca nisipul. Îşi forţă însă un zîmbet îndrăzneţ şi întinse nesigură mîna dreaptă pînă peste mîna lui stîngă.

Începea să creadă că n-o auzise. Nu făcea decît să stea nemişcat, privind în paharul gol. Dar, exact cînd era gata să repete oferta, omul întoarse uşor capul, privindu-i mîna depusă peste a sa.

Mîna lui, observă Kerry, era mult mai mare decît a ei. Era mai lată cu cîte un centimetru pe ambele părţi, iar vîrfurile degetelor ei arătătoare ajungeau abia pînă la încheieturile primelor lui falange. Purta ceas. Era negru, cu un cadran enorm, rotund, şi nenumărate afişaje şi dispozitive. Nu avea inele pe degete.

Individul privi cele două mîini un răstimp care lui Kerry i se păru nesfîrşit, înainte ca o[illegible] urce în sus pe braţ, încet, spre umăr, apoi şi mai

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

sus, la dreapta, către față. Între buzele arcuite într-o grimasă îi atîrna o țigară. O privi lung, prin rotocoalele de fum albastru-cenușiu.

Kerry își exersase zîmbetul la oglindă, pentru a se asigura că imita adecvat femeilor ce-și ofereau serviciile în *cantinas*. Ochii întredeschiși la jumătate. Buzele umede și puțin despărțite. Știa că acest zîmbet cu vino-ncoace trebula să-i lasă bine. Totul atîrna de puterea ei de a fi convingătoare.

Dar nu apucă să pună în aplicare acel surîs lasciv îndelung repetat. Și acesta, la fel ca tot ce mai avea în creier, i se evaporă cînd privi pentru prima oară fața bărbatului. Buzele rujate gros i se despărțiră, ce-i drept, dar din proprie inițiativă și fără nici o intervenție din partea ei. *Inspiră scurt, sufocat.* Fluturarea genelor fu involuntară, nu afectată.

Chipul lui era o surpriză totală. Se așteptase la urîțenie. Era de-a dreptul arătos. Se așteptase la urmele hidoase ale numeroaselor campanii militare. Nu avea decît o singură cicatrice, mică, deasupra sprîncenei stîngi. Era mai mult interesantă decît respingătoare. Pe chip nu se citea pecetea dură a brutalității la care se așteptase, ci numai melancolie. Și nu avea buzele subțiri și înăsprite de insensibilitate, ci pline, senzuale.

Ochii nu erau negri, ca aceia ai majorității bărbaților ce lucrau pe tocmeală. Deși încețoșați de alcool, ochii acestui om ardeau de focuri lăuntrice

pe care Kerry le găsea mult mai neliniștitoare decît luciul rece al indiferenței. Nici nu mirosea a sudoare. Pielea lui bronzată lucea sub o peliculă subțire de transpirație, însă emana miros de săpun. Se spălase recent.

Stăpînindu-și șocul și trepidația – căci, din cine știe ce straniu motiv, lipsa trăsăturilor standard o speria, mai mult decît s-o încurajeze – îl privi cu fermitate în ochii bănuitori. Se sili să pună la probă zîmbetul seducător cu perfecționarea căruia își petrecuse ore în șir, și-și repetă oferta, apăsîndu-l pe mînă.

– Scuteşte-mă.

Cuvintele lui brutale o surprinseră atît de tare, încît tresări de-a binelea, aproape căzînd de pe perna lucioasă de vinil a taburetului. Omul întoarse din nou capul înainte și-și smuci mîna de sub a ei pentru a-și scoate țigara din gură. O strivi în scrumiera ce da pe dinafară.

Kerry era descumpănită. O găsea neatrăgătoare? N-ar fi fost de așteptat ca mercenarii să aibă poftele unor animale? Iar acest lucru nu se aplica mai cu deosebire apetiturilor lor sexuale? Tații își ascundeau fiicele de ei, îngroziți de tot ce putea fi mai rău. Bărbații își apărau nevestele cu orice preț.

Iar acum, cînd Kerry i se oferise unuia, acesta răspunsese mitocăneşte „Scuteşte-mă" și o expe-

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

diase dintr-o întoarcere a capului. Probabil că arăta mai rău decît crezuse. Anul trăit în junglă îşi luase obolul, se părea, în moduri de care nu era conştientă.

Adevărat, părul ei uitase desfătarea unui tratament cu uleiuri fierbinţi. Rimelul şi crema de faţă existau pentru ea numai în răstimpul unei alte vieţi. Dar cît de atrăgătoare trebuia să fie o femeie pentru a ispiti un bărbat cu instincte sexuale bestiale?

Îşi cîntări variantele. Planul ei era în cel mai bun caz îndrăzneţ. Succesul era improbabil. În cele mai favorabile împrejurări, ar fi fost riscant. Putea reuşi numai dacă „recrutul" era dispus să coopereze. Dacă nu era, ar fi fost aproape imposibil să realizeze ceea ce-şi pusese în cap pentru noaptea aceea.

Privi peste umăr, întrebîndu-se dacă n-ar fi fost mai bine să-l părăsească în favoarea altui candidat. Nu. Timpul îi era limitat şi trecea rapid. Cel care lăsase camionul acela parcat în faţă se putea întoarce dintr-o clipă-n alta. Putea cere o buzunărire a tuturor celor din *cantina*, pînă se găseau cheile dispărute. Sau putea să aibă un set de rezervă. În oricare dintre cazuri, dorea ca la întoarcerea lui ea să fie demult dusă. Camionul era întru totul la fel de important ca omul. Trebuia să- l fure, iar acum era momentul.

În plus, îşi spuse ea, acest preopinent era primul şi cel mai plauzibil. Corespundea tuturor criteriilor pe care şi le schiţase în minte. Era beat, lipsit de scrupule şi vizibil părăsit de noroc.

– Vă rog, *señor*, un păhărel.

Abandonînd orice prudenţă, îşi depuse mîna pe coapsa lui, lîngă ucigătoarea machetă. Individul mormăi ceva.

– *Qué?* profită ea de ocazia întrebării şoptite pentru a se apropia mai mult de el.

– N-am timp.

– *Por favor.*

O privi din nou. Kerry făcu o mişcare care-i determină eşarfa să alunece de pe cap şi dimprejurul umerilor. Hotărîse dinainte să-şi scoată baticul numai în ultimă instanţă. Cînd îi spusese lui Joe să-i găsească o rochie ca acelea purtate de femeile din taverne, nu contase pe el ca fiind prea cunoscător în asemenea privinţe.

De pe o sfoară de rufe, acesta îi furase rochia pe care o purta acum. Era decolorată. Avea materialul subţiat de ani şi de spălări pe piatră. Modelul cu flori roşii era ţipător şi vulgar. Fosta stăpînă a rochiei avusese măsuri mai mari decît ale lui Kerry. Bretelele înfoiate nu stăteau locului, iar corsajul se căsca în locul unde ar fi trebuit să fie astupat.

Îi venea să-şi tragă rochia peste piept, [illegible]du-se, dar se sili să rămînă nemişcată. Rigidă de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ruşine, lăsă privirea individului s-o cutrelere de la umărul dezvelit pînă la picioarele în sandale. Omul nu se grăbea. În timp ce Kerry ardea de umilinţă, ochii lui se plimbau peste sînii ei parţial expuşi, pînă jos în poală, pe care i-o studie un răstimp indecent de lung, şi apoi de-a lungul picioarelor armonioase, dezgolite, spre vîrfurile degetelor.

– Un rînd, spuse el cu glas gros.

Kerry abia se stăpîni să nu se moleşească de uşurare. Zîmbi cochet în timp ce-l chema pe barmanul arţăgos să le toarne două pahare. Se priviră, în timp ce omul aducea paharele şi o sticlă cu tăria locală. Turnă cele două porţii. Mercenarul lui Kerry, fără a-şi desprinde ochii de pe faţa ei, cotrobăi în buzunarul pantalonilor şi trînti pe bar două bancnote. Cu banii în mînă, barmanul se făcu nevăzut, lăsîndu-i singuri.

Mercenarul ridică paharul, îl înclină spre Kerry în semn de salut batjocoritor şi îl goli dintr-o înghiţitură.

Îşi luă şi ea paharul. Dacă fusese clătit de la ultima folosire, s-ar fi considerat norocoasă. Încercînd să nu se gîndească la asta, îl duse la buze şi luă o sorbitură. Băutura avea gust de dezinfectant industrial tare. Îi trebui un enorm efort de voinţă pentru a nu împroşca faţa chipeşă, aspru strunjită, a mercenarului. Înghiţi lichidul infect. Gîtlejul i se revoltă instantaneu. Dacă ar fi dat de dușcă pio-

neze, n-ar fi durut-o mai rău. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ochii mercenarului se îngustară bănuitori, accentuînd ridurile ce radiau din colţurile lor exterioare.

– Nu obişnuieşti să bei. De ce-ai venit aici?

Se prefăcu a nu-i înţelege engleza. Zîmbind, îi acoperi din nou mîna cu a ei şi înclină capul astfel ca părul să i se reverse peste umărul lăsat gol de breteaua ce-i alunecase.

– Te iubesc.

Omul nu făcu decît să mormăie indiferent. Ochii i se închiseră alene. În panică, Kerry se temu că avea să leşine.

– Mergem? întrebă ea grăbită.

– Să merg? Cu tine? Pe dracu'. Ţi-am spus că n-am timp, chiar dac-aş vrea.

Îşi linse buzele, înnebunită. Oare ce-avea să se facă?

– *Por favor.*

Mercenarul îşi fixă ochii cîrpiţi pe faţa ei, în special asupra gurii, cînd scoase limba pentru a-şi umezi buzele. Privirea lui coborî, rămînînd aţintită asupra sînilor. Întrucît era atît de agitată şi speriată să nu i se zădărnicească misiunea, sînii i se ridicau şi coborau rapid sub rochia de prost gust.

Kerry nu ştia dacă să se bucure sau să se tea-mă, cînd îi văzu ochii devenind sticloşi de pasiune.

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Omul îşi frecă o mînă în sus şi-n jos pe coapsă, iar eu ştiu că se gîndea s-o atingă. Toate mişcările lui inconştiente indicau excitaţia crescîndă. Asta dorise, dar o şi înspăimînta. Se juca evident cu focul. Dacă nu lua seama, o putea arde, făcînd-o să-şi piardă controlul.

Aproape înainte de a-şi fi desăvîrşit gîndul, mîna lui se repezi şi o apucă de gît. Nu era pregătită pentru această mişcare bruscă şi nu avu timp s-o contracareze, cînd mercenarul o smulse de pe scaun, trăgînd-o spre el.

Avea genunchii depărtaţi. Kerry căzu îndesat peste el. Sînii îi ajungeau abia la jumătatea pieptului său, care era atît de tare pe cît păruse. Ceva dur o apăsă în abdomen. Spera din tot sufletul să fie patul pistolului înfipt la cingătoare.

Înainte de a-şi veni în fire, sau măcar să ţipe uimită, Kerry se pomeni cu gura acoperită de a lui. Se mişca fierbinte, flămîndă. Ţepii îi zgîriau pielea delicată din jurul buzelor, dar nu era o senzaţie întru totul neplăcută.

Toate instinctele o îndemnau să i se împotrivească. Logica, însă, îşi spuse cuvîntul. Trebuia să pară o prostituată oferindu- şi serviciile. N-ar fi fost potrivit să stăvilească avansurile unei posibile surse de cîştig.

Aşa că se lăsă în voia lui, docilă.

Şocul de a-i simţi limba străpungînd-o printre

buze aproape că o catapultă dincolo de limitele raţiunii. Se repezi adînc în gura ei, parcă pentru a căuta ceva. Atacul era de un erotism sălbatic. Reacţia lui Kerry fu aceea de a-i strînge cămaşa în pumni. Braţele lui îi cuprinseră mijlocul.

Continuă s-o sărute, strîngînd-o tot mai tare, pînă cînd spinarea ei se arcui dureros, abia putînd să mai respire.

În sfîrşit, mercenarul îşi desprinse gura de a ei şi i-o apăsă pe gît, deschisă. Capul lui Kerry căzu pe spate, iar ochii i se rostogoliră spre tavan. Ventilatorul ce se învîrtea leneş o ameţea mai mult decît era deja. Avea senzaţia că se rotea în cercuri încete, tot mai mici, şi că, atunci cînd urma să ajungă în centrul acelui înnebunitor vîrtej, va explода. Totuşi, nu avea nici o putere să se smulgă.

Mercenarul îşi strecură mîinile sub talia ei. Una dintre ele începu să-i mîngîie cu îndrăzneală posteriorul. Cealaltă o ocoli, cuprinzîndu-i sînul. Kerry îndură mîngîierile, dar respiraţia i se accelerase, subţiată. Bărbatul murmură ceva sfruntat de sexual, atît de tulburător de potrivit, încît Kerry îşi dori să nu-l fi auzit sau înţeles.

Frecîndu-i gîtul în locul sensibil aflat imediat sub ureche, mîrîi:

– O.K., *señorita*, ai un client. Unde? Sus? Să mergem.

Se ridică, împleticindu-se pe picioare. Echili-

27/04/2013

brul de moment al lui Kerry fiind aşa cum era, fură nevoiţi să se agaţe unul de altul pînă ce ea îşi reveni.

– *Mi! casa.*

– La tine acasă? bodogăni el.

– *Si, si,* dădu Kerry din cap cu entuziasm. Fără a-i da timp să discute, se aplecă şi luă una dintre genţile de prelată de la picioare. Era grea, aproape smulgîndu-i braţul din încheietură. Abia o putu ridica, dar reuşi să-şi tragă cureaua de piele în susul braţului, pînă peste umăr.

– Numa' lasă rahatu-âla şi-o să...

– Nu!

Se aplecă să mai ia încă o geantă. Într-o spaniolă rapidă, începu să-l prevină despre hoţi şi pericolul ca armele să ajungă în mîinile duşmanilor.

– Termină odată cu bolboroseala asta nenorocită. Nu înţeleg... Of, pe dracu'. M-am răzgîndit. N-am timp.

– Bă da. Terminăm repede.

În timp ce se apleca să-i ajute la ridicarea ultimei genţi grele, îi surprinse ochii îndreptaţi spre pieptarul desfăcut al rochiei. Deşi se înroşi ca racul, îi zîmbi seducător şi-şi agăţă braţul liber printr-al lui, aşa cum văzuse prostituatele făcînd cu clienţii. Amuţit, mercenarul îşi potrivi pasul după al ei.

Porniră clătinîndu-se prin bar care, dacă era posibil, se aglomerase şi mai mult decît la venirea ei.

Mercenarul se clătina beţivăneşte lîngă Kerry. Femeia aproape se cocoşa sub greutatea lui, combinată cu a genţii pe care-o cără pe umăr. Celelalte două erau agăţate pe umerii lui, însă omul părea nici să nu le simtă.

Cînd ajunseră aproape de uşă, un soldat care arăta de parcă fusese înţărcat cu nitroglicerină se împiedică de ea şi o apucă de braţ. Îi făcu o propunere obscenă în spaniolă. Kerry scutură vehement din cap, răsfirîndu-şi degetele pe pieptul mercenarului. Soldatul părea gata să se ia la ceartă, dar întîmplător surprinse lucirea feroce, posesivă, din ochii mercenarului, şi avu înţelepciunea de a se răzgîndi.

Kerry se felicită pentru că făcuse o alegere atît de bună. Mercenarul ei le inspira teamă pînă şi celor mai fioroşi. Nimeni nu-i mai acostă pînă la ieşirea din *cantina*.

Plămînii îi erau flămînzi după aer şi îl absorbi nesăţioasă. Văzduhul tropical era greu şi umed, dar pe lîngă atmosfera din *cantina* părea proaspăt, înviorător.

Kerry era recunoscătoare pentru asta. Îi limpezea minţile. Îşi dorea să se fi putut odihni, ar fi dorit să poată spune: „Slavă Domnului că s-a terminat." Dar încă o mai aştepta o sarcină copleşitoare. Agăţarea mersese uşor, în comparaţie cu ceea ce urma.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Practic îşi tîrî însoţitorul poticnit spre camionul militar, care, văzu ea cu mulţumire, încă mai era parcat în umbra impenetrabilă a unui migdal. Îl rezemă pe militarul profesionist de latura autovehiculului fabricat în Japonia, în timp ce deschidea portiera. Camionul, care cîndva aparţinuse unui vînzător de fructe, avea acum însemnele guvernului înscrise peste blazonul fermierului.

Kerry îl împinse pe mercenarul incoerent în cabină şi închise portiera înainte ca acesta să cadă afară. Apoi, privind pe furiş peste umăr, ridică genţile cu arme şi muniţii în bena camionului. Se aştepta să audă din clipă-n clipă răpăitul unui automat şi să simtă gloanţele ciuruindu-i trupul. În Montenegro, trăgeau mai întîi şi puneau întrebările pe urmă.

Aruncă o prelată peste genţi şi urcă la volan. Fie mercenarul ei nu observase că maşina aparţinea armatei regulate, fie nu-i păsa. De cum închise portiera în urma ei, acesta se repezi.

O sărută din nou. Dorinţa nu i se ostoise: Ba chiar crescuse şi mai mult. Aerul mai răcoros de-afară, care ei îi limpezise capul, părea să fi avut şi asupra lui acelaşi efect. Nu era sărutul îmbătat al unui om beat. Era sărutul unui bărbat care ştia exact ce făcea şi ştia prea bine.

Limba lui îi apăsă insistent buzele pînă se deschiseră, după care se frecă lunecoasă de a ei.

Mîngîierile continuau s-o facă să gîfîie, şocată şi ultragiată.

– *Por favor*, şopti ea înnebunită, dîndu-i peste mîini şi ferindu-se de gura lui.

– Care-i treaba?

– *Mil casa*. Mergem.

Vîrî mîna în buzunarul fustei şi scoase o cheie. O înfipse în contact, pentru a porni camionul, încercînd să nu ia în seamă mozolelile lui pe gît şi după ureche. Îi simţi dinţii pe piele. În pofida căldurii sufocante, pe braţe i se formă piele de găină.

Kerry băgă camionul în marşarier şi ieşi din dreptul tavernei. Clădirea dărăpănată părea să vibreze de rîsetele răguşite şi muzica duduitoare. Se încordă în aşteptarea strigătelor şi a împuşcăturilor, dar camionul ieşi în stradă neobservat.

Kerry era tentată să lase farurile stinse, dar hotărî contrariul. Ar fi trezit bănuieli, ca un camion militar să circule fără lumini pe drumurile desfundate care aveau toate şansele să fie pline cu rămăşiţe din lupte. Fasciculele farurilor cădeau pe clădirile comerciale marcate de război şi locuinţele cu obloane trase. Pînă şi în întuneric, care o cruţa, capitala arăta deprimant.

Ieşirea din oraş era o problemă cu care Kerry petrecuse ceasuri întregi de gîndire. Nimeni nu intra sau nu ieşea fără a trebui să treacă printr-un punct

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

militar de control. După efectuarea cîtorva misiuni de recunoaştere, Kerry alesese poarta spre care se îndrepta acum. Era unul din punctele de control cele mai solicitate. Dacă ar fi ales un drum mai puţin circulat, gărzile puteau fi mai atente. Mai mult decît probabil, ar fi oprit şi percheziţionat un camion militar condus de o femeie. La poarta aglomerată pe care o alesese, probabil că n-avea să sufere decît o inspecţie superficială. Cel puţin, aşa spera.

Îşi revăzu încă o dată în minte planul şi ceea ce intenţiona să spună.

Totuşi, îi era dificil să se concentreze. Nu alesese un beţiv agresiv sau unul glumeţ. Agăţase un beţiv amoros. Printre bombăneli că n-avea prea mult timp, acesta îi depunea sărutări arzătoare pe gît şi pe piept.

Aproape că ieşi cu maşina de pe drum, cînd mercenarul îşi strecură mîna sub fusta ei, între genunchi. Nu avea cum să continue manevrarea ambreiajului şi a acceleratorului, cu genunchii strînşi lipiţi. Nu-i rămînea decît să permită degetelor lui puternice să i se încovoaie peste partea inferioară a coapsei şi să-i sîcîie pielea netedă dinapoia genunchiului.

Aproape că se obişnuise cu situaţia, cînd mîna lui începu s-o pipăie mai sus. Fiecare atingere îi trimitea cîte un spasm prin tot organismul. Partea de jos a abdomenului i se prăbuşi, iar Kerry închise

ochii o fracţiune de secundă, cînd omul îi strînse uşurel în mînă faţa interioară a coapsei. Poalele rochiei se săltară puţin mai sus. Cea mai mare parte îi stătea deja ghemotocită în poală.

– *Señor, por favor*, încercă ea să-şi elibereze piciorul de mîna iscoditoare.

Omul murmură ceva asemănător cu „nevoie de-o femeie", dar Kerry nu era sigură. Ştiind că îi mai despărţeau doar cîteva străzi de crucialul punct de control, trase camionul pe marginea drumului şi îl lăsă cu motorul în ralenti.

– Te rog, *señor*, pune-ţi asta.

Întinse mîna după scaun, unde pregătise din timp scurta şi boneta pe care le găsise puse pe locul şoferului.

Omul nu păru să-i remarce engleza ameliorată sau lipsa accentului străin, însă clipi din ochi prosteşte:

– Hmm?

Kerry îi petrecu peste umeri tunica militară. Nu se prea potrivea cu lăţimea lor, dar nu avea nevoie decît ca paznicul să vadă gradul de ofiţer. Galoanele fuseseră brodate stîngaci pe mînecă, iar Kerry se asigură că erau vizibile.

Trînti boneta pe capul mercenarului şi o potrivi, în timp ce acesta încerca, la fel de serios, să-i dea jos bretelele rochiei.

– Doamne sfinte, murmură ea dezgustată, în

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

timp ce şi le ridica la loc pe umeri. Te porţi ca un animal.

Apoi, îşi aminti că ar fi trebuit să fie o tîrfă obişnuită cu manipulările bărbăteşti. Îşi depuse mîna pe obrazul lui ţepos şi zîmbi într-un stil pe care îl spera ademenitor şi plin de făgăduieli desfrînate.

Într-o spaniolă melodioasă, îi spuse că era un porc libidinos, dar făcu insulta să sune ca o aţîţare drăgăstoasă.

Băgînd din nou camionul în viteză, parcurse distanţa rămasă pînă la punctul de control.

În faţa ei mai erau încă două maşini. Şoferul celei dintîi se certa cu santinela. Perfect. Avea să se bucure de un camion militar, fiindcă scăpa de bătăile la cap.

– Ce se-ntîmplă?

Mercenarul săltă capul şi clipi din ochi, încercînd să vadă prin parbrizul murdar, pe care îşi dăduseră viaţa mii de insecte. Apăsîndu-i capul la loc pe umărul ei, Kerry îi spuse să lase totul în seama sa, căci aproape ajunseseră. Capul bărbatului începu să i se bălăbăne pe umăr, în timp ce conducea camionul spre baricadă.

Soldatul, nu mai vîrstnic de şaisprezece ani, se apropie vioi de locul şoferului şi o lumină cu lanterna drept în faţă. Kerry făcu un efort să surîdă.

– *Buenos noches*, îşi coborî ea vocea într-un timbru răguşit, senzual.

– *Buenos noches*, răspunse militarul, bănuitor. Ce s-a întîmplat cu căpitanul?

Kerry ţîstui din limbă pe cerul gurii.

– A băut prea mult. Bietul om. Este un soldat viteaz, dar îl învinge o singură sticlă.

– Unde-l duci?

– Din bunătate sufletească, îl duc la mine acasă, îi făcu ea cu ochiul, seducător. M-a rugat să-l oblojesc pe timpul nopţii.

Paznicul îi rînji. Ochii lui se îndreptară spre ocupantul prăbuşit al camionului. Convins că ofiţerul era inconştient, întrebă:

– De ce să-ţi pierzi vremea cu el? N-ai prefera un bărbat adevărat?

Făcu o aluzie grosolană la dimensiunile bărbăţiei lui, pe care Kerry le găsi nu numai incredibile, ci chiar revoltătoare.

Cu toate acestea, zîmbi afectat, coborîndu-şi genele:

– Îmi pare foarte rău, dar căpitanul m-a plătit deja pentru noaptea asta. Poate altă dată.

– Poate, răspunse soldatul, ţanţoş. Dacă-mi pot permite preţul.

Kerry îl bătu pe mînă, flirtînd. Cu o mutră de regret, îi adresă un semn de rămas bun şi ambală motorul. Tînărul de gardă îi comandă camaradului său de la punctul de control să ridice bariera, iar camionul trecu.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Cale de cîțiva kilometri, Kerry strînse tenace de volan, rămînînd cu ochii în oglinda retrovizoare ca și spre drumul șerpuitor din față. Cînd se convinse că n-o urmărea nimeni, începu să tremure, pradă reacției întîrziate.

Reușise!

Mercenarul avusese inspirația de a rămîne calm în timpul întregului schimb de replici cu santinela. Acum porniseră la drum și nu se ținea nimeni după ei. Kerry făcu un ocol larg: în jurul orașului, apoi cotind pe drumul care ducea direct în junglă. Curînd, vîrfurile copacilor începură să se înfrunzească deasupra, formînd un tunel de frunze.

Drumul se îngusta și devenea tot mai accidentat, cu fiecare kilometru parcurs. Capul mercenarului se îngreuna, căzut pe sînii ei. Îi apăsa toată partea dreaptă a trupului. Kerry încercă de cîteva ori să-l împingă la o parte, dar nu-l putea urni. În cele din urmă, renunță, conchizînd că era mai bine să-l lase să doarmă decît să trebuiască să-i înfrunte agresivele jocuri drăgăstoase.

Se gîndi considerabil să se oprească înainte de a ajunge la locul pe care-l depistase anterior, dar se convinse să n-o facă. Cu cît îl ducea pe mercenar mai departe de oraș în prima noapte, cu atît mai multă putere de a negocia urma să aibă a doua zi. Așa că își continuă drumul pe terenul cu hurducături, în timp ce capul omului îi sălta greu pe piept la fiecare hop.

O cuprindea somnul. Monotonia farurilor reflectate în jungla înconjurătoare avea un efect hipnotic. Deveni atît de amețită, încît aproape că nu observă cotitura. În momentul cînd zări mica despărțitură în zidul solid de copaci, reacționă rapid și smuci de volan la stînga, după care opri mașina și stinse motorul.

Păsările junglei, dormitînd în coroanele de deasupra ale copacilor, protestară zgomotos față de această invazie nocturnă, după care se liniștiră la loc. Bezna tăcută înconjura micul camion ca un pumn de catifea neagră.

Oftînd obosită, Kerry împinse bărbatul de lîngă ea. Își arcui spinarea, întinzîndu-și mușchii care o dureau. Ușurarea de a-și fi îndeplinit misiunea era nespus de profundă. Nu mai avea altceva de făcut decît să aștepte pînă la ivirea zorilor.

Mercenarul, însă, avea altceva în minte.

Înainte de a apuca să riposteze, o înăbuși într-o îmbrățișare. Puiul de somn părea să-l fi revigorat. Sărutările îi erau mai fierbinți ca oricînd. În timp ce limba lui îi săgeta jucăușă peste buze, mîinile trăgeau în jos corsajul prea larg al rochiei. Își înfipse o mînă înăuntru și-i cuprinse sînul.

– Nu!

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Adunîndu-şi forţele, îi puse mîinile pe umeri şi împinse din răsputeri. Mercenarul se răsturnă pe spate, lovindu-se cu capul de bord. Se rostogoli într-o parte şi căzu înainte. Singurul lucru care-l împiedică să se prăbuşească pînă pe podea era statura lui. Umerii laţi i se agăţară între bord şi scaun.

Rămase nemişcat. Fără să scoată un sunet.

Îngrozită, Kerry îşi acoperi gura, aşteptînd cîteva momente, cu răsuflarea tăiată. Omul nu se clintea.

– O, Doamne, l-am omorît.

Deschise portiera camionului. Plafoniera se aprinse. După ce ochii i se adaptară la lumina neaşteptată îşi coborî privirea spre mercenar. Îl înghionti cu un gest nesigur. Omul gemu.

Expresia temătoare a lui Kerry se transformă într-una de dezgust. Nu era mort, doar beat pulbere şi leşinat.

Încercă să-l ridice de gulerul cămăşii, dar nu reuşi. Proptindu-se în genunchi, îi trase umerii pînă cînd bărbatul căzu pe spate, rezemîndu-se de colţul cabinei, între portieră şi spătarul scaunului.

Avea capul aplecat. Un obraz i se rezema de umăr. A doua zi dimineaţă, urma să aibă gîtul înţepenit. Perfect. Kerry nici nu spera altceva. Oricine bea pînă uita de el, merita să culeagă roadele cuvenite.

Noua poziţie, însă, îl făcea să arate mai puţin ameninţător. Avea genele lungi şi arcuite, observă ea, distonînd cu masculinitatea chipului. La lumina becului din tavan, Kerry văzu că părul îi era şaten închis, dar vîrstat cu fire roşiatice, iar sub bronzul intens avea obrajii pistruiaţi.

Respira adînc, pe gură. Buzele-i erau uşor despărţite. Cu buza aceea de jos, plină şi bosumflată, nu era de mirare că săruta atît de bine... Îşi smulse mintea de la gîndul modului cum o sărutase.

Înainte de a începe să se îmblînzească faţă de ei, se gîndi cum avea să reacţioneze dimineaţă. Putea să nu se bucure că fusese recrutat pentru cauza ei. Putea reacţiona violent, pomenindu-se în plină pustietate, înainte ca ea să apuce să-i facă oferta. Aceşti mercenari erau de o nervozitate nemiloasă.

Privi macheta. Acţionînd înainte de a fi apucat să se răzgîndească, descheie teaca şi scoase din ea lama prelungă. Părea să cîntărească cincizeci de kilograme. O manevră cu stîngăcie, salvîndu-şi la limită coapsele de a fi spintecate pînă la os, şi o aruncă la pămînt prin portiera deschisă.

Apoi, mai avea pistolul.

Îl privi cîteva momente. Pieptul îi căzu victimă unei vechi palpitaţii. Ar fi trebuit să-l dezarmeze. Acest lucru ar fi fost cel mai inspirat, dar, ţinînd

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

seama de locul unde se afla pistolul...

Cu siguranță, nu era momentul s-o facă pe mironosița! Cînd se gîndea la toate prin cîte trecuse deja în noaptea aceea, era ridicol s-o apuce acum timiditatea.

Întinse mîna. Se sperie. Și-o retrase. Strînse pumnii, apoi își flexă degetele ca un acrobat gata să atace cea mai mare provocare din cariera lui.

Întinse din nou mîinile spre pistol. De astă dată, înainte de a-și pierde iarăși curajul, apucă patul și trase. Din nou. Mai tare. Nu ieșea din pantaloni.

Își smulse mîna, analizînd variantele. Nu avea nici una. Trebuia să-i ia pistolul acela și să i-l ia fără a-l trezi.

Îi privi centura de pînză groasă. Închizînd un moment ochii și lingîndu-și buzele uscate, își adună curajul ce o părăsea rapid. Înăbușindu-și nervozitatea, atinse catarama centurii. Cu ajutorul vîrfului degetului arătător, apăsă micul buton de alamă pentru a elibera dinții înfipți în pînza de sac. Treptat, tensiunea slăbi. Apăsă mai tare. Dinții se desprinseră. Metalul clănțăni ușor pe metal.

Mercenarul trase adînc aer în piept. Slobozi un oftat. Kerry îngheță. Își strecură din nou mîinile înainte și, acționînd încet și cu grijă, scoase capătul curelei prin catarama de alamă.

Nici o bucurie. O aștepta un nou obstacol.

Atinse nasturele metalic masiv al pantalonilor de camuflaj. Omul fornăi și-și mută picioarele, ridicîndu-și un genunchi pe scaun. Ceea ce rezolva totul. *Totul*. Îi strîngea țeava pistolului și mai puternic între abdomen și betelie.

Mîinile lui Kerry erau asudate.

Nu îndrăznea să se gîndească le ceea ce-ar fi făcut dacă se trezea și o descoperea trebăluindu-i la prohabul pantalonilor. Dacă ar fi bănuit că încerca să-i ia pistolul, avea s-o împuște cu acesta. Iar dacă... Cealaltă variantă era prea oribilă ca să se gîndească măcar.

Întinse din nou mîna spre nasture și, de astă dată, nu se lăsă descumpănită de sunetul murmurat ce-i ieșea din piept. Avea degetele stîngace. Nu era ușor lucru să scoată nasturele din butoniera întărită a materialului aspru, dar în cele din urmă reuși. Strînse din nou mîna în jurul patului armei, însă aceasta nu se lăsă scoasă nici acum.

Înjură în șoaptă.

Mușcîndu-și buza de jos, apucă între degetul mare și cel arătător chela fermoarului. Trebui s-o smucească de trei ori înainte de a se clinti. Intenționase s-o coboare doar cîțiva centimetri, dar cînd cheița cooperă în sfîrșit, fermoarul de deschise complet. Brusc. Șocant. Lăsă să-i scape cheia ca și cum ar fi fript-o, după care trase pistolul afară.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Mercenarul sforăi, se mută din nou, dar nu se trezi. Kerry strînse pistolul la piept, de parcă ar fi fost Sfîntul Graal, pentru a cărui căutare şi-ar fi dedicat toată viaţa. Avea tot trupul umed de transpiraţie.

În cele din urmă, cînd fu sigură că omul dormise pe tot parcursul bîjbîielilor ei şi nu era nevoie să folosească păcătoasa armă ca să se apere, o lăsă să cadă la pămînt. Pistolul se lovi de macheta, cu un ţăcănit. Kerry închise repede portiera, parcă pentru a ascunde probele incriminatorii. O pasăre protestă împotriva zgomotului, apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

Rămase aşezată în întuneric, pe gînduri.

Poate că, în fond, mercenarul ei nu era chiar atît de bine ales, dacă putuse fi dezarmat cu atîta uşurinţă.

Bineînţeles că era beat, iar acolo unde urmau ei să meargă nu avea acces la alcool. Alungase un alt soldat doar cu o singură privire ameninţătoare. Era potrivit fizic pentru treaba pe care i-o pregătise. În noaptea asta, ajunsese destul de aproape de el pentru a şti atîta lucru. Muşchii aceia supli şi tari nu puteau aparţine decît unui om puternic şi curajos. Mai ştia şi că, odată ce se hotăra asupra unui lucru, hotărît rămînea. Dacă nu s-ar fi lovit cu capul de bord, probabil că şi-acum ar mai fi continuat să se lupte.

N-avea să se mai gîndească la el. Era de ajuns că reuşise pînă aici; alesese omul potrivit.

Cu aceste idei în minte, Kerry se ghemui în colţul ei, rezemîndu-şi capul de fereastra deschisă, şi se lăsă în voia ritmului sforăielilor lui uşoare.

I se păru că abia închisese ochii, cînd o deşteptă o litanie de cuvinte pe care nu le văzuse decît mîzgălite pe pereţii w.c.- urilor publice. Lîngă ea se dezlănţuiseră mişcări şi blasfemii pîrjolitoare.

Se trezea fiara.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 2

Toate animalele junglei se deşteptau. Foşnetul frunzelor indica înaintarea reptilelor şi a rozătoarelor. Păsările ciripeau pe ramurile de deasupra ale copacilor. Maimuţe mici ţipau, legănîndu-se de pe o liană pe alta, în căutarea micului dejun.

Însă pînă şi tărăboiul lor ascuţit trecu în planul doi, pe lîngă blestemele însufleţite din cabina camionului.

Kerry se ghemui lîngă portieră, privindu-l pe mercenar cum se trezea, cam la fel de bine dispus ca un căpcăun de poveste. De fapt, semăna cu o ilustraţie pe care şi-o amintea din copilărie, într-o carte cu poze, fiind încruntat feroce, cu părul zbîrlit în toate direcţiile şi ţepi deşi pe bărbie. Mîrîind şi gemînd, se aplecă înainte, îşi rezemă nesigur coatele pe genunchi şi-şi apucă tîmplele între mîinile

tremurătoare.

După cîteva momente, întoarse capul – mişcare ce părea să-l tortureze nespus – şi o privi pe Kerry cu ochi injectaţi. Avea în ei la fel de multe vinişoare roşii cîte erau pe cerul de la răsărit. Fără să scoată o vorbă, bîjbîi spre clanţă, o deschise şi aproape se rostogoli afară din camion.

Cînd picioarele sale atinseră solul aşternut cu un covor gros de frunze, slobozi un şirag de înjurături usturătoare, produse ale unei imaginaţii fertile. Acestea activară din nou zgomotele sălbăticiunilor. Îşi prinse capul în mîini, Kerry neputîndu-şi da seama dacă încerca să şi-l ţină pe umeri sau să şi-l smulgă de-acolo.

Deschise portiera de lîngă volan. Cercetînd mai întîi solul, prudentă, în căutare de şerpi, întinse printre buruieni picioarele încălţate în sandale şi coborî din camion. Se gîndi să ia una dintre arme, fie macheta, fie pistolul, dar conchise că mercenarul nu era în stare să-i facă rău nici celui mai neajutorat animal.

Mizîndu-şi propria siguranţă pe hotărîrea aceasta, se furişă în jurul capotei camionului şi privi în partea opusă. Omul stătea proptit cu fundul de botul maşinii. Îşi ţinea picioarele înfipte zdravăn în faţa lui, de parcă şi le-ar fi pus acolo cu grijă şi nu îndrăznea să le mişte, de frică să nu cadă de pe planetă. Stătea aplecat de la mijloc, continuînd

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

să-şi reazeme capul în mîini.

Cînd o auzi strecurîndu-se prin vegetaţia moale care în urechile lui suprasensibile suna probabil ca o armată în marş, întoarse capul.

Sub privirea sumbră a ochilor lui căprui-aurii Kerry se opri.

– Unde mă aflu?

Cuvintele erau îngălate, scrîşnind dintr-un gît maltratat cu tutun şi alcool.

– Montenegro, răspunse ea cu teamă.

– Ce zi e azi?

– Marţi.

– Şi zborul meu?

Părea să facă eforturi pentru a o vedea clar. Lumina soarelui devenea cu fiece clipă tot mai puternică, pe măsură ce astrul se ridica deasupra copacilor.

Mercenarul îşi mijì ochii pînă aproape i se închiseră. Cînd o pasăre extrem de zgomotoasă lipă sonor deasupra lui, se strîmbă şi înjură printre dinţi.

– Zborul?

– Zborul. Zborul. Avionul.

Cum femeia nu făcu decît să-l privească lung, cu teamă, mercenarul începu să caute prin buzunarele cămăşii, foarte agitat şi practic fără pic de coordonare.

Într-un tîrziu, scoase din buzunarul de la piept

un bilet de avion şi ceva ce părea a fi o viză oficială de ieşire.

Capriciosul guvern din Montenegro era zgîrcit la vize. Nu se emiteau foarte des şi erau mai valoroase decît aurul. Aveai nevoie de o avere regească pentru a-ţi falsifica una.

Mercenarul agită spre ea biletul şi viza:

– Trebuia să fiu în avion aseară la zece.

Kerry înghiţi în sec. Avea să fie supărat. Se pregăti să-i înfrunte mînia. Înclinîndu-şi capul pe spate, neînfricată, îi spuse:

– Iartă-mă. L-ai pierdut.

Omul se întoarse încet, rezemîndu-se cu umărul de camion. O privi cu o duşmănie atît de evidentă, încît Kerry simţi că se cutremură toată pe dinăuntru.

Cînd vorbi, glasul îi devenise o şoaptă amenin-

ţătoare:

– M-ai făcut să pierd avionul?

Kerry făcu un pas înapoi, prudentă.

– Ai venit cu mine de bunăvoie.

Mercenarul făcu şi el un pas spre ea, amenin-

ţător:

– Nu mai ai mult de trăit, cucoană. Dar, înainte de-a te omorî, aş vrea să ştiu, doar din curiozitate, de ce m-ai luat cu arcanul.

– Erai beat! îndreptă Kerry spre el un deget acuzator.

– Ceea ce-am ajuns să regret.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De unde era să știu că voiai să prinzi un avion?

– N-am spus?

– Nu.

– Trebuie să-ți fi spus, clătină el din cap, insistent.

– Ba nu mi-ai spus.

Omul își mijì ochii, privind-o dușmănos.

– Nu ești numai curvă, pe deasupra mai ești și mincinoasă.

– Nu-s nici una, nici alta, declară Kerry, înroșindu-se în obraji.

Ochii aceia neobișnuiți, de agată, o măsurară din creștetul ciufulit al capului pînă la vîrfurile pantofilor. De astă dată însă, erau disprețuitori, nu admirativi, ca atunci cînd o studiaseră în *cantina*. Expresia lui o făcea să se simtă exact ca și cum ar fi fost ceea ce o acuza el. La lumina zilei, rochia ieftină, potrivită prost, nu-i oferea nici un avantaj salvator.

O întrebă strîmbîndu-se:

– Ce talente ai?

– N-am nici un talent.

– Îți mergeau atît de prost afacerile în State, încît a trebuit să vii aici la cerșit?

Dacă n-ar fi speriat-o atît de rău violența latentă care făcea mușchii mercenarului să zvîcnească involuntar, Kerry s-ar fi repezit la el să-i dea o palmă.

În schimb, strînse doar pumnii, dar și-i păstră lîngă trup.

Răspunse, scrîșnind din dinți:

– Nu-s curvă. M-am deghizat numai ca să pot intra în barul ăla și să te agăț.

– Mie tot a curvăsărie îmi sună.

– Nu mai tot zice asta! țipă ea, la fel de înfuriată de părerea pe care și-o exprimase atît de nepăsător, cît și de cuvintele propriu-zise. Am nevoie de serviciile tale.

Mercenarul își privi pantalonii de camuflaj, care încă mai erau descheiați, atîmîndu-i pe șoldurile înguste.

– Cred că mi le-ai și primit deja.

Kerry se înfierbîntă toată. I se părea că fiecare strop de sînge din trup i se repezise în cap, împingîndu-i scalpul. Nu-i mai putu înfrunta privirea sardonică și-și roti ochii prin luminiș.

Bărbatul rîse disprețuitor:

– Nu țin minte. Cum a fost?

Fierbea.

– Ești josnic.

– Atît de dur, hm? își frecă el bărbia. Tare-aș mai vrea să-mi amintesc.

– N-am făcut nimic, prostule.

– Nu?

– Sigur că nu.

– Ai vrut doar să te uiți, dar să nu atingi?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu!

– Atunci de ce mama naibii sînt deschelat la pantaloni?

– A trebuit să-i desfac ca să-ți iau pistolul, îi răsti Kerry. N-aveam chef să mă împuști.

Mercenarul rumegă informația.

– Asta rămîne o posibilitate clară. Iar faptul că mi-ai luat pistolul și macheta nu mă va opri. Te-aș putea omorî ușor cu mîinile goale. Dar tot aș vrea să știu de ce m-ai împiedicat să prind avionul ăla. Lucrezi pentru guvernul montenegrez?

Îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că putea bănui așa ceva.

– Ești *nebun*?

Mercenarul rîse, fără umor.

– Probabil că exact asta e. Ar fi tipic pentru *El Presidente* să recruteze o ștoarfă americancă ca s-o determine să spioneze pentru el, lua-l-ar dracu' de laș ce e.

– Sînt de acord cu tine că e un laș. Dar nu lucrez pentru el.

– Atunci, pentru rebeli. Ce faci, furi pentru ei vize de ieșire?

– Nu, te înșeli. Nu lucrez pentru nimeni din Montenegro.

– Pentru cine lucrezi atunci? Cei de la C.I.A. au dat de dracu', dacă numai de una ca tine sînt în stare.

– Lucrez pentru mine însămi. Și nu-ți face griji. Îmi pot permite orice preț.

– Cum adică, preț?

– Vreau să te angajez. Zi doar tariful.

– Nici I.B.M.-u' n-are atîția bani, cucoană.

– Plătesc oricît.

– Nu m-asculți. Am terminat cu muncile în Montenegro. Vreau să scap din locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Se apropie de ea, sinistru, ca de oțel.

– Grozav ai mai bulibășit-o, cucoană. Ăla era ultimul avion care mai pleca de-aici înainte ca guvernul să interzică toate călătoriile internaționale. Știi ce-am făcut ca să obțin viza aia?

Kerry era sigură că nu voia să știe. Pașii lui lenți, amenințători, o făcură să vorbească mai repede:

– Voi face ca amînarea să merite, jur. Și dacă accepți să mă ajuți, îți pot garanta o cale de ieșire.

– Cum? Cînd?

– Vineri. N-am nevoie decît de vreo trei zile din timpul tău. Te vei duce acasă cu buzunarele pline de bani.

Îi reținuse atenția. O studia gînditor.

– De ce eu? Pe lîngă faptul că eram beat și ușor de dus cu preșul.

– Am nevoie de cineva cu experiența ta.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Se mai învîrt şi alţii pe-aici. Ba chiar şi-n baru ăla împuţit de-aseară erau cîţiva dintre ei.

– Dar tu arătai mai... potrivit pentru misiune.

– Şi ce e misiunea asta?

Kerry se eschivă să răspundă la întrebarea directă. Mai întîi, trebuia să-l convingă să mai stea în ţară cîteva zile.

– Este o treabă grea. Am nevoie de cineva cu armele lui proprii.

Făcu apel la vanitatea lui.

– Şi, bineînţeles, cu experienţa şi curajul de a le folosi dacă se iveşte necesitatea.

– Arme? clătină el din cap, cu uimire. Stai o clipă. Mă crezi mercenar?

Nu era nevoie să-i răspundă. Expresia ei îl confirmă deducţia.

Kerry îl privi nedumerită, pe cînd chipul i se destindea într-o imitaţie de zîmbet. Avea un rîs răguşit şi gros, dar pînă la urmă i se rostogoli din piept şi în sfîrşit erupse ca un acces de tuse uscată, horcăită.

Omul înjură cu dărnicie, dar nu la fel de murdar ca înainte. Îşi şterse cu ambele mîini fruntea şi chipul sălbăticit. Apoi, se rezemă de camion, ridică faţa spre cer şi oftă adînc.

– Ce este? fu nevoită Kerry să întrebe, deşi nu credea că voia să ştie. În rîsul lui se simţise ironie, nu haz.

– Ţi-ai greşit complet omul, cucoană. Nu sînt mercenar.

Rămase cu gura căscată.

– Nu-i adevărat!

Cum îndrăznea s-o păcălească astfel!?

– Şi l-ai făcut pe *El Presidente* laş. Încerci doar să te fofilezi de la o treabă dificilă.

– A dracu' cît de multă dreptate ai că-s laş, strigă el. Îmi acopăr curul, înţelegi? Nu mă dau mare viteaz. Dar nu mint cînd îţi spun că nu-s soldat profesionist.

Explozia lui de nervi o făcuse să se retragă.

– Dar pistolul, macheta...

– Pentru apărare. Ce fel de nebun e ăla care intră în junglă fără nici un mod de a se apăra de animale? De speciile cu patru picioare, ca şi de cele cu două.

Mai făcu un pas spre ea.

– Te afli în zonă de război, cucoană, sau n-ai observat? Acuma, nu ştiu ce jocuri faci, dar eu mă întorc în clipa asta în oraş şi mă arunc la discreţia lui *El Presidente*. Poate-o să mă lase totuşi în viaţă.

O privi din nou pe Kerry, studiindu-i părul lung, încîlcit, şi rochia vulgară.

– Îi plac poveştile picante. Am să-i spun că una din fermecătoarele lui compatrioate m-a ispitit pînă la a nu mă mai putea întoarce. Asta o să-l încînte

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

teribil. O ocoli, pornind spre capota camionului.

Kerry îl apucă de mînecă, disperată:

– Crede-mă, nu-i nici un joc. Şi nici nu poţi pleca.

– Pe pariu? îşi smulse el braţul, îndreptîndu-se spre locul şoferului.

– Şi cu toate armele-alea ce-i? întrebă ea, arătînd spre bena camionului.

Necunoscutul se aplecă, luă macheta şi şi-o vîri la loc în teacă.

– Vrei să-mi vezi armamentul? În regulă.

Merse către partea dinapoi a camionului şi săltă peste margine una dintre genţile grele, după ce scoase prelata.

– Dă-te mai încolo, o preveni el pe un ton teatral. Aş fi dezolat dacă ţi-ar exploda în faţă una din astea.

Cu o mişcare scurtă, desfăcu fermoarul uneia dintre genţi. Pregătită să vadă revărsîndu-se mecanisme explozive, Kerry se holbă stupefiată la conţinutul genţii din pînză de sac.

– Asta-i o cameră.

Expresia lui mustea de sarcasm.

– Nu pe bune.

Închise la loc fermoarul şi puse geanta înapoi în camion.

– Mai exact, un *Nikon F3*.

– Vrei să zici că-n toate bagajele astea ai camere de luat vederi?

– Şi obiective, şi filme. Sînt fotoreporter. Ţi-aş oferi cartea de vizită, dar le-am folosit împreună cu un grup de gherileri ca să facem focul pentru gătit, acu' vreo săptămînă, şi mi s-au terminat.

Kerry nu-i luă în seamă acreala, privind genţile de pînză groasă. Făcuse greşeala de a crede că aveau înăuntru arme care i- ar fi asigurat ieşirea din ţară fără probleme. Trecură cîteva momente pînă să-şi dea seama de cît timp privea, deplîngîndu-şi monumentala eroare, contemplînd dilema şi analizînd posibilităţile care-i mai rămăseseră.

Se răsuci pe călcîie. Bărbatul pornise spre adîncul junglei.

– Unde te duci?

– Să mă uşurez.

– Aha. Bine, recunosc că am greşit, dar tot aş vrea să-ţi propun un tîrg.

– Scuteşte-mă, cucoană. Plănuiesc să închei eu un tîrg, cu *El Presidente*.

Îşi lovi coapsele cu pumnii:

– La dracu'! Nu-mi vine să cred că am fost atît de idiot, încît să pierd avionul ăla. Ce m-o fi ispitit să plec cu tine din *cantina*? Mi-ai pus ceva în pahar?

Jignită, Kerry nici măcar nu onoră acuzaţia cu un răspuns negativ.

– Erai beat încă dinainte de a te fi găsit eu. De

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ce, dacă ţineai atît de mult să prinzi avionul, ai băut pîn-ai uitat de tine?

– Sărbătoream.

Kerry ştiu instinctiv că-l atinsese într-un punct sensibil.

– Abia aşteptam să scap din haznaua asta de ţară. De zile-ntregi umblam încoace şi-ncolo, căutînd să cumpăr un bilet de avion. Ştii ce-a trebuit să fac în schimbul vizei ălela?

– Nu.

– A trebuit să-l fotografiez pe *El Presidente* cu gagică-sa.

– Ce să faci? întrebă ea pe un ton fals.

Ofensat, omul se încruntă la ea.

– Un portret pe care probabil am să-l vînd revistei *Time*. Dacă mai ajung în Statele Unite. Ceea ce pare cam îndoielnic, mulţumită ţie!

– Dacă m-ai asculta doar, aş putea să-ţi explic de ce aveam nevoie de un mercenar şi am făcut eforturi atît de disperate ca să găsesc unul.

– Dar nu-s eu ăla.

– Aşa păreai. De ce crezi că te-am ales?

– N-aş îndrăzni să ghicesc.

– Te-am ales din toţi ceilalţi care mai erau în barul ăla fiindcă păreai cel mai periculos.

– Norocul meu. Acum, dacă mă scuzi...

– Foloseşti aparatul de fotografiat în loc de mitralieră, dar eşti de aceeaşi teapă cu soldaţii ăia

de mizerie.

Încă se mai putea folosi de el. Dacă îl luase drept militar profesionist, probabil că şi alţii aveau să facă aceeaşi confuzie.

– Îţi vinzi serviciile cui oferă mai mult. Pot plăti preţul, domnule...

Rămase cu ochii la el, aşteptînd.

– O'Neal, completă el scurt. Linc O'Neal.

Lincoln O'Neal! Îi recunoscu pe dată numele, dar încercă să nu se arate impresionată. Era unul dintre cei mai renumiţi şi mai prolifici fotoreporteri din lume. Îşi cîştigase reputaţia în timpul evacuării Vietnamului şi, de-atunci, mai înregistrase pe peliculă de treizeci şi cinci de milimetri, toate războaiele şi catastrofele. Avea la activ două premii *Pulitzer*. Lucrările lui erau de cel mai înalt calibru, adeseori prea realiste pentru oamenii cu stomac sensibil şi prea cutremurătoare pentru cei slabi de inimă.

– Eu mă numesc Kerry Bishop.

– Mă doare-n cot cum te cheamă, cucoană. Acum, dacă nu vrei totuşi să vezi ce-am în şilţ, îţi propun să nu mă mai reţii.

Grosolănia lui n-o descumpăni, aşa cum era evident că intenţionase. Nu făcu decît să-i întărească hotărîrea. O'Neal îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari printre copaci. În pofida pantofilor sumari, Kerry se afundă după el prin zidul de ver-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

deață. Îl apucă din nou de mînecă și, de astă dată, nu-i mai dădu drumul.

– Nouă orfani mă așteaptă să-i scot din țară, spuse ea dintr-o suflare. Lucrez cu ajutorul unui grup binevoitor din Statele Unite. Am trei zile ca să-i duc la graniță. Vineri, un avion particular va ateriza să ne ia. Dacă nu ajungem în timp util la locul de rendez-vous, avionul o să plece fără noi. Am nevoie de ajutor ca să-i port prin cincizeci de mile de junglă.

– Succes.

Kerry scoase un țipăt neîncrezător, cînd O'Neal îi întoarse din nou spatele. Îl strînse și mai tare de mînecă.

– N-ai auzit ce-am spus?

– Fiecare cuvînt.

– Și nu-ți pasă?

– Nu mă privește cu nimic.

– Ești o ființă omenească! La limită, de acord, dar tot om ești.

– Nimeni nu e perfect...

– Of, fir-ai al naibii cu bancurile tale cu tot! Ăia-s copii.

Chipul fotoreporterului se înăspri. Nu era de mirare că-l luase drept mercenar. Părea de neclintit. Carapacea lui era imposibil de străpuns.

– Femeie, am văzut sute de copii sfîrtecați în bucăți. Burți umflate ca baloanele, din cauza inaniției. Plini de ulcerații, de păduchi și de muște. Urlînd de groază cînd părinții erau decapitați în fața lor. E tragic, da. Grețos, da. Națiuni întregi, chi de mila a nouă plozi.

Îi dădu drumul, făcînd un pas înapoi, ca și cum nepăsarea lui ar fi fost o boală hidoasă, molipsitoare.

– Ești un om îngrozitor.

– Exact. În sfîrșit sîntem amîndoi de acord cu ceva. Nu sînt echipat spiritual ca să am grijă de nouă copii, nici chiar în cele mai favorabile împrejurări.

Kerry își îndreptă umerii, hotărîtă. Oricît era de dezgustător, altă speranță nu mai avea. Nu-i mai rămăsese timp ca să se întoarcă în capitală și să caute un înlocuitor.

– Consider-o doar o misiune ca oricare alta. Te plătesc cît aș plăti un militar de meserie.

O'Neal clătină din cap cu îndărătnicie.

– N-o să fie cît scot de pe filmul pe care-l duc acasă.

– Încă trei zile n-au să conteze. Filmul tău va fi la fel de valoros vineri ca și azi.

– Dar pînă atunci n-am să-mi risc pielea. Mi-o prețuiesc aproape la fel de mult ca filmul. Am riscat prea mult în jungla asta împuțită. Am un al șaselea simț care-mi spune cînd s-o iau din loc.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

O privi în ochi.

– Da, nu știu cine ești, sau ce naiba cauți într-un loc ca ăsta, dar nici nu mă interesează. Ai pricepu? Sper să scoți copiii din țară, dar ai s-o faci fără mine.

Se răsuci brusc și mai făcu doar cîțiva pași pînă îi înghiți jungla. Umerii lui Kerry căzură, abătuți.

Reveni încet la camion. Zărind pistolul pe jos, se cutremură. N-o fi fost el mercenar, dar era la fel de rece și de nesimțitor. Era inuman de înăsprit și nu avea nici un dram de compasiune. Să întoarcă spatele unor copii! Cum putea? Cum ar fi fost oricine-în stare?

Privi lung pistolul, întrebîndu-se dacă să nu-l șilească sub amenințarea armei. Ideea era ridicolă, desigur, și o alungă imediat ce i se contură. Se și vedea ținînd-o pe micuța Lisa pe un braț și *Magnum*-ul 357 în cealaltă mînă.

Probabil că oricum O'Neal i-ar fi omorît în somn, înainte de a fi făcut măcar jumătate din drum pînă la destinație, dacă i se prezenta pe parcurs o ofertă mai avantajoasă.

Furioasă, se răsuci în loc. Privirea ei căzu întîmplător pe genții din bena camionului. Camere foto, își spuse Kerry cu dispreț. Cum le putuse lua drept arme și muniții? Erau instrumentele meseriei lui, sigur, dar ei nu-i erau de nici un folos.

Cît de mult trebuia să se coboare un om, pentru

a pune un rolfilm mai presus de viața unui copil fără părinți? O jigodie. Un individ egoist și fără inimă, care prefera să publice fotografii de-ale altora decît să fie atins personal de ele. Un om pentru care un film...

Film. Film. Film.

Lui Kerry i se opri inima-n loc. Făcu ochii mari, pradă unei inspirații neașteptate, în timp ce privea gențile de pînză. Înainte de a-și lăsa timp să se gîndească la gravele consecințe ale faptei pentru care se pregătea, sări în bena camionului și desfăcu fermoarul primei genți.

Linc se simțea ca toți dracii.

De fiecare dată cînd cîte un papagal ara își exersa talentele vocale, sunetul îi străpungea țeasta ca o suliță. Avea stomacul întors pe dos și, cu un minimum de încurajare, s-ar fi golit de la sine. Pe dinți în crescuse blană peste noapte. Avea un cîrcel la gît. Dumnezeule, pînă și părul îl durea.

Întrebîndu-se cum de era posibil un asemenea fapt, îl exploră tatonînd și descoperi că nu părul îl chinuia atîta, ci un cucui inexplicabil din creștet.

Dar cea mai insuportabilă durere era cea mare, din fund... cu numele de Bishop. Bishop nu-știu-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

cum. Carol? Carolyn? Al dracului să fie dacă-şi putea aminti. Tot ce ştia era că, în acel moment, tare i-ar mai fi plăcut să-i scrijelească numele pe o piatră de mormînt, după ce o sugrumase cu mîinile goale.

Căţeaua aia care-l făcuse să piardă avionul!

De fiecare dată cînd se gîndea, scrîşnea din dinţi. Şi, întrucît pe moment nu-şi putea suporta propria vină prosteacă, îşi îndrepta toată furia spre femeie.

Lua-le-ar naiba de intrigante. În primul rînd, ce dracu' căuta în Montenegro? Nu era decît o filantroapă băgăreaţă. Nouă orfani. Cum naiba se credea în stare să poată transporta pe ascuns nouă orfani cale de cinci mile, necum cincizeci, după care să mai prindă şi un avion care *ar fi trebuit* să vină la întîlnire...

Draci. Suna ca un scenariu de film prost. Nefezabil. Neplauzibil. Imposibil.

Şi mizase pe el că-şi va risca gîtul, ca să nu mai pomenească de averea pe care spera s-o scoată din fotografiile făcute, pentru a o ajuta pe ea. Ce-ar mai fi rîs! Nu fiind Băiat de Treabă rămăsese viu atîta timp.

Să întrebe numai pe oricine-l cunoştea, şi i-ar fi spus că Linc O'Neal căuta calitatea întîi. Era agreat. Era respectat. Făcea cinste cînd se lăsa cu băutură. Dar să nu te bazezi pe el la strîmtoare,

fiindcă, atunci, pielea lui îl interesa, nu a celui de alături. Îşi jurase credinţă sieşi şi numai sieşi.

Îşi reaminti de toate astea, în timp ce revenea spre locul unde o lăsase pe femeie. Fu uşurat să vadă că se calmase într-o oarecare măsură. Stătea rezemată de camion, împletindu-şi părul. Masa aceea lungă de păr brun – avea destul cît pentru vreo şase oameni – îi stătea trasă peste un umăr. Lucra agil cu degetele, alcătuind o coadă groasă cît antebraţul.

Părul acela. Era unul dintre motivele pentru care îl atrăsese îndeajuns ca s-o urmeze în seara trecută. La naiba, ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie. *Dorise* una, da. Se afla în Montenegro de şase săptămîni. Dar era prea pretenţios ca să-şi astîmpere necesităţile bărbăteşti primare cu tîrfe de tavernă care luau noapte de noapte în pat soldaţi din ambele tabere în conflict. Niciodată nu fusese *atît* de nesătul.

În noaptea trecută, mai ales, evitase compania de orice fel. Nu avea decît un singur gînd în minte: să prindă avionul. Tot ce dorea cu adevărat era efectul anestezic al cîtorva pahare, să ajungă în avion şi să se îndepărteze de Montenegro cît mai mult posibil.

Dar băutura, oricît de tare era, nu-i putuse dizolva amintirile atrocităţilor la care asistase în ultimele şase săptămîni. Aşa că băuse în continuare

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

poşirca. Şi, deşi nu-i înceţoşase memoria, îi tulbu-
rase grav judecata.

Cînd femeia cu părul acela brun, lucios, chiar şi în lumina pîcloasă a barului, se apropiase de el, raţiunea cedase în faţa apăsării crescînde din pantaloni. Sărutul fusese factorul decisiv. O singură dată îi gustase gura, care se dovedise întocmai atît de dulce pe cît părea, şi cîntarul judecăţii i se răsturnase.

Acum, fu oarecum uşurat să vadă că în noaptea trecută nu-l părăsiseră complet toate simţurile. *Era* drăguţă. *Era* curată. *Avea* o siluetă de soi, deşi cam prea zveltă, mult prea subţire însă pentru rochia aia ridicolă cu care era îmbrăcată. Instinctul lui la femei încă mai *era* intact.

Dar cum o putuse confunda cu o tîrfă, asta n-avea s-o ştie niciodată. Mai mult semăna el a mercenar, decît ea a prostituată. Avea părul negru, aşa că-i fusese foarte uşor s-o ia drept localnică. Însă, în lumina pestriţă a soarelui care scălda poiana, văzu că nu avea ochii căprui, aşa cum crezuse el iniţial. Erau albastru-închis, iar tenul îi era mult prea deschis pentru a aparţine unei femei cu ascendenţă latină. Era aproape prea deschis pentru o brunetă.

În primul rînd, nu avea expresia aceea dură, acrită, obosită, a femeilor care se apucaseră de prostituţie pentru a avea ce să mănînce. Femeile montenegreze care erau silite să se vîndă la preţul

unei plini îmbătrîneau foarte repede.

Această femeie încă mai arăta proaspătă şi întreagă -- şi, în lumina soarelui, inconfundabil americană. Ar fi trebuit să locuiască într-o casă frumoasă dintr-o suburbie din Midwest, organizînd ceaiul de primăvară al Ligii Tineretului. Şi, totuşi, se afla aici, într-un luminiş din junglă, a doua zi dimineaţă după ce reuşise o escapadă primejdioasă. Împotriva propriei voinţe, pe Linc îl făcea curios.

– Cum ai făcut rost de camion?

Nu păru surprinsă de întrebarea lui neaşteptată, şi-i răspunse fără ezitare:

– L-am furat. Era parcat lîngă *cantina*. Avea cheile în contact. Te-am deghizat în ofiţer cu vestonul şi boneta lăsate pe scaun.

– Ingenios.

– Mulţumesc.

– Şi ai trecut bine-mersi pe la punctul de control, susţinînd că eram clientul tău de-aseară.

– Exact.

O'Neal aprobă din cap, recunoscîndu-i isteţimea.

– Am un cucui în cap.

– A, mă rog, pentru asta îmi cer scuze. Al... Încercam să...

Deodată, se întrerupse. Linc avu impresia clară că-i ascundea ceva, ceva ce se bucura că el, în mod vizibil, uitase.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Continuă.

– Te-ai lovit cu capul de bord.

– Hmm.

O studie un moment, însă lăsă să treacă minciuna prin omisiune. N-avea nici un sens să dezvolte subiectul, de vreme ce aventura lor se apropia oricum de sfîrşit. Acum era sigur că în noapta trecută n-o avusese. Oricît era de beat, n-ar fi uitat senzaţia de a sta între coapsele acelea, a căror formă provocatoare se distingea prin rochie.

Înainte de a se lăsa distras de oricare alt gînd mai plăcut, reveni cu atenţia spre ceea ce avea să facă după ce ajungea în oraş. Spera să-l prindă pe El Presidente într-o dispoziţie favorabilă, receptivă.

– Ei, mă bucur că avem camionul. O să mă întorc mai uşor în oraş. Vii cu mine, sau ne luăm rămas bun aici?

– Nu va fi necesar, replică ea, cu un zîmbet vesel.

– Ce?

– Să mergem înapoi în oraş.

Linc luă o atitudine nerăbdătoare:

– Ascultă, ţi-am dat răspunsul. Hai să terminăm cu jocurile, bine? Dă-mi doar cheile camionului, şi am plecat.

– Eu nu cred c-ai să pleci nicăieri, domnule Lincoln O'Neal.

– Plec înapoi în oraş. Acum.

Întinse mîna, cu palma în sus:

– Cheile.

– Filmul.

– Hm?

Femeia înclină capul, iar el urmă direcţia în care gesticulase, pînă zări rotocoalele de film cafeniu, acum lipsit de orice valoare, expus fatalului soare tropical.

Încercă să-şi reprime un sunet strangulat, care-ţi îngheaţa sîngele în vene. Cînd însă îi ieşi din gură, era mugetul plin al turbării. Se răsuci, sări, o înşfăcă şi o aplecă înapoi peste capota motorului. Antebaţul i se propti ca o bară peste gîtul ei.

– Ar trebui să te omor.

– Poţi foarte bine s-o faci, strigă ea curajoasă. Ce mai contează o crimă în plus? Erai gata să sacrifici vieţile a nouă copii, în propriile tale scopuri egoiste.

– Scopuri egoiste! Filmul ăla reprezintă munca din care trăiesc. M-ai făcut să pierd mii de dolari, femeie.

– Plătesc oricît îmi ceri.

– Scuteşte-mă.

– Zi un preţ.

– Nu vreau împuţita aia de ofertă!

– Fiindcă s-ar putea să mai ţii seamă şi de altcineva în afară de tine, în mod excepţional?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Pe dracu', da!

– Bine, atunci, am să-ţi spun cum va ieşi totul în avantajul tău. Dă-mi drumul. Mă doare.

Se foi sub el. Imediat, însă, rămase nemişcată. Şoldurile lui i le apăsau cu putere pe ale ei, iar mişcările avuseseră un efect profund şi instantaneu. Lipit de partea cea mai delicată şi mai vulnerabilă a trupului ei, O'Neal se întărise.

În acelaşi timp în care Kerry îi percepu starea, o constată şi el. În loc să se îndepărteze de ea, însă, o apăsă şi mai tare, potrivindu-se în despicătura dintre coapsele sale. O privea cu ochi batjocoritori, jignitori. Respiraţia lui îi scălda faţa în rafale fierbinţi.

– M-ai invitat, mai ţii minte? spuse, cu glas mătăsos. S-ar putea să-ţi accept invitaţia.

– N-ai să-ndrăzneşti.

Zîmbetul său lent era oricum, numai încurajator nu.

– Nu conta pe asta, cucoană.

– Ştii bine de ce te-am scos din *cantina* aia.

– Tot ce ştiu bine e că te-am sărutat şi că azi-dimineaţă m-am trezit descheiat la pantaloni.

– Nu s-a întîmplat nimic, îi jură ea, cu o voce tremurînd de nelinişte.

– Nu încă.

Făcuse cuvintele să sune ca o promisiune a ceea ce-avea să se întîmple însă, treptat, îi dădu

drumul, ajutînd-o să se ridice.

– Oricum, mai întîi munca şi pe urmă distracţia. Cum ar putea povestea asta să iasă în avantajul meu?

Frecîndu-şi gîtul şi aruncîndu-i priviri veninoase, Kerry răspunse:

– Articolul. Ai fi implicat în salvarea a nouă orfani.

– Şi într-un transport ilegal de străini în Statele Unite.

Femeia clătină din cap:

– Avem autorizaţie de emigrare. Toţi copiii au fost înscrişi pentru adopţiune de către părinţi americani.

Văzîndu-i o uşoară modificare a expresiei sceptice, se grăbi să profite:

– Iar tu vei fi la faţa locului, domnule O'Neal, înregistrînd totul pe film. Articolul care va apărea va avea un impact mult mai mare decît materialele pe care le ai deja.

– Avut.

– Avut, consimţi ea vinovată.

Se priviră un timp, precauţi.

– Unde-s copiii ăia? întrebă el, risipind tăcerea prelungită.

– Cam la trei mile spre nord de aici. I-am lăsat ascunşi acolo, ieri după-amiază.

– Ce făceai cu ei?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Le predăm. Sînt aici de zece luni. Părinții lor au murit cu toții, sau cel puțin așa se crede. Satul a fost ars acum o lună. Căutam mîncare și locuiam în adăposturi provizorii, în timp ce se făceau aranjamentele pentru a fi scoși din Montenegro și primiți în Statele Unite.

– Ce aranjamente? Cu cine?

– Cu *Fundația Hendren*, numită în cinstea lui Hal Hendren, un misionar care a fost ucis aici acum aproape doi ani. Familia lui a întemeiat organizația de ajutorare la scurt timp după ce a murit.

– Și crezi că vor fi la locul de întîlnire, așa cum au spus?

– Absolut.

– Cum îți primești informațiile?

– Prin curier.

Linc rîse, ca un lătrat.

– Oricine și-ar vinde sora pentru un pachet de *Lucky Strike*. De care, incidental, am mare nevoie, murmură, plesnindu-și buzunarele pantalonilor pînă găsi unul, pe care îl descoperi că era gol. Ai vreuna?

– Nu.

– Nici nu speram.

Înjură. Printre dinți i se strecură o răsuflare prelungă, dezgustată.

– Și ai încredere în curierul ăla?

– Cele două surori ale lui se numără printre

orfani. Vrea să fie salvate. Tatăl lor a fost împușcat de armata regulată, ca spion rebel. Mama a fost... a fost omorîtă și ea.

Linc se rezemă de marginea camionului, rozîndu-și buza. Își privi filmul. Era proverbialul lapte vărsat, și mai multe nu. Avea să dureze mult timp pînă să vină iertarea, dar acum nu mai putea face nimic ca să salveze filmul.

Nu mai avea decît două variante: Se putea întoarce în oraș, cerșindu-i mila despotului care se intitulase președinte. Chiar dacă i se acorda, avea să plece acasă cu mîinile goale. Cealaltă posibilitate era la fel de dezgustătoare. Încă nu era gata să se alieze cu această Mata Hari.

– De ce-a trebuit să mă răpești?

– Ai fi venit cu mine dacă ziceam „te rog frumos"?

Drept răspuns, se alese din partea lui cu o privire încruntată.

– Nici eu nu credeam. Nu mă așteptam ca vreun mercenar să vrea să-și bată capul cu un grup de copii.

– Ai avut perfectă dreptate. Probabil că ți-ar fi luat avansul, te urma pînă la ascunzătoare, le tăia copiilor gîturile, te viola înainte să te omoare și pe tine și zicea c-a făcut treabă bună.

Kerry păli, încrucișîndu-și brațele peste mijloc.

– La asta nu m-am gîndit.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Sînt multe la care nu te-ai gîndit. Ca de pildă, mîncarea. Şi apa de băut.

– Contam pe tine... pe cineva... să se ocupe de amănuntele astea.

– Nu-s amănunte, spuse el grav. Sînt necesităţi fundamentale.

Lui Kerry nu-i convenea deloc că îi vorbea ca unei bătute-n cap.

– Nu-s slabă de înger, domnule O'Neal. Voi îndura orice greutăţi trebuie, în scopul de a scoate acei copii din ţara asta.

– Pot muri cu toţii înainte să terminăm de parcurs alea cincizeci de mile. Pentru aşa ceva eşti pregătită?

– Dacă rămîn, vor pieri oricum.

Cugetînd un moment, conchise că, în fond, era posibil să nu fie complet naivă. Avusese nevoie de o bărbăţie considerabilă pentru a face cele de aseară.

– Unde-i locul de întîlnire?

Faţa ei se lumină de bucurie, dar nu zîmbi. În schimb, se întoarse şi alergă spre un copac căzut, scorburos, de la marginea luminişului. După ce îl scormoni cu un băţ pentru a alunga şerpii care se putuseră ascunde acolo de căldură, vîri mîna înăuntru şi scoase o raniţă. Deschizîndu-i cataramele în timp ce traversa înapoi poiana, dădu la iveală o hartă, în momentul cînd ajunse la camion. O întinse

pe capota încinsă de soare.

– Aici, arătă ea. Iar noi sîntem aici.

Linc călătorise în ultimele săptămîni cu gherilele rebele. Ştia unde erau concentrate majoritatea luptătorilor. Privi faţa plină de speranţă a femeii, cu ochii lui aurii, duri ca două pietre.

– Asta-i o junglă deasă, infestată de trupe.

– Ştiu.

– Atunci, de ce acolo?

– Fiindcă este atît de intens patrulată. Pe porţiunea ala de graniţă, folosesc cele mai nesofisticate echipamente radar. Avionul va avea şanse mai mari să treacă nedetectat.

– E o misiune sinucigaşă.

– Şi pe-asta o ştiu.

Furios, Linc îi întoarse spatele. La naiba! Avea să-l privească iarăşi cu ochii ăia care-l topeau, la fel ca aseară, în tavernă. Numai că, de data asta, urma să-i vadă clar ochii albaştri. Expresia aceea îl făcuse să arunce în patru vînturi orice prevedere, să zică „Jua-o-ar dracu' de raţiune" şi s-o urmeze afară din bar. N-o fi fost ea o tîrfă, dar mai mult ca sigur că- şi cunoştea meseria. Ştia cum să facă un bărbat să devină tare ca oţelul, însă şi maleabil ca plastilina.

Băuse ca toţi dracii, însă nu fusese atît de beat, încît să nu-şi mai aducă aminte că o sărutase, o atinsese, şi ambele lucruri îi plăcuseră enorm. Era

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

o cucoană curajoasă. Fără tragere de inimă, fu nevoit să-i admire îndîrjirea. Însă nu îndîrjirea i-o dorea, caldă şi dornică sub el. Ci trupul. Voia să se înfăşoare în membrele acelea frumoase şi în părul lung, mătăsos.

Ştia, chiar în timp ce se hotăra, că avea să plătească scump pentru a fi luat această hotărîre neinspirată.

– Cincizeci de mii de dolari.

După un prim moment de şoc, Kerry întrebă:

– Asta ţi-e preţul?

– Dacă nu-i poţi obţine, n-am făcut nimic.

Îşi ridică bărbia, fermă:

– De acord.

– Nu te repezi. Iată regulile de bază: Eu sînt şeful, înţelegi asta? Fără discuţii. Fără smiorcăieli. Cînd îţi spun să faci ceva, o să faci, fără a cere explicaţii.

Îşi puncta cuvintele împungînd cu degetul arătător aerul, pe sub nasul ei.

– Am trăit în junglă aproape un an, replică ea semeaţă, încercînd să-i dea degetul la o parte.

– Într-o şcoală, cu o liotă de copii. E puţin cam altceva decît să umbli prin junglă cu ei în cîrcă. Dacă nu ne atacă nimeni, va fi un miracol. Singura şansă de a risca e să fac totul cum ştiu *eu*.

– În regulă.

– În regulă. Să pornim. Trei zile nu ne lasă prea

mult timp ca să străbatem teritoriul de-aici pînă la graniţă.

– Şi, imediat ce mă schimb, mergem să luăm copiii şi să strîngem provizii.

Kerry scoase din raniţa pe care o adusese de la scorbură o pereche de pantaloni kaki, o bluză, ciorapi şi bocanci.

– Văd că te-ai gîndit la toate.

– Inclusiv la apă, zise ea, întinzîndu-i o ploscă. Serveşte-te.

– Mulţumesc.

Stătea lîngă el stîngace, strîngînd la piept hainele de schimb.

– Mă scuzi, te rog, pînă mă îmbrac?

Linc coborî plosca de la gură. Buzele îi sclipeau umede. Se şterse cu dosul mîinii. Privirea nu i se abătu nici un moment dinspre faţa ei.

– Nu.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 3

– *Nu?*

– Da.

– Da, adică nu?

Lincoln O'Neal își încrucișă picioarele la glezne și-și înclină capul într-o parte. Aroganța întruchipată.

– Nu, nu te scuz. Ba chiar, nu mă mișc de-aici.

Lui Kerry nu-i venea să creadă.

– Ai fi atît de grosolan, întîi să-mi refuzi o minimă intimitate?

Rechinii aveau zîmbete mai blînde decît acela pe care i-l aruncă O'Neal.

– Atunci, las-o baltă, replică ea tăios. N-am să mă schimb pînă nu ajungem în locul unde am ascuns copiii.

– Credeam c-ai spus că nu ești slabă de înger.

Coada ei aproape îl plesni peste față, cînd Kerry răsuci capul. Mitocanul o punea la încercare. Nu putea da înapoi din fața nici unei provocări pe care o lansau ochii aceia sardonici. Chiar și acum putea anula învoiala. N-ar fi mirat-o deloc. Se vedea clar că nu avea conștiință. Deocamdată, nu-i rămăsese decît să-i facă micile jocuri măgărești.

– O.K. Mă schimb.

Îi întoarse spatele și duse mîna la fermoarul rochiei.

– Dă-mi voie.

O'Neal veni în spatele ei. Avea mîinile mari și bărbătești, dar destul de sensibile ca să manevreze aparate și obiective foto complicate. Părea să se priceapă și la dezbrăcatul femeilor. Fermoarul nu-l intimidă, nici nu-l făcu să fie stîngherit și stîngaci. Lunecă în josul spinării ei fără a se agăța măcar o dată.

A accepta o provocare era una, dar a o duce efectiv pînă la capăt, cu totul altceva. Crezuse că, scoțîndu-și rochia în fața lui, n-avea să se simtă altfel decît ca și cum s-ar fi dezbrăcat pe plajă. Însă nu contase pe riscul ca el să ia parte activă la despuierea sa, sau să stea atît de aproape încît îi simțea răsuflarea în ceafă. Senzația de gol în stomac amenința s-o slăbească, pînă ar fi trebuit să se rezeme de el, precum o îndemna o dorință nebunească.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Centimetru cu centimetru, își simți spatele descoperit, văluindu-se privirii lui. În timp ce se deschidea fermoarul lăsa în urmă o panglică de căldură, determinată numai parțial de soare, și în majoritate de jena și conștiința instinctivă a faptului că ochii lui O'Neal urmăreau calea tot mai largă a acelui fermoar. Păru să dureze o veșnicie, dar în sfîrșit ajunse la capăt.

– Îți mulțumesc.

Kerry își dorea ca vorbele ei să sune mai autoritar, nu atît de sufocate. Se îndepărtă repede de el. Ezitînd doar cîteva secunde, își coborî bretelele peste brațe. Corsajul subțire îi căzu pînă la talie. Își împinse rochia în jos peste șolduri și păși afară din ea.

Astfel, rămăsese numai într-o pereche de chiloți și sandalele cu barele. Fierbințeala arzătoare a soarelui îi penetra pielea dezgolită. Umezeala se depunea pe ea asemenea unor sărutări jilave. Toate sălbăticiunile din copacii înconjurători tăcuseră, ca și cum ar fi privit-o de sus, uimite de spectacol.

Mîinile îi tremurau, pe cînd își trase grăbită pantalonii. Abia reuși să și-i încheie. Apoi, își împinse brațele în mînecile scurte ale cămășii de chambray. Își încheie numai doi nasturi, după care înnodă în jurul mijlocului poalele bluzei. Scoțîndu-și coada lungă de sub guler, se aplecă să ia rochia aceea nesuferită, pe care, în orice alte împrejurări,

n-ar fi fost decît cu atît mai fericită s-o arunce.

În momentul cînd se aplecă, Linc își depuse mîinile de-o parte și de alta a mijlocului ei.

– Lasă-mă-n pace, îl preveni ea, cu voce scăzută.

– Nici vorbă, iubi...

Cuvîntul drăgăstos îi pieri pe buze, cînd Kerry se îndreptă brusc, răsucindu-se. Strîngea în ambele mîini pistolul lui, ochindu-l drept în mijlocul pieptului lat.

– Tu și cu mine avem o înțelegere de afaceri, domnule O'Neal. Afaceri și nimic mai mult. Altminteri, nu te-aș învrednici nici c-o privire. Dacă te mai atingi o singură dată de mine, te omor.

– Mă-ndoiesc, zise el, trăsăturile chipului rămînîndu-i netulburate.

– Vorbesc serios! strigă Kerry; repezi pistolul și mai aproape. Azi-noapte, a trebuit să-ți tolerez din necesitate pipăielile dezgustătoare, dar să nu te mai atingi de mine niciodată.

– Bine, bine.

O'Neal ridică mîinile, a renunțare. Cel puțin, asta crezuse Kerry că făcea. În schimb, cu o tulburătoare iuțeală și o ușurință uimitoare, îi zbură din mîini pistolul greu. Arma zăngăni sonor pe capota mașinii, după care alunecă la pămînt. O'Neal îi țintui un braț într-o parte, iar pe celălalt i-l răsuci la spate.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– *Niciodată* să nu mă mai amenințI cu pistolul, înțelegi? *Înțelegi?*

Îi împinse brațul și mai sus, pînă ajunse cu mîna aproape între omoplați.

– Mă doare, icni ea.

– Nu la fel de mult cît m-ar fi durut pe mine, dacă se descărca 357-le ăla, răcni el.

– Nici nu-s sigură cum funcționează, replică la rîndu-i Kerry.

– Un motiv în plus să nu încerci o asemenea blestemăție.

– Iartă-mă. Te rog.

Lacrimi de durere și de umilință îi înțepau ochii. O'Neal slăbi apăsarea brațelor, dar o ținu în continuare lipită de el.

– Pentru exhibiția asta, ar trebui să-ți sucesc gîtul. În schimb...

Își aplecă spre ea capul.

– Nu!

– Ba da.

Sărutul fu întocmai la fel de posesiv ca acelea din noaptea trecută. Avea buzele flămînde, pătimașe, tari și totuși atît de incredibil de moi. Limba i se strecură în gura ei. Kerry se încordă, dar nu reuși să-i opună nici o rezistență. O'Neal îi investigă gura peste tot. Deși limba i se mișca în voie, Linc era neîndoielnic cel ce conducea sărutul. Kerry nu făcea decît să reacționeze. În ciuda propriei sale

voințe, cînd limba lui o atinse pe a ei, aceasta făcu o mișcare de răspuns.

Linc înălță capul. Ochii lui Kerry se deschiseră încet, ca și cum ar fi fost drogată.

– Pipăieli dezgustătoare, nu-i așa? o tachină răutăcioasă privirea lui. Cred că nu mi-ai găsit deloc dezgustătoare pipăielile.

Cu o îndrăzneală sufocantă, mîna i se ridică la sînul ei, acoperindu-l. Mîngîie forma plină prin cămașă.

– Nu.

Nu îndrăznea să spună mai mult, de teamă ca geamătul de plăcere pe care-l simțea întețindu-se sub mîngîierea mîinii lui să nu iasă la suprafață.

– De ce nu?

– Fiindcă nu vreau eu.

– Ba vrei, spuse el, cu îngîmfare îndrăzneață. În fond, expediția asta s-ar putea dovedi interesantă. Pentru amîndoi. Am putea foarte bine să stabilim de-acum atmosfera.

– Te rog, nu.

Vocea îi tremura, transformîndu-se de-a binelea în geamăt, cînd centrul sînului i se ridică în întîmpinarea mîngîierii molcome a degetului lui mare.

– Îți place, șopti Linc, cu buzele lipite de gîtul ei.

– Nu. Nu, nu-mi place deloc.

– Ba daaa...

Apucîndu-i între dinți lobul urechii, începu să

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tragă încet de el.

– Chiar dacă joci comedia asta lepoasă, nu mă mai ating de tine, deşi eşti o femeie care îi răspunde unui bărbat.

Zîmbi, cînd o uşoară potrivire a şoldurilor lui smulse din pieptul lui Kerry un geamăt. Se frecă de ea, sugestiv.

– Un bărbat excitat te aprinde ca o flacără, nu? Dacă nu era aşa, nu m-ai fi convins tu să vin cu tine aseară.

– Erai beat. Te-ai fi luat după orice femeie din *cantina* aia.

– Deloc. Eram beat, dar ţi-am recunoscut firea focoasă pe sub aparenţele alea reci. Ei bine, nimeni nu rămîne îngheţat în junglă, puişor. Ai să te topeşti.

– Termină.

Rostise această comandă cu toate puterile, pentru ca protestul să nu sune la fel de slab ca hotărîrea dinapoia lui.

– Deocamdată, îşi desprinse Linc mîna de sînul ei. Fiindcă încă sînt supărat ca toţi dracii că ai îndreptat spre mine pistolul ăla. La momentul potrivit, ai să mă rogi în genunchi.

Îndrăzneala lui avu asupra lui Kerry un efect sănătos. O înfurie de-a binelea.

– Nu-ţi irosi speranţele.

Reuşi să-l împingă numai fiindcă o lăsase el.

Linc se mulţumi să rîdă, aplecîndu-se să-şi la pistolul. Şi-l înfipse la cingătoare.

Kerry privi, pînă îşi dădu seama la ce se uita şi ridică grăbită ochii.

Zîmbindu-i insolent, Linc spuse:

– Urcă. O să conduc eu. Poţi să-ţi încalţi bocancii în maşină.

Preluase deja conducerea şi, pentru moment, lui Kerry îi convenea. Îmbrăţişarea o zguduise.

Întrucît în ultimele zece luni se dedicase muncii cu copiii, nu simţise lipsa bărbaţilor. N-o aştepta nici unul, la întoarcerea în Statele Unite. Cînd sosise în Montenegro, nu era legată sentimental de nimeni. Datorită acestei neimplicări cu sexul opus, brusca intruziune o lui Linc O'Neal în viaţa ei îi răvăşise întreaga fiinţă.

Îi iscase o foame pe care pînă în ajun n-o cunoscuse. Era atît fascinantă, cît şi ruşinoasă. Se temea de virilitatea lui, dar o şi atrăgea. Întruchipa masculinitatea în forma sa cea mai crudă. Mirosul şi gustul sărat al pielii lui, asprimea bărbii, răguşeala din glas, toate o ispiteau. Statura, forma şi muşchii armonios conturaţi contrastau aţîţător cu feminitatea ei.

Din păcate, avea un caracter nenorocit şi o personalitate enervantă. Dacă n-ar fi fost orfanii, Kerry şi-ar fi luat cu ea buzele inflamate şi mîndria rănită şi ar fi fugit să se ascundă în junglă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Avusese deja parte de-un om abuziv în viaţa ei. Nu-şi dorea altul. Tatăl ei fusese un manipulator şi un escroc. Cel puţin, domnul O'Neal era cinstit. Recunoştea liber că umbla după prima calitate. Cînd corupţia tatălui ei fusese descoperită, Kerry suferise în tăcere, de ruşine şi dragoste. N-avea decît să rămînă tăcută cu Lincoln O'Neal. Nu-i datora nimic, numai cincizeci de mii de dolari. Categoric, O'Neal nu-i trezea devotamentul şi respectul. Dacă făcea ceva ce nu-i plăcea, avea să i-o spună fără nici o reţinere.

Cu toată antipatia faţă de el, era recunoscătoare că îl avea pe O'Neal alături. Nici măcar în sinea ei n-ar fi recunoscut cît de mult o înspăimîntase perspectiva de a transporta singură copiii prin junglă. Şansele de a supravieţui călătoriei şi de a reuşi să scape din ţară erau mici, dar cel puţin mai perceptibile, cu O'Neal alături.

– Mai în faţă e un pod de lemn, îngust, îi spuse ea.

După ce ajunseseră pe drum, îşi continuaseră călătoria în linişte. Găsea o satisfacţie meschină în gîndul că O'Neal încă mai avea de înfruntat mahmureala.

– Aproape imediat după ce treci podul, vei vedea o cărare pe stînga.

– Prin junglă? întrebă el, cu privirea înainte.

– Da. Copiii sînt ascunşi la cîteva sute de metri

distanţă de drum.

O'Neal îi urmă indicaţiile, pînă cînd înaintarea camionului fu împiedicată de desimea junglei.

– Trebuie să opresc aici.

– Merge. N-ar trebui să avem mult de stat.

Camionul se opri, iar Kerry coborî.

– Pe-aici.

Pomi printre copaci, nerăbdătoare să vadă cum se prezentau copiii. Coada lungă i se agăţa în liane. Crengile lungi o plesneau peste faţă şi-i zgîriau braţele.

– Am putea folosi macheta.

– Plantele tăiate lasă urme, răspunse Linc. Dacă nu e absolut necesar, mai bine să ne croim singuri drum.

Laconismul lui o îmblînzi pe Kerry.

– Desigur. Trebuia să mă gîndesc la asta.

Se simţi oarecum reabilitată, cînd ajunseră la ascunziş, iar Linc nu-l observă. Kerry se opri, se întoarse cu faţa spre el şi nu văzu decît o expresie nedumeritâ, înainte de a striga încet un nume.

– Joe. Joe, e-n regulă. Poţi ieşi.

Linc tresări la auzul zgomotului din stînga lui. Frunzişul dens se mişcă, apoi se despărţi. Cîteva perechi de ochi de culoarea cafelei îl priviră de după frunzele largi ca nişte umbrele. Un tînăr înalt şi zvelt se materializă de după paravanul verde.

Băiatul, căruia Linc îi dădea cam paisprezece

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ani, avea un chip melancolic, părînd cu ani şi ani mai matur decît trupul său slab. Îl privi pe Linc cu un amestec de suspiciune şi ostilitate fătişă.

– El e Linc O'Neal, îi spuse Kerry băiatului. E omul pe care l-am adus să ne ajute. Linc, el e Joe, cel mai mare din grup.

Linc îi aruncă o privire scurtă, întrebîndu-se dacă-şi dădea seama că i se adresase pe numele mic. Nu părea să fi observat. Întinse mîna spre tînăr:

– Salut, Joe.

Joe nu luă în seamă mîna lui Linc şi-i întoarse brusc spatele. Vorbind încet, într-o spaniolă rapidă, îi chemă pe copii din ascunzătoare. Cîte unul, cîte doi, aceştia ieşiră la vedere. Una dintre fetele cele mai mari ducea în braţe un ţînc. Veni drept spre Kerry şi-i dădu copilul.

Fetiţa o cuprinse de gît cu braţe încrezătoare şi drăgăstoase. Kerry îi sărută obrazul murdar şi-i netezi părul pe spate.

Ceilalţi copii o înconjurară. Se părea că fiecare avea de împărtăşit cîte o informaţie vitală. Se întreceau să-i atragă atenţia, deşi Kerry le-o împărţea cu diplomaţia unui candidat într-o funcţie publică.

Linc cunoştea doar atîta spaniolă cît să priceapă că mîncare şi să nu intre în toaleta nepotrivită. Copiii sporovăiau cu o asemenea agitaţie, încît nu putea urmări ceea ce-i spuneau lui Kerry.

Numai un singur cuvînt, repetat frecvent, i se înregistră în minte.

– *Hermana?* întrebă el.

– Soră, îi explică absentă Kerry, în timp ce îmbăia obrazul unui copil cu salivă şi degetele.

– De ce te numesc...

Întrebarea lui Linc rămase neterminată. Cînd înţelese, chipul îi deveni complet inexpresiv. Dacă ar fi fost pălit cu un par în cap, n-ar fi putut arăta mai năucit.

Rîzînd de povestea dezarticulată a unuia dintre copii, Kerry îşi ridică privirea spre el şi întrebă distrată:

– Scuză-mă, ce-ai zis?

– Te-am întrebat de ce-ţi spun soră.

– Aha, păi...

Îl privi mai atentă, văzîndu-i expresia bolnăvicioasă, şi înţelese ce concluzie se repezise să tragă. Credea că formula „sora Kerry" avea semnificaţie religioasă. Pe vîrful limbii i se ivi o negaţie grăbită, dar, într-o fracţiune de secundă, se răzgîndi. De ce să-i nege evidenta părere? Întîmplător, îi oferise o cale de a-i descuraja avansurile sexuale, fără a pune în primejdie loialiatea lui faţă de misiune.

Căută prin minte un motiv pentru care ar fi trebuit să-l lămurească, dar nu găsi nici unul. Îşi mai zgîndări şi suprafaţa conştiinţei, fără însă să scor-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

monească prea adînc. O făcea pentru binele orfanilor.

Înainte de a avea timp să i se deştepte conştiinţa, punîndu-i motivele la îndoială, Kerry coborî ochii, sfioasă:

– De ce altceva?

Linc invocă o zeitate, dar nu în rugăciune.

Kerry reacţionă cu severitate dezaprobatoare:

– Măsoară-ţi cuvintele, te rog.

Cînd Linc mormăi o scuză, ştiu că vicleşugul ei reuşise. Îi trebui tot talentul său actoricesc pentru a nu rîde pe faţă.

– Vrei să faci cunoştinţă cu copiii?

– Toţi sînt la fel de prietenoşi ca Joe? întrebă Linc.

– Ştiu engleza, se răsti băiatul, cu aprigă mîndrie.

Netulburat de gafă, Linc se răsti la rîndul lui:

– Atunci, manierele tale nu fac nici cît o ceapă degerată.

Kerry se grăbi să intervină:

– Joe, fii bun te rog şi înteţeşte focul. Le vom da de mîncare copiilor înainte să plecăm.

Joe îi aruncă lui Linc o privire duşmănoasă, înainte de a face treaba pe care i-o dăduse Kerry.

– Copii, spuse ea în spaniolă, făcîndu-le semn să tacă, dumnealui este *señor* O'Neal.

– Mai bine Linc, interveni el.

Opt perechi de ochi îi priviră cu o curiozitate temperată de precauţie. Unul cîte unul, Kery i-i prezentă.

– Iar cea mai mică se numeşte Lisa.

Linc luă solemn la cunoştinţă fiecare prezentare, dîndu-le mîna băieţilor şi înclinîndu-se teapăn din talie în faţa uneia dintre fete, care răspunse cu un chicotit. O apucă în joacă pe Lisa de nas, atent ca făcînd aceasta să n-o atingă pe Kerry.

Îi salută în spaniolă, ceea ce îi epuiză vocabularul aproape complet.

– Spune-le că voi avea grijă de ei pe drum.

Vorbea rar, pentru ca fata să poată traduce simultan.

– Dar trebuie să mă asculte... tot timpul.

Îi aruncă o privire care spunea „inclusiv tu," înainte de a continua:

– Cînd le spun să tacă... trebuie să tacă... total... Să nu se mişte... să nu se îndepărteze de grup... *niciodată*... Dacă fac tot ce le spun... vom ajunge la avion... şi vom zbura în Statele Unite.

Feţele copiilor se luminară radioase la auzul ultimelor două cuvinte.

– Dacă pe drum sînt foarte cuminţi... şi fac tot ce le spun eu... cînd ajungem în S.U.A.... am să-i duc pe toţi la *McDonald's*.

– Foarte frumos din partea ta, replică încet Kerry, dar nu ştiu ce-i ăla un *McDonald's*. Nici măcar

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

dacă le-aş explica, n-ar reuşi să-şi imagineze.

– Aha.

Coborî ochii spre cele opt feţe întoarse spre ei şi simţi un junghi în inima sa împietrită.

– Ei, atunci gîndeşte-te la o răsplată potrivită, mai spuse el, simulînd nerăbdarea.

După ce mîncară o pastă insuportabilă făcută din fasole şi orez, începură să-şi strîngă puţinele lucruri. Cînd nu mai rămaseră de încărcat decît copiii, Linc aduse din camion un aparat foto şi începu să ia instantanee.

– Soră Kerry, dacă vrei să...

– Te rog. Kerry e de ajuns.

Dădu scurt din cap. N-o mai privise nici un moment drept în ochi, de cînd îi aflase vocaţia.

– Vrei te rog să-i aduni pe toţi pentru o fotografie de grup?

– Desigur.

În cîteva momente, erau dispuşi în faţa lui. Copiii zîmbeau, emoţionaţi. Lisa ţinea degetul mare în gură. Joe refuza să privească în obiectiv, uitîndu-se posomorît spre copacii din jur. Kerry avea un surîs forţat.

– O.K., să mergem, spuse Linc, punînd la loc

capacul obiectivului. Agăţîndu-şi de gît cureaua de la tocul aparatului, luă pe umăr o boccea cu conserve, pe care Joe le şterpelise din satul cel mai apropiat, în noaptea trecută.

– Nu obişnuieşti să iei imagini în acţiune? De ce-ai vrut să pozăm pentru o fotografie de grup? îl întrebă Kerry pe Linc, în timp ce se buluceau cu toţii spre camion.

– În caz că unii din ei nu ajung la destinaţie.

Răspunsul lui scurt o făcu pe Kerry, care mergea cu Lisa în braţe, să se oprească brusc pe cărarea din junglă. Se răsuci spre Linc.

– Se poate şi asta?

– Unde ţi-e capul?

În acel moment, i-ar fi fost cam greu să precizeze ce anume îl înfuria atît de tare la ea.

– În nori? Sînt soldaţi din ambele tabere care i-ar omorî într-o clipă pe copiii ăştia, numai de distracţie. Pentru un amuzament de-o seară.

Kerry începu să tremure, refuzînd însă să-şi trădeze neliniştea.

– Vrei să renunţi.

Linc îşi aplecă faţa spre ea:

– A dracu' de multă dreptate ai. Şi dac-ai avea şi puţină minte, ceea ce încep să mă îndoiesc foarte serios, ai face-o şi tu.

– Nu *pot*.

Înjură expansiv, fără ca de data asta să-şi mai

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ceară scuze.

– Haide, pierdem timpul.

Cînd ajunseră la camion, expresia înverşunată a lui Linc îi reflecta tot pesimismul. Cei nouă orfani fură îngrămădiţi în benă, alături de echipamentele fotografice, proviziile frugale, dar care ocupau mult loc, şi Kerry.

– Îmi pare rău că nu poţi sta în cabină, spuse Linc, privind-o în timp ce o lua pe Lisa în poală. Dar dacă sîntem opriţi, îl pot face pe Joe să treacă drept ajutorul meu.

Îi privi faţa neliniştită, pe care nici chiar costumaţia safari n-o atenua.

– Fără rochia aia oribilă, nu mai arăţi atît de mult ca o, ăă...

– Înţeleg. Oricum, copiii se vor descurca mai bine dacă stau aici cu ei. Numai anunţă-mă cît mai din timp dacă vezi o patrulă. O să întind deasupra prelata.

– O să vă înăbuşiţi acolo.

– Ştiu.

– Dacă sîntem opriţi, copiii trebuie să rămînă absolut tăcuţi şi nemişcaţi.

– Le-am explicat-o de nenumărate ori.

– Bine, dădu el scurt din cap. Ai apă?

– Da. Harta e la tine?

– Ştiu unde mergem.

O privi grav în ochi.

– Sper doar s-ajungem naibii acolo.

Schimbară o privire cu subînţeles, înainte ca Linc să urce la volan şi să pornească motorul.

Kerry nu se simţise în viaţa ei mai incomod, deşi încercă să pară curajoasă şi încîntată, de dragul copiilor. În bena camionului, erau hurducaţi îngrozitor. Suspensiile nu aveau nici un efect peste hopurile din junglă. Cel puţin, mişcările săltate împiedicau ţînţarii gargantueşti şi alte insecte muşcătoare să se oprească pe pielea lor.

Nu era nevoie să se ascundă sub prelată, dar soarele îl ardea fără milă. Iar copacii, cînd le dădeau umbră, înlocuiau arşiţa fierbinte cu o umezeală deasă s-o tai cu cuţitul.

Copiii se plîngeau că le era sete, dar Kerry le raţionaliza cu grijă porţiile. Apa potabilă putea fi greu de găsit. În plus, cu cît beau mai mult, cu atît trebuia să-i ceară mai des lui Linc să oprească. Voia să evite necesitatea de a-i cere favoruri.

Linc continuă să conducă şi după ce soarele coborî dincolo de coroanele copacilor, cufundînd jungla într-un asfinţit timpuriu. Cînd trecură printr-un sat părăsit, se întunecase de-a binelea. Ca măsură de prevedere în plus, Linc îi făcuse semn lui Kerry să se ascundă împreună cu copiii sub prelată. Ocoli satul şi, cînd fu convins că era într-adevăr pustiu, se îndepărtă la opt sute de metri şi opri camionul într-o poiană.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Înnoptăm aici.

Kerry îi luă mîna, recunoscătoare, lăsîndu-l s-o ajute la coborîre. Își propti ambele palme în șale și se arcui pe spate, întinzîndu-și mușchii înțepeniți.

Linc evită să-i privească sînii care întindeau pînza cămășii umezite de sudoare. Nu putea să nu-și amintească felul cum reacționaseră la atingerea lui. Își drese glasul, stînjenit:

– Nu pățiți nimic dacă merg în sat să arunc o privire?

– Sigur. Putem face un foc?

– Da, dar țineți-l mic. Îl iau pe Joe cu mine. Poftim, scoase el pistolul de la cingătoare și-l întoarse, întinzîndu-i-l cu patul înainte.

Kerry îl luă, privindu-l însă cu teamă.

– Ți-am spus de azi-dimineață că nu-s sigură cum se folosește.

Linc îi dădu o lecție rapidă:

– Dacă trebuie să tragi cu el, asigură-te că ținta e la fel de aproape de tine pe cît eram eu azi-dimineață. Atunci, n-ai să nimerești pe-alături.

Rînji strîmb. Kerry îi răspunse cu un zîmbet. Apoi, Linc și băiatul se topiră în întuneric.

Kerry o puse pe una dintre fetele mai mari să aibă grijă de cei mici și-i trimise pe băieți să adune vreascuri. Cînd Linc și Joe se întoarseră, ardea un foc slab. Joe aducea niște pături. Din mîna lui Linc atîrnau doi pui slăbănogi.

– Focul e perfect, îi spuse el lui Kerry.

– Mulțumesc.

– Aștia s-ar putea să nu ne prea ajungă, spuse el pe un ton de scuză, arătînd puii. Dar altceva n-am găsit.

– Am să deschid o cutie de legume, două, și fac o supă.

Linc dădu din cap, îndepărtîndu-se de ea și de copii ca să jumulească puii. Lucru pentru care Kerry îi fu nespus de recunoscătoare.

Deși moțaiseră pe drum, copiii erau aproape prea epuizați ca să mănînce. Kerry îi încurajă, știind că putea fi ultima lor masă caldă pentru zile în șir. În cele din urmă, cu burțile pline, se culcară toți pe rogojini în bena camionului.

Kerry stătea așezată lîngă focul tot mai stins, sorbind dintr-o neprețuită ceașcă de cafea, cînd Linc i se alătură și-și mai turnă una.

– Ai văzut, ai auzit ceva? întrebă ea încet.

– Nu. Peste tot e liniște. Ceea ce aproape că mă enervează. Aș prefera să știu unde sînt.

– Cine?

– Toți în afară de noi.

Rînji. Focul îi lumina zîmbetul larg, cu dinți albi.

Kerry își mută privirea. Era tulburător de atrăgător.

– Mă mir de tine.

– De ce?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Te porți atît de minunat cu copiii. Îți mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc, pentru aspirină. Mi-a ajutat la durerea de cap și la buna dispoziție.

– Vorbesc serios. Apreciez bunătatea ta față de acești orfani.

– Am făcut eu cîteva grozăvii la viața mea, dar n-am fost niciodată rău cu copiii, spuse el sec. Sorbi din cafea și-și întinse în față picioarele lungi.

Kerry nu dorise să insinueze că ar fi făcut-o, însă găsi de cuviință să abandoneze subiectul.

– Vorbește-mi despre ei, spuse el, după un lung răstimp. Despre Mary.

– Nu și-a cunoscut niciodată tatăl. A fost executat înainte de nașterea ei, pentru că difuzase materiale de propagandă. Mama ei a fost închisă și se presupune că a murit.

– Mike.

Kerry le anglicizase deja numele, pentru a începe să se familiarizeze cu apelativele pe care aveau să le-audă în Statele Unite. Îi vorbi despre băiat.

– Carmen și Cara sînt surorile curierului. Se numește Juan.

– Și Lisa?

Kerry zîmbi.

– E scumpă, nu-i așa? Cînd mama ei avea doar treisprezece ani, a violat-o un soldat rebel. S-a sinucis, după nașterea fetiței. Lisa, cel puțin, nu cunoaște suferința de a avea și a pierde.

– Și el?

Kerry urmă direcția privirii lui Linc. Joe stătea așezat la marginea luminișului, privind spre jungla întunecată.

– Joe, spuse ea, cu nostalgie. Atît de trist...

– Cîți ani are?

– Cincisprezece.

Îi făcu un rezumat al istoriei lui Joe.

– Are o minte remarcabilă, dar e un produs al tragicului său trecut. Ostil. Furios. Antisocial.

– Îndrăgostit de tine.

– Ce? îl privi ea pe Linc de parcă și-ar fi pierdut mințile. Nu fi ridicol. E doar un copil.

– Care a fost nevoit să crească repede.

– Dar îndrăgostit de mine? Imposibil.

– Nu prea. La vîrsta de cincisprezece ani, un băiat deja a...

Se întrerupse.

– Cred că da, murmură Kerry, pentru a risipi tăcerea stingheritã. Și tu?

Nu-și putea da seama ce anume o îndemnase să-l întrebe. Nu îndrăzni să-l privească, deși, cu coada ochiului, îi văzu brusca mișcare a capului cînd ridică spre ea o privire tăioasă.

– Credeam că ascultarea confesiunilor e treaba preotului.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așa este. Iartă-mă. Vorbeam despre Joe.

– Știi ce-a făcut cu rochia pe care-ai purtat-o azi-noapte?

Kerry clătină din cap.

– A ars-o în foc, înainte de a înteți flăcările.

Cînd ea îl privi neîncrezătoare, Linc dădu din cap, grav.

– L-am văzut aruncînd-o pe jăratic și uitîndu-se la ea pînă a ars complet.

– Dar el e cel care a furat-o. Știa de ce aveam nevoie s-o port.

– Mai știa și că rochia m-a ajutat să ajung aici. Nu-și poate ierta că a contribuit ca să te faci de rușine.

– Ai halucinații.

– Nu. E extrem de protector cu tine.

– N-a fost niciodată cum spui. Nu ne paște nici un pericol iminent. De cine să mă apere?

– De mine.

Lumina focului i se reflecta în ochi, făcîndu-i să pară mai mult aurii decît căprui. Își scosese cămașa, iar acum mai avea pe el doar un tricou verde-cazon. Pielea îi era netedă ca lemnul șlefuit. Avea partea de sus a pieptului plină de păr des, cu aceleași luciri roșcate ca aceea de pe cap. I se cîrlionța aspru pe pielea bronzată, părînd aurit ori de cîte ori îl atingea lumina soarelui – sau a flăcărilor.

Jenată, Kerry își mută privirea.

Cînd în sfîrșit sparse liniștea încordată, glasul lui Linc era înăsprit.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu era nimic de spus, răspunse ea cu sinceritate.

– Îmi permit să te contrazic, Miss Bishop.

Chipul îi era încordat și furios.

– De ce nu m-ai împiedicat să te sărut?

– Dacă-ți mai amintești, am încercat.

– Nu prea tare.

Îl privi cu ochi mari, amuțită de felul cum își justifica propriile fapte.

– Aveam de ales între a fi sărutată sau omorîtă.

– N-ai fost nici un moment în pericol de moarte și-o știi foarte bine. Un cuvînt. Un singur cuvînt ar fi trebuit să spui și te lăsam în pace.

– Azi-dimineață, poate, dar aseară?

– Aia a fost altceva.

– Fiindcă erai beat?

– Da.

Se vedea bine că găsea beția o scuză jalnică.

– Ce-ai fi vrut să cred? întrebă el, pe un ton defensiv. Cum să reacționeze un bărbat la avansurile unei tîrfe?

– Fii convins că nu știu, replică ea rece.

– Ei, acum știi. Reacționează în fața unei tîrfe exact ca mine cu tine, azi-noapte. Rochia, părul,

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

zîmbetul ademenitor, tot tacîmul ăla nenorocit era o ofertă pe care n-ar putea-o refuza nici un bărbat. Aşa că nu mă condamna că ţi-am muşcat mîncarea!

– Soră Kerry, eşti bine?

Îşi ridicară amîndoi privirile. Joe stătea imediat în afara cercului de lumină. Avea pumnii strînşi şi îl ţintuia pe Linc cu ochi ameninţători.

– Nu-i nimic, Joe, îl linişti Kerry. Du-te la culcare. Mîine vom avea o zi grea.

Băiatul nu părea dispus să-şi abandoneze veghea, dar în cele din urmă se retrase spre camion şi urcă în cabină, unde se luase hotărîrea să doarmă el şi Linc.

Cei doi rămaseră cu privirile în jarul care se stingea. Tăcerea era la fel de primejdioasă ca jungla din jur.

– Ce te-a făcut să iei hotărîrea asta? o întrebă Linc.

– Aveam nevoie de ajutorul cuiva.

– Nu, nu la faptul că m-ai recrutat pe mine mă refeream. Voiam să te-ntreb ce te-a făcut să devii... ştii tu.

– Aha.

Îşi strînse genunchii la piept, rezemîndu-şi de ei bărbia.

– Diverse. Împrejurările.

Avea să se înfurie, dacă şi cînd descoperea

adevărul. Mînia de dimineaţă urma să fie nimic pe lîngă criza pe care avea s-o facă aflînd.

Kerry se îngrozea deja la gîndul acelei zile. Dar, pînă ajungeau în Statele Unite, în afara oricărui pericol, avea s-o ţină cu minciuna ei. O apăra de el.

Şi, dacă era vorba să fie absolut sinceră, şi de ea însăşi. Oricît era de colţuros, Kerry se simţea atrasă de Linc într-o măsură tulburătoare. Lincoln O'Neal părea să fi ieşit dintr-o revistă cu fantezii feminine. Avea un farmec aspru, trăia într-un stil cu totul ieşit din comun, căuta pericolele cu lumînarea şi se fălea cu propria-i desconsiderare faţă de regulile bunei purtări.

Ar fi fost un amant excelent. O tratase brutal; mîngîierile lui fuseseră aproape animalice; însă acea neobrăzare avea un şarm propriu. Era genul de provocare căreia nici o femeie nu i-ar fi putut rezista. Un hoinar pe care să-l îmblînzească. Un nebunatic de adus pe calea cea dreaptă.

Putea Kerry s-o nege pînă îngheţa marea, dar adevărul era că o excitase. Aşa că, pentru a se împiedica să facă vreo prostie absolută, avea să se considere pe cît de indisponibilă o credea el. Într-un fel, chiar în acel moment, depunea un jurămînt de castitate.

Linc răscolea focul cu un băţ, nervos. Frustrarea i se citea în fiecare mişcare, precum şi în sunetul scrîşnit al vocii.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Fiind ceea ce eşti, cum ai putut să faci ce-ai făcut asearã?

– Eram disperată. Acum îți dai seama de ce, cu siguranță.

– Dar erai atît de-al dracului de convingătoare.

Se simți măgulită şi ruşinată în acelaşi timp.

– Am făcut ceea ce era necesar.

Simțindu-i privirea ațintită asupra ei, nu se putu abține să nu i-o înfrunte. Se uitară unul la altul, peste foc. Fiecare își amintea mîngîierile, locurile interzise unde o atinsese el, sărutările intime, prelungite, pe care le împărtășiseră. Gîndurile le mergeau pe linii paralele. Se îndreptau spre limbi, şi sîni, şi subînțelesuri care era mai bine să rămînă nerostite.

Linc fu cel dintîi care-şi mută ochii. Avea o expresie încordată. Înjură printre dinți.

– Poate ți-ai ratat vocația. Ți-ai jucat rolul atît de bine, adăugă el cu dispreț. Dar, în fond, n-aveai încotro, nu? Trebuia să fii sigură că te urmez, aşa că m-ai momit cu cîteva senzații. Să-ți simt puțin gustul...

– Terminã!

– ...pînă mi-am pierdut mințile de poftă şi n-am mai putut gîndi limpede.

– Te-am mințit, dar țipă ea; se temea de intonația seducătoare a cuvintelor lui şi trebuia să le opreascã. Te-am păcălit şi te-am înşelat, da. Ți-am

îndurat îmbrățişările nesuferite. Şi aş mai face-o încă o dată, dacă de-asta ar fi nevoie ca să duc copiii ăştia la adăpost.

– Să mă aminteşti în rugăciunile tale din seara asta, soră Kerry, mîrîi el. Mai mult ca sigur c-o să am nevoie.

Aruncă repede zațul cafelei în foc. Jarul nestins sîsîi ca un şarpe. Un nor de fum se ridică între ei, simbol al iadului prin care trecea ca să se abțină de-a o atinge.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 4

Au apărut ca din pămînt. Plantele dintr-o parte şi alta a drumului se mişcau, foşnind; deodată, camionul fu înconjurat de luptători de gherilă, ce păreau să fi căzut din copaci.

Linc apăsă pe frîne. Scrîşniră, în timp ce camionul oprea derapînd pe drumul îngust, prunduit. Copiii ţipară de spaimă. Kerry, zbierînd laolaltă cu ceilalţi, o strînse la piept pe mica Lisa.

Cînd praful se aşeză, totul era neclintit ca într-o fotografie. Nu se mişca nimeni. Pînă şi păsările junglei simţeau pericolul iminent şi tăceau, în ascunzişurile lor de deasupra.

Rebelii din bandă aveau la şolduri automate M-16 şi Uzi. Toate, fără excepţie, ţinteau camionul şi pe ocupanţii săi îngroziţi. Chipurile luptătorilor de gherilă erau tinere, dar sinistre. Unii încă mai aveau

pînă să le crească primele tulele, însă priveau cu ochii implacabili ai unor oameni care nu se tem nici să ucidă, nici să fie ucişi.

După cum arătau hainele lor, trăiau de mult timp în junglă. Locurile care nu fuseseră mînjite intenţionat cu noroi, pentru camuflaj, erau pătate de sudoare, jeg şi sînge. Muşchii le palpitau. Lumina orbitoare a soarelui li se reflecta pe pielea udă de transpiraţie. Aveau trupuri suple, tari, la fel de dure ca şi expresiile lor ameninţătoare.

Linc, care după războiul din Vietnam trecuse prin toate zonele beligerante din lume, recunoscu expresiile neschimbătoare, neacceptînd nici un compromis, ale celor ce ucideau de prea multă vreme. Aceşti oameni erau deprinşi cu moartea. Viaţa omenească, fie şi a lor proprie, deţinea foarte puţină valoare pentru ei.

Avea atîta minte ca să nu facă vreo prostie în numele eroismului. Rămase cu ambele mîini pe volan, unde i se puteau observa cu uşurinţă. Cam singurul lucru pe care-l puteau deduce despre ei, el, Kerry şi copiii, era că nu făceau parte din armata lui *El Presidente*. Dacă erau cumva militari în armata regulată, n-ar fi oprit camionul, ci l-ar fi distrus, iar ocupanţii săi ar fi fost deja ospăţ pentru fiarele junglei.

– Kerry, îi strigă Linc, stai pe loc. Mă ocup eu. Ai grijă de copii să stea cît mai calmi şi tăcuţi posibil.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Spune-le gherilerilor că deschid portiera şi cobor.

Kerry transmise mesajul lui Linc, în spaniolă. Din cercul feţelor ostile nu sosi nici un răspuns. Linc deduse că nu aveau nimic împotrivă. Coborî încet mîna stîngă. Cîţiva dintre soldaţi reacţionară instantaneu.

– Nu, nu! strigă Kerry. Rapid, le ceru să nu tragă, explicîndu-le că *señor* O'Neal nu dorea decît să le vorbească.

Cu curaj, Linc coborî din nou mîna şi apăsă pe clanţa portierei. Păşi prudent afară. Cu mîinile ridicate deasupra capului, se îndepărtă de camion.

Kerry gîfîi neauzit, cînd unul dintre luptători se repezi înainte şi-i smulse pistolul de la centură. I se spuse să scoată din teacă macheta şi, cu toate că nu vorbea curent spaniola, înţelese ameninţarea ascunsă sub ordinul lătrat şi se supuse fără ezitare.

– Ducem copiii într-un oraş de lîngă graniţă, spuse el cu glas sonor, limpede, unde vor avea hrană şi adăpost. Sînt orfani. Nu vă sîntem duşmani. Lăsaţi-ne...

Explicaţiile lui Linc fură întrerupte violent, cînd unul dintre gherileri păşi înainte, arzîndu-i un dos de palmă peste gură. Capul fotografului se răsuci, urmînd direcţia loviturii. Linc, care stăpînea lupta de stradă încă dinainte de a-i fi crescut toate măselele, îşi reveni imediat, cu pumnul strîns şi dinţi dezveliţi. Însă nu apucă să contraatace, căci soldatul îi dădu

un pumn în stomac. Căzu în praful drumului. Din colţul gurii îi curgea sînge.

Kerry sări peste marginea benei şi alergă spre locul unde zăcea Linc, ţinîndu-se de coastele lovite. Nu luă în seamă armele automate îndreptate spre ea şi se întoarse spre luptători.

– *Por favor, señor*, daţi-ne voie să vă explicăm, ceru ea grăbită.

– Ţi-am spus să nu te-amesteci, mîrîi Linc, ridicîndu-se într-un genunchi. Du-te înapoi în camion.

– Şi să te las omorît în bătaie? şuieră ea.

Aruncîndu-şi peste umăr coada lungă, se întoarse spre omul care-l lovise pe Linc. Insemnele de pe beretă îl indicau ca fiind cel mai înalt în grad din grupul rebelilor.

– Ceea ce v-a spus domnul O'Neal e adevărat, îl informă ea în spaniolă. Nu facem decît să ducem copiii într-un loc mai sigur.

– Aveţi un camion de-al lui *El Presidente*, scuipă gherilerul în drum, la picioarele ei.

Kerry se stăpîni, sperînd că şi Linc făcea la fel.

– Aşa e. L-am furat de la armata lui *El Presidente*.

Unul dintre soldaţi îl smulse brutal pe Joe din cabină şi începu o percheziţie. Reveni la şeful său, aducînd haina şi boneta de uniformă. Comandantul le aruncă acuzator la picioarele lui Kerry.

– Neglijent, ofiţerul le-a lăsat în camion, cînd a

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

intrat într-o tavernă să bea şi să se distreze cu femeile, spuse ea. Aceste cuvinte iscară printre luptători un freamăt dușmănos.

– Despre ce e vorba? întrebă Linc.

Se ridicase lîngă ea. Pe bărbie i se prelingea o şuviță subțire de sînge şi, instinctiv, îşi masa coastele din stînga. În rest, părea nevătămat. Doar turbat de furie.

– M-a întrebat de ce mergem cu un camion militar. A trebuit să-i explic despre uniformă.

Lisa începu să plîngă. Cîțiva dintre ceilalți copii scîncеau de spaimă. Căpitanul bandei începea să se enerveze. Privi în lungul drumului. Rareori îşi expunea atîta timp oamenii în bătaia puşcaşilor.

Mitralie o serie de ordine scurte. Unul dintre oamenii lui sări în cabina camionului, ordonîndu-i lui Joe să urce în spate, lîngă ceilalți copii.

– Şi acum? o întrebă Linc pe Kerry.

– Ne duc la tabăra lor.

Linc mormăi o înjurătură.

– Pentru cît timp?

– Nu ştiu.

– De ce ne duc?

– Ca să decidă ce fac cu noi.

Cu puştile înfipte în spate, fură îmboldiți înainte. Kerry le strigă copiilor care plîngeau, spunîndu-le că aveau să fie curînd împreună. Nu suportă să vadă imaginea fețelor lor speriate, brăzdate de la-

crimi, cînd camionul trecu pe-alături. Comandantul îi spuse soldatului de la volan s-o ia pe scurtătură. Se părea că tabăra nu era departe.

Soldații se strecurau fără zgomot prin junglă. Se mişcau prin desişuri fără a deranja nici o frunză. Cînd Linc încercă să mai discute cu Kerry, fu prevenit să tacă. Comanda fusese rostită pe un ton atît de amenințător, încît se supuse, deşi avea fălcile încleştate de furie.

Ajunseră la tabăra de gherilă exact cînd camionul intra în luminiş prin partea opusă. Kerry ceru permisiunea să se ducă la copii şi i se dădu voie. Se revărsară peste marginea maşinii, zbughind-o spre ea, în căutarea siguranței.

Joe fu împins lîngă camion, alături de Linc. Gențile cu aparatele foto fură coborîte din spate şi deschise. Fu examinat fiecare echipament fotografic.

– Spune-le să-şi ia naibii mîinile de pe camerele mele, strigă Linc la Kerry.

Femeia îi aruncă o privire, prevenindu-l să vorbească încet şi să-şi stăpînească nervii. Apoi, se întoarse spre comandant.

– Domnul O'Neal e fotograf profesionist. Face fotografii şi le vinde revistelor de actualități.

Omul păru impresionat, deşi continua să fie bănuitor.

Pradă unei bruşte inspirații, Kerry îl privi pe Linc, care stătea lîngă camion, sub amenințarea armei.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ai un Polaroid?

– Mda. Uneori, îl folosesc ca să-mi pregătesc fotografiile, să verific unghiurile luminii.

– Şi film?

Dădu din cap.

Se întoarse spre gherilerul al cărui ochi negri o măsurau în cel mai deconcertant mod. Nu-i luă în seamă sfruntatul examen sexual.

– Ați dori ca domnul O'Neal să vă facă o fotografie, împreună cu oamenii dumneavoastră? Un portret de grup.

Îşi dădu seama imediat că ideea îi atrăgea pe luptători. Începură să glumească între ei, împungîndu-se unul pe altul în glumă, cu armele, ca şi cum ar fi fost nişte jucării.

Comandantul mugi să se facă linişte şi, la fel de rapid pe cît începuse, veselia se curmă. Rămaseră cu toţii stane de piatră.

– Ai de gînd să-mi explici şi mie ce mama naibii se-ntîmplă aici? întrebă Linc cu glas crispat, stăpînit.

Kerry îi spuse ce le propusese.

– S-ar putea să scăpăm de-aici în schimbul cîtorva fotografii.

Linc privi în jur, la grupul de oameni ostili.

– S-ar putea să-şi ia fotografiile şi să ne omoare oricum.

– Atunci, găseşte tu o soluţie! şopti ea înţepată.

Chiar dacă scăpăm cu viaţă, pierdem timp preţios.

Linc o privi cu respect, deşi fără tragere de inimă. După ambuscadă, aproape oricare altă femeie ar fi fost învinsă de isericale. Ştia din experienţă că mintea ei ascuţită putea găsi planuri alternative, dacă situaţia o cerea.

– În regulă. Spune-i comandantului să-i alinieze, să şi-l cheme pe nătărăul ăsta de aici, adăugă el, privindu-l încruntat pe omul care îi ţinea înfiptă în burtă ţeava automatului M-16, şi să mă lase să-mi pregătesc camera.

Kerry îi traduse rebelului ceea ce spusese Linc. Cînd văzu că ideea încă nu-l încîntă la fel de mult ca pe oamenii lui, mări miza:

– *Señor* O'Neal e celebru. Laureat al multor premii. Fotografiile cu dumneavoastră şi oamenii vor apărea în reviste de pretutindeni. Vor demonstra lumii întregi bravura şi spiritul vostru de luptători.

Posomorît, gherilerul meditâ la cele spuse, după care, brusc, rînji aprobator. Oamenii lui, care se cufundaseră în tăcere, aşteptînd, reîncepură să sporovăiască rîzînd.

– Ia-ţi aparatul, îi spuse Kerry lui Linc. Începe cu un Polaroid, ca să vadă rezultatele imediate.

Linc se bucură nespus să-l împingă la o parte pe soldatul cărula i se ordonase să-l păzească. Îşi folosi podul palmei puţin cam mai dur decît era necesar şi fu răsplătit cu o privire încruntată. Se aplecă

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

peste geantă, înjurînd, în timp ce-şi ştergea de praf echipamentele scumpe, care fuseseră aruncate nepăsător la pămînt.

În timp ce-şi încărca aparatele cu film, conchizînd că acele fotografii n-aveau doar să-i salveze viaţa, ci şi să-i aducă un cîştig, Kerry adună soldaţii. Stăteau drepţi, mîndri, arătîndu-şi automatele *Uzi* ca nişte pescari cu cei mai mari peşti ai zilei.

– Sînt gata, îi spuse ea lui Linc.

– Ce fac copiii? o întrebă el, privind prin vizor şi făcîndu-le semn gherilerilor să se mai strîngă.

– Bine. Are Joe grijă de ei.

Acum ştia de ce Linc avea toate acele riduri fine ce i se întindeau în jurul ochilor ca o pînză de păianjen. Îşi mijea mult ochii în aparatele de fotografiat.

– Spune-le să stea nemişcaţi.

Kerry le traduse.

– Perfect, la trei.

– *Unos, dos, tres*, numără ea.

Obturatorul ţăcăni, iar camera ejectă clişeul automat expus. Kerry îl luă din mîna lui Linc şi îl întrebă:

– Mai poţi face una?

– Mhm. Numără-le.

După alte cîteva instantanee, Kerry îi duse comandantului fotografiile Polaroid. Oamenii lui se adunară la un loc, privind imaginile, pînă se deve-

lopară complet. Izbucniră rîsete. Fură schimbate insulte moderate. Se părea că rezultatele îi mulţumeau. În timp ce-şi dădeau fotografiile din mînă-n mînă, Linc luă cîteva instantanee cu aparatul său *Nikon* acţionat electric. Unii dintre acei oameni, dacă s-ar fi născut în alte ţări, s-ar fi fudulit cu fotografii de absolvire a liceului, ţinînd în mîini bîte de baseball în locul automatelor. Contrastul dintre încîntarea nevinovată pe care le-o produceau imaginile şi centurile garnisite cu grenade adăugau fotografiilor celebra marcă a măiestriei lui Linc O'Neal. Imaginile lui erau editoriale fără cuvinte.

– Şi acum, cît sînt bine dispuşi, hai să plecăm naibii de-aici, îi spuse el lui Kerry, printre dinţi. Ocupă-te tu de negocieri, din moment ce pari atît de pricepută.

Kerry nu ştia dacă s-o ia ca pe o laudă sau ca pe o insultă, dar nu stătu pe gînduri. Trebuiau să pornească la drum cît mai repede posibil. Fiecare oră conta. Nu mai aveau decît două zile pentru a ajunge la timp lîngă frontieră. Deplasarea cu copiii decurgea încet. Nu făcuseră nici pe departe atîta drum cît ar fi trebuit, deşi Linc condusese neîntrerupt. Kerry se apropie nesigură de şeful luptătorilor. Pe cît de discret putea, îi atrase atenţia.

– Acum putem pleca?

Ca şi cum cineva ar fi întors un comutator, soldaţii tăcură. Îşi priveau cu toţii atenţi conducătorul,

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

studiindu-i reacția și anticipîndu-i decizia.

Opinia oamenilor era importantă pentru el. Do
rea să-i nutrească stima cea mai înaltă și n-ar
îndrăznit să se arate mai prejos în fața lor. Știind
acest lucru, Kerry își pledă cauza:

– Sînteți luptători curajoși. Nu e nevoie de mul
curaj pentru a teroriza niște copii. Oamenii lui *El*
Presidente sînt niște lași care se războiesc cu fe-
meile și copiii, nu cu soldați ca voi.

Făcu un gest, indicînd întreaga tabără.

– Ați măcelări niște copii nevinovați? Nu cred,
fiindcă voi luptați pentru libertate, pentru viață. Cu
toții v-ați lăsat în urmă propriii voștri copii sau frații
și surorile. Aceștia ar putea fi ai voștri, arătă ea cu
capul spre camion, unde copiii stăteau îngrămădiți.
Ajutați-mă. Lăsați-mă să-i duc într-un loc mai sigur,
departe de lupte.

Comandantul privi spre copii. Kerry avu impresia
că distingea un licăr de compasiune, sau o emoție
foarte apropiată, în ochii impenetrabili ai luptătoru-
lui. Apoi, îl privi pe Linc, expresia redevenindu-i os-
tilă.

– Ești femeia lui? o întrebă pe Kerry, smucind
din bărbie către Linc.

Kerry îl privi pe acesta peste umăr.

– Eu...

– *Ce te-a întrebat?*

Lui Linc nu-i plăcea expresia de pe chipul re-

belului. Kerry îi înfruntă privirea arzătoare, peste lățimea poienii.

– M-a întrebat dacă sînt... femeia ta.

– Spune-i că nu.

– Nu? Dar dacă crede...

– Se va folosi de tine ca să mi-o facă. Zi-i că nu, ce dracu'!

Se întoarse din nou spre comandant:

– Nu. Nu sînt femeia lui.

Omul o măsură cu răceală. Apoi, într-o atitudine care pe Kerry o descumpăni, începu să zîmbească. Surîsul i se ivi încet pe chipul oacheș, întunecat, transformîndu-se în rîs. Curînd, toți luptătorii rîdeau de un lucru pe care îl înțelegeau numai ei și li se părea foarte amuzant.

– Da, puteți pleca, răspunse, în spaniolă.

Kerry își privi picioarele, într-o atitudine de recunoștință umilă.

– *Gracias, señor.*

– Dar, mai întîi, vreau ca omul tău să-mi mai facă o fotografie.

– Nu e omul meu.

– Minți, spuse încet comandantul.

Kerry se cutremură la vederea lucirii triumfătoare din ochii lui.

– Ba nu. Nu e... nu e în nici o relație cu mine. L-am angajat pe domnul O'Neal numai pentru a mă ajuta să duc copiii la adăpost.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– A, făcu expansiv gherilerul, atunci n-o să se supere dacă mă fotografiază cu tine.

Kerry îi întîmpină cu uimire şi teamă rînjetul înfumurat.

– Cu mine?

– Si.

Cîţiva dintre oameni mormăiră aprobator şi-i felicitară pentru şiretenie, bătîndu-l inimoşi pe spate.

– Ce naiba se petrece? pretinse Linc să afle, cu mîinile-n şolduri, cînd Kerry se răsuci încet.

– Vrea să-i mai faci o fotografie.

– Atunci, dă-te la o parte şi i-o fac.

– Cu mine. Vrea să-l fotografiezi cu mine.

Ochii i se ridicară şovăitori spre ai lui Linc. Chipul lui arăta la fel de periculos ca ale tuturor oamenilor ce se îmbulzeau în spatele ei. Aruncă o privire veninoasă spre comandant.

– Zi-i ticălosului să se ducă-n mă-sa.

Kerry zîmbi nesigur, cu recunoştinţă. Se temuse că Linc ar fi putut găsi mai comod s-o fotografieze cu animalul ăla. Se întoarse mîndră şi porni spre comandant. Ochii acestuia, îndreptaţi către Linc, luceau răutăcioşi. Întinse mîna spre Kerry, cuprinzîndu-i mijlocul într-o strînsoare de fier, şi o smuci spre el.

– Dă-mi drumul!

Începu să se zbată. Cîteva automate săltară spre ea, gata să tragă, dar Kerry rămase cu bărbia

sus. Avea o expresie de dispreţ trufaş.

– Nu mă fotografiez cu dumneata.

– Atunci, omul tău va muri, o preveni şuierător comandantul.

– N-aş crede. Nu eşti un asasin cu sînge rece.

De fapt, bănuia că era, dar ştia că nu dorea să proiecteze o asemenea imagine spre ţările lumii libere.

Joe le ordonă copiilor, dintre care cîţiva plîngeau, să rămînă pe loc. Trecu lîngă Linc. Comandantul le ordonă la doi dintre oamenii săi să-i supravegheze. Restul soldaţilor se împrăştiară prin luminiş. Cu toţii îşi ţineau armele îndreptate spre fotograf şi adolescent, al cărui chip tremura de furie.

Comandantul gherilerilor rise cu răutate şi cuprinse gîtul lui Kerry în mîna sa uriaşă. Femeia rămase ţeapănă, fără să-şi încovoaie trupul.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

Luptătorul nu făcu decît s-o tragă mai aproape.

– Lua-l-ar dracu', mîrîi Linc furios din spatele ei. Las-o-n pace! îi strigă el comandantului.

– De ce eşti aşa de îndărătnică, *gringa*? întrebă rebelul, pe un ton ademenitor. Te lipseşti de multă plăcere.

Deodată, Joe se repezi din loc. Un picior cu bocanc îi puse piedică, trîntindu-l la pămînt. Gherilerul care-l doborîse îi propti ţeava automatului în ceafă, ordonîndu-i să nu se mişte.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– O, Doamne, şopti Kerry. Oare rezistenţa fără de ioanele rebelului avea s-o coste viaţa lui Joe. Se clătină pe picioare.

– Spune-i că eşti călugăriţă, zise Linc.

– Ai citit ziarele, Linc.

Exact. Le citise. Oamenii bisericii nu mai erau cruţaţi de morţi sîngeroase. Ba chiar, uneori, ca-deau victime celor mai crude execuţii.

Comandantul o apucă pe Kerry de coada sa lungă şi începu să i-o înfăşoare în jurul pumnului său cărnos.

– Ticăloasule!

Linc se năpusti prin poiană. Un pat de puşcă îl lovi în mijloc. Căzu cu un geamăt de durere, dar se ridică gata de luptă.

– Linc, nu! ţipă Kerry, răsucindu-se să vadă ce se întîmpla.

Comandantul scoase un pistol din tocul de la şold. Îl ochi rapid pe Linc.

Kerry îl apucă de braţ.

– *Por favor, no.*

– E omul tău?

Îl privi ochii de obsidian, ştiind că dorea mai presus de orice să-i sperie şi să-i umilească.

– Da, declară ea, sfidătoare. Da, da, este. Te rog, nu-l omorî.

Repetă iar şi iar cuvintele imploratoare. În cele din urmă, luptătorul coborî pistolul lîngă trup. Rosti

cîteva ordine repezi, pe un ton tăios.

Kerry alergă lîngă Linc, ajutîndu-l să se ridice.

– Repede. A spus că putem pleca.

Strîmbîndu-se, cu un braţ peste locul lovit, Linc se încruntă spre comandant. Ar fi vrut să facă pitie chipul ăla arogant şi, dacă n-ar fi fost Kerry şi copiii, şi-ar fi riscat viaţa pentru asta. Ea, însă, îl trăgea de mînecă, rugîndu-l să se urce în camion. Ştiind că acest lucru era cel mai înţelept, chiar dacă nu şi cel dorit de el, Linc se întoarse dinspre ochii provocatori ai gherilerului.

Îşi strînse repede aparatele şi filmele, în timp ce Kerry mîna copiii spre bena camionului. Curajoasă, îl împinse în lături pe soldatul care-l ţinea pe Joe sub ameninţarea armei şi-l ajută pe băiat să se ridice în picioare. Privirea pe care i-o aruncă acesta şefului era la fel de sălbatică precum a lui Linc.

– Te rog, Joe, urcă-te în camion, îi spuse Kerry. Sînt nevătămată şi trăim cu toţii. Hai să mergem.

Urcă în bena maşinii şi-i strînse lîngă ea pe copiii cei mai mici. Linc se apropie de coada camionului.

– Am nevoie de pistol şi macheta.

Kerry îl întrebă pe comandant dacă avea să i le înapoieze.

– Zi-i omului tău să urce-n maşină şi să închidă portiera.

Kerry îi transmise ordinul lui Linc. Acesta îl înde-

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

plini, fără tragere de inimă. Luptătorul se apropie cu paşi clătinaţi de camion şi depuse macheta la picioarele lui Kerry.

– Nu-s prost. Pistolul nu-l dau înapoi.

Kerry îi traduse lui Linc mesajul. Acesta păru dispus să insiste, dar se răzgîndi. Bâgă în viteză şi porni camionul din luminiş. Urmînd cărarea întortocheată prin junglă, ajunseră curînd la drum.

Înainte de a ieşi, Linc frînă şi coborî din cabină.

– Ştiu c-o să vă fie cald ca-n iad, dar trage prelata peste voi. Nu vreau să mai riscăm.

O ajută să întindă prelata deasupra grupului de copii înghesuiţi, privind-o pătrunzător.

– Te-a lovit?

– Nu, n-am nimic, răspunse ea morocănoasă, coborîndu-şi privirea din faţa ochilor lui aurii, tăioşi.

Linc o acoperi cu prelata. Peste cîteva momente, auzi portiera trîntindu-se. Camionul se puse în mişcare.

– Ce părere ai? întrebă Kerry, în şoaptă.

– Pare pustiu.

Ajunşi la marginea junglei, priveau de cîteva minute plantaţia de zahăr. Nu se zărise nici un semn de viaţă.

– Ar fi minunat să înnoptăm sub un acoperiş.

Linc îi aruncă o privire lui Kerry. Cînd în sfîrşit oprise camionul – zărind întîmplător acoperişul casei evacuate de pe plantaţie – şi dăduse prelata la o parte, o găsise arătînd, împreună cu copiii, ca un buchet de flori ofilite. Unii dintre cei mici adormiseră rezemaţi de Kerry, împovărînd-o şi mai mult. Nu se auzea, însă, nici un cuvînt de nemulţumire. Puterea ei de a îndura părea neabătută. Acum, însă, Linc îi văzu semnele oboselii în jurul ochilor şi al gurii.

– Rămîi aici. Îi iau pe Joe şi mergem să cercetăm.

Reveniră în zece minute.

– Nu pare să mai fi fost de mult timp cineva prin zonă. Cred că va fi în ordine. Vrei să mergem cu maşina sau pe jos? o întrebă, aşezîndu-se la volan.

– Cred că ne-a fost de-ajuns atîta drum cu camionul pe ziua de azi. Copiii şi cu mine mergem pe jos.

Îi conduse pe copii prin curtea întinsă a proprietăţii care părea să fi fost cîndva fermecătoare. La fel ca totul din acea ţară a Americii Centrale, însă, suferise şi ea ravagiile războiului. Zidurile cu stucaturi albe erau zgîriate şi ciuruite de gloanţe. Iedera le năpădise peste tot. Sufocase celelalte plante de sub veranda lată, care acum, prăbuşită, se afla în paraginâ. Majoritatea ferestrelor erau sparte. Uşa din faţă lipsea.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Însă odăile încăpătoare fuseseră ferite de soa-
rele nemilos, oferind o răcoare binevenită, mină-
nată pentru Kerry şi copii, după ce stătuseră ore
întregi, tăcuţi şi înăbuşiţi, sub prelata camionului.

În bucătărie nu era curent electric, nici gaze, iar
Linc se opuse ideii de a aprinde focul, astfel că
cinară cu fasole rece, direct din cutii, şi felii de
Spam. Din fericire, cu toate că ţevile ruginiseră, apa
care curgea prin ele era rece. Kerry spălă copiii pe
feţe şi pe mîini şi-i culcă pe rogojini, într-una din
camerele bine aerisite ale casei.

De la postul său aflat lîngă una dintre ferestrele
late din faţă, Linc o privea umblînd printre copii. Le
asculta cu răbdare rugăciunile îndelungate şi le
vorbea despre toate minunăţiile care-i aşteptau în
Statele Unite.

Luna răsărise peste vîrfurile copacilor, luminîn-
du-i părul. Mai devreme, îşi despletise coada şi se
pieptănase cu degetele. Acum, pletele îi luceau ca
o maramă de mătase neagră revărsată peste umeri
şi spate, reflectînd lumina lunii cu fiecare şuviţă, în
timp ce trecea de la o rogojină la alta. O ridică pe
Lisa în poală, o sărută în creştetul capului şi o
legănă încet, intonîndu-i în şoaptă un cîntec de
leagăn.

Linc şi-ar fi dorit să aibă o ţigară, orice, de fapt,
care să-i distragă atenţia. Chiar şi cînd n-o privea
pe Kerry, era conştient de fiecare mişcare a ei. Şi,

blestemat să fie, simţea junghiuri de gelozie că nu
capul lui îi era rezemat pe sîni.

Cu siguranţă, avea să fie osîndit. Merita să fie.
Deoarece, chiar şi acum, ştiind că era castă, era
întărît şi înfierbîntat de dorinţa să o pătrundă. Voia
s-o atingă din nou. Dar nu în acelaşi fel. Nu dorea
s-o *supună* mîngîierilor lui. Voia ca acestea s-o
desfete. N-o dorea umilită şi înlăcrimată sub mîinile
sale. N-o dorea rigidă, încremenită de sfidare şi
dezgust. Voia să fie receptivă, să-i răspundă, ge-
mînd de voluptate.

Dumnezeule, ce se întîmpla cu el? Gîndurile nu-i
erau cu nimic mai curate decît cele care fără-n-
doială îi umblaseră prin cap luptătorului de gherilă.
Nu dorea să se considere coborît la un asemenea
nivel, dar se părea că acolo-i era locul. Îl aştepta
ladul pentru ceea ce gîndea, însă pentru nimic în
lume n-ar fi fost în stare să se oprească.

Trăise prea mult timp fără o femeie, asta era tot.
Însă mai stătuse şi înainte fără femei, perioade
îndelungate de timp, şi supravieţuise. Niciodată nu-l
devorase ca acum gîndul de a avea o femeie. Iar
dorinţele i se îndreptaseră spre sexul feminin în
general, nu către o singură membră a acelei
categorii.

Niciodată nu mai fusese incapabil să se con-
centreze asupra altui lucru în afara sexului său fe-
bril, îngroşat, dureros, care-i împingea stînjenitor şi

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

vizibil materialul pantalonilor, în momentele cele mai neașteptate și incomode, ca de pildă atunci cînd Kerry se întoarse spre el cu o ceașcă cu apă în mîini – dîndu-i să bea înainte de a lua și ea, purtînd-o ca pe o ofertă de pace, adusă cu o mulțumire tăcută în ochii ei albaștri și adînci.

Era furios pe el însuși că o văzuse ca pe o femeie dezirabilă, nu drept ceea ce era. Furia lui își căuta un debușeu. Nu avea cîine pe care să-l lovească, nici cui pe care să nu-l nimerească și să-l înjure. Singurul țap ispășitor se dovedea a fi femeia răspunzătoare de a-l fi făcut să gîndească și să se poarte ca un nătărău nenorocit.

– Au adormit toți, spuse încet Kerry, apropiindu-se de fereastră.

Linc stătea așezat pe pervaz, cu un genunchi ridicat, pentru a-și ușura apăsarea dintre picioare. Kerry nu părea să-i observe dispoziția sumbră, nimic altceva în afară de frumusețea neîntinată a nopții. Trase adînc aer în piept, fără a-și da seama că astfel sînii i se ridicau, se umflau și-i împingeau cămașa pînă cînd forma lor se contură limpede în fața bărbatului ce nu-și putea lua ochii dintr-acolo ca să-și mîntuiască sufletul.

– De ce nu i-ai spus imediat că ești călugăriță?

Îl privi nedumerită, surprinsă de întrebarea aceea aspră.

– N-am crezut c-ar folosi la ceva.

– Poate că ar fi ajutat.

– Poate și că i-ar abătut atenția spre vreuna dintre fete.

Spurcăciuni de nedescris care se întîmplau în timp de război. Oamenii făceau lucruri pe care în mod normal le-ar fi găsit dezgustătoare. Linc nu putea s-o contrazică. Știa că avea dreptate. Însă un demon lăuntric îl îndemna s-o lovească, s-o facă să sufere la fel de mult pe cît suferea și el.

– Nu te înțeleg, femeie. Ți-ai ales calea sfințeniei, dar se pare că-ți place să-ți folosești trupul și fața ca să scoți oamenii din minți. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se lăsă să lunece de pe pervaz, aplecîndu-se asupra ei:

– Așa vă faceți mendrele, voi, astea bisericoase? Face parte din învățătura mănăstirească? Să flirtați, dar să nu treceți niciodată hotarul? Să promiteți, dar niciodată să nu vă țineți de cuvînt?

– Vorbești dezgustător, chiar și pentru un om atît de josnic ca tine. Am devenit fără voia mea un pion între tine și maimuțoiul ăla, într-o luptă prostească a voințelor masculine. L-am înfruntat, ceea ce se pare că i-a cîștigat respectul. Apoi, m-am rugat de el să-ți cruțe viața.

Afirmațiile ei erau întemeiate, reușind să-l înnebunească și mai rău.

– Să nu-mi faci nici o favoare, bine? Sau îți plă-

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ceau atît de mult atenţiile lui, încît nici măcar n-a mai părut o favoare?

– M-am complăcut în cochetăria aia desfrînată fiindcă n-aveam încotro. La fel cum am făcut şi cu tine.

– Şi de ambele dăţi te-ai sacrificat de hatîrul copiilor, mîrîi el.

– Da!

– Mă tragi în piept.

– Nu mă mir că nu înţelegi. Niciodată nu te-ai gîndit la nimeni altcineva în afară de tine. N-ai iubit pe nimeni, numai pe Lincoln O'Neal.

Mîinile i se repeziră înainte, o înhăţară de umeri şi o smuciră spre el.

Instantaneu, din întuneric, se materializă Joe. Ochii lui lichizi sclipeau în lumina lunii. Îl sfredeleau cu o privire ucigătoare pe Linc.

Linc înjură, îi dădu drumul lui Kerry şi se întoarse. Era mai furios pe el însuşi decît pe oricare dintre ei. El era acela care se comporta ca un dement.

– Mă duc afară să arunc o privire. Stai aici.

Ieşi, legănîndu-şi macheta de parcă abia aştepta să găsească un obiect de ciopîrţit.

Kerry îi privi umbra înaltă contopindu-se cu celelalte din capătul îndepărtat al curţii. Joe o strigă pe nume îngrijorat, în şoaptă.

Ea îi puse pe braţ o mînă încurajatoare, zîmbind

fără prea mult entuziasm.

– Nu-i nimic, Joe. Nu-ţi face griji din pricina lui *señor* O'Neal. E doar nervos.

Bărbatul nu părea prea convins. Nici Kerry nu era convinsă. Furia lui Linc reprezenta un mister pentru ea. De ce toate conversaţiile li se terminau ca nişte mecIuri de răcnete? Îşi aruncau unul altuia insulte urîte, ca doi copii răi. Oribilul episod cu luptătorii de gherilă ar fi trebuit să-i apropie, să creeze o legătură şi, cînd colo, îi îndepărtase şi mai mult. Într-un sens foarte real, îşi salvaseră unul altuia viaţa şi, totuşi, auzindu-i, ai fi crezut că erau duşmani amarnici. Sentimentele sale faţă de el erau bivalente. Avea nevoie de spaţiu şi timp ca să şi le analizeze.

– Merg să fac o plimbare pe-afară, Joe.

– Dar a spus să stai aici.

– Ştiu ce-a spus, însă am nevoie de puţin aer. N-am să mă duc departe. Stai cu ochii pe copii, în locul meu.

Joe nu-i refuza rugăminţile. Kerry ştia că profita pe nedrept de acest lucru, cînd ieşi din cameră, lăsîndu-l de veghe lîngă copiii adormiţi. Se strecură prin încăperile întunecate ale casei şi, dorind să-l evite pe Linc, ieşi pe o uşă cu plasă, din spate.

Pietrele fostei terase erau sparte şi fărîmiţate. Prin crăpături creştea iarba. Kerry se întrebă cît de multe petreceri avuseseră loc acolo. Ce se întîm-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

plase cu oamenii care duseseră acolo o viaţă fără griji? Se vedea clar că trăiseră în îndestulare. Exploataseră pămînturile şi lucrătorii, aşa cum proclamau afişele de propagandă?

Iar Kerry Bishop se mai întreba şi dacă nu-l cunoscuse vreodată pe proprietarii casei. În viaţa aceea trecută, le fusese oare prezentată într-un salon elegant, în timp ce ciugulea din aperitive, îmbrăcată cu o rochie de la casa de modă?

Izgoni acest gînd tulburător şi porni agale pe o potecă năpădită de bălării. Seara era binecuvîntat de răcoroasă. Urmă cărarea prin grădina cîndva îngrijită, şi în continuare. Zgomotul unei ape curgătoare îi atrase atenţia. Aproape călcă în pîrîu, înainte de a-l vedea. Era o comoară descoperită. În lumina lunii, arăta înspumat şi scînteietor ca şampania.

Ezită doar o clipă, înainte de a se aşeza pe malul pietros şi a începe să-şi dezlege şireturile. Peste cîteva minute, stătea pînă la genunchi în apa învolburată şi răcoritoare. Era o senzaţie delicioasă. Nevenindu-i s-o abandoneze nici măcar pentru o secundă, se înapoie pe pietre şi-şi descheie pantalonii kaki. Cînd intră în apă a doua oară, avea pe ea numai cămaşa şi chiloţii.

Se cufundă în vîrtejul natural. Valurile bolborosinde îi spălau pielea înăsprită, arsă de soare. Curentul iute o masa ca nişte degete, alungîndu-i

din muşchi oboseala şi tensiunea. Îşi aplecă în piept capul, lăsînd apa să-i acopere creştetul, curgînd prin părul prăfuit.

Baia ar fi fost divină, dacă nu-i reveneau în minte cuvintele lui Linc. Cum era în stare să creadă că-i plăcuseră atenţiile soldatului de gherilă? Ciudat că, în vreme ce atingerea luptătorului o dezgustase, nu acelaşi lucru se putea spune despre mîngîierile lui Linc. Iniţial, fusese la fel de speriată de el, luîndu-l drept un om la fel de însetat de sînge ca toţi ceilalţi pe care-i întîlnise în ziua aceea. Atingerile lui, însă, n-o revoltaseră niciodată. O tulburaseră, da. O excitaseră, ba bine că nu. Dar nici un moment nu-i găsise respingătoare sărutările. Şi de-ar fi sărutat-o vreodată din nou...

Nu apucă să-şi termine gîndul.

Un braţ îi cuprinse mijlocul, imediat sub sîni, trăgînd-o afară din curent. Înainte de a putea scoate un singur sunet, o mînă i se încleştă peste gura deschisă.

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 5

Kerry începu să se lupte ca o pisică sălbatică.

Îl muşcă de partea cărnoasă a mîinii, sub încheietură, eforturile ei fiind răsplătite cu un mormăit de durere. Cînd, însă, încercă să-şi elibereze gura pentru a ţipa, mîna nu făcu decît să-i strivească buzele, învineţindu-i-le. Sunetele pe care încerca disperată să le slobozească fură înăbuşite.

Îl lovi cu călcîiele înapoi, în fluierele picioarelor, zbătîndu- se şi răsucindu-se, zgîriind şi împungînd, zvîrcolindu-se şi învîrtindu-se. Puterea lui, însă, era mult mai mare decît a ei. Îi simţea braţele ca o menghină gata să-i strivească oasele.

– Ţine-ţi gura şi potoleşte-te, pentru Dumnezeu.

Kerry se înmuie. Atacantul era Linc.

Deşi era înfuriată că o speriase astfel, îi părea bine că el, nu un luptător de gherilă, o tîra în adîncul

junglei, tot mai departe de casă.

– Mm-mm-mm.

– Şşşt! Taci.

Cuvintele lui nu erau mai mult decît şoapte fierbinţi la ureche. Apoi, în auz i se înregistrară noi sunete, sunete pe care înainte nu le remarcase, însă înfricoşător de clare şi de cunoscute. Rîsete aspre de bărbaţi. Tonurile melodioase, unduitoare, ale conversaţiilor în spaniolă, condimentate cu vulgarităţi. Zăngănitul vaselor de aluminiu pentru gătit şi clănţănitul armamentului.

Nişte soldaţi îşi aşezau tabăra undeva în apropiere.

Treptat, Linc îşi desprinse mîna de gura ei. Avea buzele palide şi amorţite de apăsarea pe care i-o aplicase, dar făcu un efort să şi le mişte, articulînd cuvinte pronunţate aproape fără sunet.

– Cine sînt?

– N-am aşteptat să-i întreb.

– Unde?

– Pe gazonul din faţa casei.

Kerry făcu ochii mari, alarmată. Se răsuci pe călcîie şi era gata s-o ia la fugă prin iarbă. Braţul lui Linc se repezi spre ea. O apucă de cămaşa udă şi, trăgînd de ea, o smuci înapoi.

– Dă-mi drumul!

– Te-ai ţicnit?

– Copiii...

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Sînt în siguranţă.

În timpul acestei discuţii laconice, Linc reîncepu s-o tragă prin frunzişul des, întunecat.

– Intră acolo, dădu el la o parte o perdea de iederă, groasă şi grea ca de catifea, făcîndu-i nevoios semn să intre.

– Dar copiii...!

– Ţi-am spus, sînt în siguranţă.

Cînd fu clar că avea de gînd să se opună în continuare, Linc îi întinse o mînă peste creştetul capului şi o apăsă în jos. Genunchii lui Kerry se îndoiră sub trup şi căzu grămadă pe stratul de frunze putrezite. Înainte de a avea timp să-şi regăsească echilibrul, Linc îi împinse umărul. Căzu într-o parte şi se rostogoli în bîrlogul de frunze. Linc se tîrî după ea, lăsînd perdeaua naturală să cadă în urma lor.

Îşi potrivi trupul lîngă al ei, ca pe-o a doua piele, pentru a lăsa maximum de spaţiu liber în ascunzătoare.

– Acum, stai potolită şi taci, îi şopti el, direct în ureche. Nu te mişca. Nu scoate nici un sunet.

Kerry ar fi protestat, dacă braţul lui n-ar fi strîns-o şi mai tare de mijloc. Era o mişcare reflexă, pe care o înţelese, căci auzi sunetele la doar cîteva secunde după ce le auzise Linc. Cineva înainta cu forţă prin junglă, bombănind de unul singur într-o spaniolă vulgară, pe cînd se apropia.

Picioarele încălţate cu bocanci ajunseră periculos de aproape de ascunzişul lor, atît de aproape, încît lovitura de macheta agită plantele ce-i acopereau în întuneric. Kerry îşi trase respiraţia şi şi-o ţinu. Linc, a cărui răsuflare caldă îi scăldase ceafa, făcu la fel. Nu mai mişcară nici măcar o geană.

Soldatul trecu de ei, dar nu se relaxară. Prin solul junglei, continuau să-i simtă vibraţiile paşilor. Aşa cum se aşteptaseră, omul reveni pe acelaşi drum, apropiindu-se din nou, pentru a se opri la doar cîţiva centimetri de locul unde stăteau, după iederă.

Kerry auzi sunetul machetei introduse în teaca de piele şi scrîşnetul unui chibrit aprins. Mirosul înţepător al fumului de marijuana pluti pînă la ei. Soldatul se hotărîse să se recreeze, după obositoarea trudă a omorurilor şi jafurilor.

Linc îşi apăsă faţa în ceafa lui Kerry, rămînînd apoi nemişcat şi mut. Kerry îşi spunea că-i puteau da de gol mii de neprevăzute. O tuse inoportună. Un strănut. Un şarpe.

Se cutremură, numai parţial, fiindcă avea cămaşa udă lipită de trup. Era un fior de teroare pură. Dacă erau descoperiţi? Şi copiii? Erau cu adevărat în siguranţă sau Linc i-o spusese numai pentru a o face să coopereze la acele măsuri de apărare a vieţii?

Nu, n-ar fi făcut asta. Dar era posibil. Îi spusese

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

odată că, mai presus de oricine altcineva, își purta sieși de grijă.

Din fericire, soldatul nu fumă multă vreme. Probabil stinsese țigara, căci mirosul dulce-grețos se risipi. Îi auziră foșnetul hainelor în timp ce vîra la loc în buzunar chiștocul, apoi clănțănitul slab, ritmic, al ploștii lovindu-se de șold, în timp ce se îndepărta.

Linc aștepta cinci minute încheiate de cînd îi auziseră ultima oară mișcările, înainte de a slăbi strînsoarea brațului din jurul lui Kerry și a sălta capul. Cîteva momente, nici unul dintre ei nu făcu altceva decît să respire adînc, umplîndu-și cu sete plămînii lipsiți de aer.

– Ce spunea? șopti Linc, cînd consideră că nu era nici un pericol s-o facă.

– Se plîngea că sergentul îl trimisese în misiunea asta de cercetare.

– Ceva în legătură cu noi?

– Nu.

– Bine. Cred că nu știu că sîntem aici. Te simți bine?

Era speriată de moarte, dar răspunse:

– Perfect. Copiii?

– Sînt în siguranță. Cred.

Kerry își lungi gîtul, pentru a se răsuci spre el:

– Cum adică, crezi?

– Șșș. Calmează-te. Erau ascunși bine, cînd am venit să te caut.

Îi studie peste umăr chipul umbrit.

– Jur, continuă Linc, jignit de suspiciunea ei.

Kerry se rușină de momentana neîncredere. Linc O'Neal era un ticălos, dar n-ar fi sacrificat niște copii ca să-și scape pielea. Nici chiar el nu era atît de lipsit de scrupule.

– Ce s-a întîmplat?

Vorbind în șoapte doar cu puțin mai tari decît niște respirații adînci, Linc îi povesti cele petrecute.

– Le-am auzit camioanele apropiindu-se, în timp ce dădeam ultima raită. Am bănuit că, dacă noi găsiserăm casa părăsită ca bună pentru tabără, atunci și soldații aveau să gîndească la fel. Am fugit înapoi, am descoperit că plecaseși și am ascuns copiii în beciul de legume, sub bucătărie.

– N-am știut că era acolo.

– Sper că nici soldații nu știu, replică el înveșunat. L-am pus pe Joe să aibă grijă și l-am amenințat că-l castrez cu macheta dacă iese din pivniță pînă nu vin eu. S-a împotrivit, normal, și a vrut să plece în căutarea ta.

– N-ar fi trebuit să plec.

– E cam tîrziu ca să te gîndești la asta, Miss Bishop.

Glasul scăzut nu-i îmblînzi severitatea mustrării.

Kerry se gîndi la cîteva replici caustice, dar și le păstră. Principala ei preocupare erau copiii.

– S-au speriat?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mda, dar i-am liniştit, am încercat să fac din ascuns un joc. Au apă. Am promis că le fac o bucurie, dacă nu scot nici un sunet. Le-am spus să doarmă şi că, la deşteptare, vei fi lîngă ei.

– Crezi că au înţeles?

– Sper pe toţi sfinţii că da. Cînd nu se certa, Joe îmi traducea cuvintele.

Îngrijorat, adăugă:

– Aş detesta nevoia de a explica prezenţa a nouă copii ascunşi haitei ăsteia de satrapi.

Amintirea comandantului şi a atingerii lui aspre, jignitoare, o făcu pe Kerry să-i vină rău de la stomac.

– Sînt aceiaşi pe care i-am întîlnit azi? întrebă ea, cu groază.

– Nu ştiu. Dar probabil nu-s cu nimic mai de soi, indiferent din ce tabără fac parte. M-am gîndit că e mai bine să n-apărem în faţa lor.

– De acord. Şi camionul?

– Noroc că l-am ascuns în desiş după ce l-am descărcat.

Rămase nemişcată un moment, încercînd să nu se gîndească la modul cum picioarele lui Linc i le apăsau pe ale ei. La fel de precis cum i se lipea de piept cămaşa udă, picioarele i se mulau pe toate contururile alor sale.

– Ţi-am spus să stai în casă, reluă el, brusc. Ai acceptat să faci tot ce-ţi spun.

– Aveam nevoie de aer, se răsti Kerry.

Faptul de a şti că Linc avea dreptate îi zgîndărea orgoliul. Fusese necugetată să iasă din casă, mai ales noaptea. Acum, dacă orfanii păţeau ceva, trebuia să suporte singură toată vina. Avea să se fi întîmplat întru totul din cauza ei.

– Ei, puteai să respiri destul aer... prin găurile de gloanţe din trupul tău, îşi revărsă el enervarea. Aproape că ţi-ai atras moartea şi pe-a noastră la fel. Sper c-a fost bună baia.

– A fost. Chiar şi aşa de scurtă.

Deodată, îşi ridică încordată capul.

– Linc, mi-am lăsat hainele...

– Le-am ascuns după un bananier. Să sperăm că nu le descoperă.

– De ce nu le-ai luat cu tine?

– Ascultă, cucoană, replică el ironic, n-am decît două mîini. Nu puteam să-ţi iau hainele şi să te scot pe tine din apă şi să te fac să taci, toate-n acelaşi timp. Aşa că am ascuns hainele. E bine? Dacă te găseau soldaţii înaintea mea, oricum te despuiau goală şi, crede-mă, oricît de josnic mă crezi, îţi respect pudoarea mai mult decît ei.

Kerry îşi dori să nu fi făcut nici măcar această aluzie voalată la goliciunea ei. Acum, cînd pericolul imediat trecuse, putea începe să se gîndească la ţinuta ei sumară şi la apropierea forţată de Linc.

Cît timp trebuiau să stea ascunşi, culcaţi unul

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

lîngă altul, incapabili să se mişte sau să vorbească mai tare decît în şoaptă? Nu-şi puteau slăbi atenţia nici un moment. Întrucît nu erau ascunşi în pivniţa casei, împreună cu copiii, noaptea şi desimea junglei erau singura soluţie. Ar fi fost riscant să pornească în căutarea altui loc. Tocmai începea să-şi dea seama cît de incomode aveau să fie următoarele cîteva ore.

Şi nu numai în materie de înghesuială şi frig. Vecinătatea lui Linc îi făcea simţurile s-o ia razna. Gravita spre securitatea pe care i-o făgăduia făptura lui virilă. Trupul ei înfrigurat îi căuta căldura.

– Miroase bine ce gătesc ei acolo, remarcă, pentru a-şi lua gîndurile de la el.

– Nu te gîndi.

Propriul lui stomac ghiorăia furios. Kerry înclină înfim capul, privindu-l peste umăr.

– Probabil e iguana... sau mai rău, spuse Linc, într-o încercare de a potoli junghiurile de foame ale amîndurora.

– Nu spune asta, murmură ea, mişcîndu-şi puţin picioarele. Tot timpul mi se pare că umblă pe mine lighioane cu picioruşe mărunte.

– Stai nemişcată.

Linc strînse din dinţi. La cele mai mici gesturi, şoldurile lui Kerry îl apăsau în curbura de sub abdomen. Era deja potrivită sigur în adîncitura aceea şi orice schimbare a poziţie picioarelor îi făcea

fundul să se frece de el.

– Încerc, dar mi se pun mereu cîrcei.

– Ţi-e frig?

– Puţin, recunoscu ea.

Ziua, jungla era ca o saună, aburindă şi fără aer. Stăteau, însă, culcaţi pe pămînt umed. Lumina soarelui nu răzbătea niciodată în frunzişul acela des şi, prin urmare, sub iederă domnea o răcoare anormală. Kerry era atît de înfrigurată, încît începuseră să-i clănţăne dinţii.

– Mai bine scoate-ţi cămaşa asta udă.

Secunde grele treceau. Linc şi Kerry zăceau la fel de încordaţi şi de neclintiţi ca atunci cînd soldatul fusese în apropiere. Kerry vru să alunge imediat ideea. Dar, încă înainte de-a putea măcar să articuleze cuvintele în minte, se cutremură necontrolat. În împrejurările date, orice proteste de mirosită ar fi părut ridicole.

Dar să zacă în braţele lui Linc O'Neal, numai cu chiloţii pe ea...?

– Mi-e bine aşa, răspunse ea băţoasă.

Linc oftă exasperat.

– Îmi scot cămaşa eu. Poţi să te înfăşori cu ea.

Se mai gîndi puţin, ştiind că ar fi fost cel mai nepotrivit moment ca să răcească.

– Bine, acceptă, neconvinsă. Cum... cum facem?

– Lasă-mă pe mine primul.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Mişcîndu-se cît de puţin posibil, Linc îşi strecură mîna între spatele ei şi pieptul lui şi-şi descheie cîţiva nasturi ai cămăşii. Cu chinuitoare grijă să nu mişte nici o frunză, se ridică parţial în şezut şi-şi trase cămaşa de pe umeri, în josul braţelor. Efortul îl făcea să respire mai greu. Gifiia, la vremea cînd îşi scoase braţele din mîneci.

– Gata, oftă el. Acum, tu.

Kerry era recunoscătoare pentru întunericul care-i ascundea. În acelaşi timp, sporea intimitatea poziţiei lor delicate. Un moment, îşi răsfrînse buzele înăuntru, printre şirurile dinţilor, şi închise strîns ochii, încercînd să-şi adune ultimele rămăşiţe de curaj înainte de a duce mîinile la nasturii propriei sale cămăşi. Asta era partea uşoară. Greul începu cînd vru să dezlipească de piele ţesătura umedă.

– Ridică-te cît de mult poţi, o sfătui Linc.

Îi simţi răguşeala din glas şi preferă s-o pună pe seama neliniştii de a nu fi descoperiţi. Nu îndrăznea să nutrească gîndul că putea avea vreun alt motiv.

Cu mişcări atente, se săltă pînă reuşi să-şi lase greutatea într-un cot. Apoi, ridicînd şi coborînd alternativ umărul opus, încercă să-şi scoată bluza umedă.

– Stai, lasă-mă să te-ajut.

Simţi pe umăr apăsarea caldă a mîinii lui Linc. Îi coborî în lungul braţului, luînd după sine şi cămaşa, centimetru cu centimetru, încet. La cot, trebui să

tragă ceva mai tare. Nodurile degetelor lui i se ciocniră de partea laterală a sînului.

Încremeniră.

– Scuză-mă, spuse el, într-un tîrziu.

Kerry nu răspunse nimic. Nodul de jenă din gît n-ar fi lăsat nici un cuvînt să treacă. Linc îi coborî mîneca pînă cînd Kerry reuşi să-şi scoată mîna. Poziţia în care trebuia să stea, adăugînd şi tensiunea, îi făcuse toţi muşchii să se încordeze pînă la durere. Obosită, se culcă la loc, lăsînd să-i scape un oftat de mulţumire. Aerul îi răcori spatele, în timp ce Linc dădea la o parte pînza umedă.

– În rest, te descurci?

– Da, aşa cred.

Se rostogoli pe spate, de fapt apropiindu-se şi mai mult de el, în timp ce-şi scotea din cealaltă mînecă braţul pe care stătuse rezemată. De cum rămase fără cămaşă, se răsuci din nou înainte, sperînd că în acele cîteva momente sînii nu-i fuseseră atît de vulnerabili pe cît şi-i simţise. Era atît de întuneric, încît se îndoia că Linc putea cu adevărat s-o vadă. Dar ştiau amîndoi că rămăsese complet descoperită.

Era un gînd tulburător.

Atît de tulburător încît, cînd Linc o înfăşură cu cămaşa, Kerry se agăţă de ea, trăgîndu-şi-o peste pielea îngheţată. Era atît o uşurare, cît şi un risc. Îi oferea căldură, dar mai purta şi mirosul său. Parfu-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mul lui Linc îi inunda capul, avînd un efect înșelător. Faptul de a ține pe ea veșmîntul lui era totuna cu a-i sta în brațe.

– E mai bine?

Dădu din cap. Avea părul ud și greu. Și-l adună în pumn, ridicîndu-l deasupra capului. Astfel, își rămînea cu ceafa și umerii goi. Acum, îi simțea fiecare respirație. Știa, fără să se uite, că avea pe ea doar tricoul verde-milităresc și că deasupra marginii coborîte de sub gît îi creștea o impresionantă bluză pectorală.

– Continui să tremuri.

Punîndu-și un braț peste ea, Linc o strînse lîngă el.

Ochii strîns închiși nu o ajutau să alunge amintirea brațelor lui, pline de mușchi supli, brăzdate de vene sănătoase. Îi văzuse fără cămașă de dimineață, cînd se spăla. În timp ce-și turna apă pe cap și pe piept, îi observase musculatura netedă.

Acum, își dorea să nu-i fi acordat atîta atenție. Mușchii pe care-i admirase în dimineața aceea erau lipiți de spatele ei. Îi simțea palpitînd, contractîndu-se și destinzîndu-se, de parcă ar fi fost la fel de iritați ca nervii ei.

Dimineața, soarele îi vîrstase părul cu luminițe roșiatice și-i făcuse firele de pe trup să strălucească aurii. Acum, le simțea modelele sîrmoase pe pielea dezgolită. Și știa că avea umerii presărați cu pistrui,

la fel ca obrajii.

– Ți-e frig la picioare?

Neavînd încredere în ea că-i dădea un răspuns sincer, Linc își trecu o mînă peste partea din afară a coapselor ei, simțind pielea-de-găină.

– Ți le acopăr cu ale mele. Nu te alarma.

Aproape că-i venea să rîdă. Nu te alarma. Ridicolă declarație. Ca de pildă: „Nu întoarce capul, da' nu cumva au intrat chiar acum pe ușă prințul Charles și Lady Di?" Sau cum spune dentistul cînd ridică burghiul: „Poate-o să simțiți o mică usturime, dar să nu-i dați atenție."

Era cu neputință să nu se alarmeze. Cînd Linc își depuse coapsa peste a ei, mișcarea îi propti deplina soliditate a bărbăției drept în fundul ei. Țesătura aspră a pantalonilor de camuflaj îi înțepa plăcut pielea sensibilă.

– Nu ți-e frig și ție? întrebă Kerry cu voce subțire, ascuțită.

– Nu. Eu am pe mine pantalonii, iar tu, nimic altceva decît...

Exact. Aici să te oprești, O'Neal. N-o spune. Era mai bine să rămînă nerostită. Nici unul din ei nu avea nevoie să i se aducă aminte că tot ce purta Kerry pe ea era o pereche de chiloți, simpli, sumari și uzi. Mai bine să îndrepte conversația spre altceva – cărți, filme, politică, vreme – decît să facă o cît de mică referire la ținuta ei, sau la lipsa acesteia.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mai am la mine plosca. Vrei puțină apă?

– Nu, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată.

Nu voia ca Linc să se mişte. De fiecare dată cînd se mişca, îl simțea. Intens. Iar mintea îi tot revenea la momentul cînd încercase să-i scoată pistolul din pantaloni şi felul cum arătase trupul lui. Ceea ce atunci doar ghicise, simțea acum apăsîndu-i şoldurile.

Cît avea să dureze noaptea? Ore. Şi dacă soldații nu ridicau tabăra şi nu plecau la crăpatul zorilor, aşa cum presupuseseră tacit ea şi Linc că aveau să facă? Nu credea că inima ce-i bubuia în piept putea îndura o asemenea tensiune. Trebuia să facă orice, să spună, să risipească încordarea.

– Vorbeşte-mi despre tine, Linc.

Dumnezeule, nu voia să afle nimic despre el. Dacă avea minte, nu voia să ştie că Linc o simțea cu fiecare terminație nervoasă din trup. Erau înviorate, se agitau, simțind-o, mirosind-o, gustînd-o. Nu voia să ştie cum îi pompa prin vasele de sînge dorința de ea.

Linc alergase înapoi la casă, cu convoiul de camioane militare doar la cîteva minute în urma lui. Năvălise în camera mare, deja strigîndu-i ordine să ia copiii, cu rogojini cu tot, în bucătărie. Rămăsese năucit cînd Joe îi spusese că nu era acolo, că ieşise din casă.

Blestemînd-o chiar în timp ce le adresa copiilor

cuvinte liniştitoare pe care aceştia nici nu le puteau înțelege, îi mînase în beciul umed şi întunecos. Era cam înspăimîntător, dar le oferea o ascunzătoare perfectă.

În timp ce închidea uşa şi trăgea deasupra un dulap de bucătărie, o înjura pe încăpățînata femeie care pornise creanga printr-o junglă pe unde mişunau luptătorii de gherilă, cînd ar fi putut rămîne ascunsă, la adăpost.

Numai teama pentru siguranța ei îi potolise furia, cînd se repezise prin noapte s-o caute. Îşi amintea că văzuse rîul înainte, cînd făcuse recunoaşterea în jurul proprietății părăsite. Apa rece îl tentase să se cufunde scurt în ea. Bazîndu-se exclusiv pe o presimțire, pornise într-acolo, pe cărarea năpădită de iederă.

Se simțise atît gata să facă moarte de om, cît şi profund uşurat, cînd o descoperise pe Kerry bălăcindu-se în apa puțin adîncă. Întîrziind numai atîta timp cît să-i ascundă în tufe grămada de haine, o smulsese afară. Avea întipărite pe creier crîmpeie de imagini erotice.

Ştia că avea sînii plini şi că sfîrcurile îi erau atît de ascuțite şi de roz, încît orice bărbat ar fi fost gata să îndure focurile iadului pentru o şansă de a i le atinge cu limba. Şi acum se gîndea la sînii ei, stînd moi şi liberi sub cămaşa lui, şi dorea chinuitor să-i plămădească în propriile-i mîini. Şi, nu demult, cînd

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Kerry se întorsese cu spatele, știuse că n-ar fi trebuit decît să coboare capul și... Dumnezeule, îi trebuise o tortură să n-o facă.

Știa că posteriorul ei era tare și rotund, drăgălaș și savuros și sexy ca toți dracii. Iar acum, fundulețul acela dulce îi cuprindea sexul. Avea nevoie de fiecare dram de autodisciplină pe care-l poseda ca să nu geamă sonor la acest gînd.

Încerca că nu se gîndească la felul cum arătase părul ei strălucind în razele lunii, sau cum lumina aceea argintie îi făcea ochii să devină de o profunzime misterioasă ca a unor safire. Buzele ei întreceau de-a binelea orice măsură. Și, totuși, amintirea gustului lor îi stăruia în minte. Nu-și putea permite să se gîndească la cea mai vulnerabilă, cea mai ispititoare parte a gîtului ei, aflată la numai cîțiva centimetri de gura lui.

Pentru un om căruia deja îi era interzis raiul, un gînd depravat în plus nu mai conta. Dar avea să moară și să vadă porțile infernului pînă nu trecea noaptea, dacă mai continua să se tortureze astfel.

Aveau nevoie de o diversiune. Orice. Ca să-și alunge mințile de la situația care, fără-ndoială, și pentru ea era la fel de stînjenitoare ca pentru el, deși din cu totul alte motive.

– Ce vrei să știi?

Glasul îi era doar puțin mai puternic decît un mîrîit.

– Unde ți-ai petrecut copilăria?

– În St. Louis.

– Un cartier aspru? întrebă ea neclar.

Linc pufni.

– Cucoană, nici nu poți să-ți închipui.

– Părinții?

– Au murit amîndoi. M-a crescut bătrînul. Mama a murit cînd eram mic.

– Frați, surori?

– Nu, slavă Domnului.

– De ce „slavă Domnului"?

– Fiindcă și-așa ne era destul de greu. Tatăl meu lucra tot timpul la distilerie. Stăteam singur după orele de școală pînă noaptea tîrziu. Vezi tu, l-a nemulțumit să rămînă cu mine pe cap atunci cînd a murit mama. Era spurcat la gură, căpățînos, bea de stingea. Ambițiile lui mergeau numai pînă la a avea destui bani pentru a plăti chiria și a-și cumpăra whisky. Ultimul lucru pe care-l voia era să aibă grijă de un copil. Am plecat de-acasă imediat ce am fost destul de mare. După aia, nu l-am mai văzut decît de două ori, pînă a murit.

– Ce i s-a întîmplat?

– Juca popice într-o seară cu o gașcă de amici și a căzut mort, atac de inimă. L-au îngropat lîngă maică-mea. Eu eram în Asia. Mi-au trimis amănunte despre el într-o scrisoare.

Kerry nu știa ce să spună. Niciodată nu cu-

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

noscuse un om care să provină dintr-un asemenea mediu.

– Cînd te-ai apucat de fotografie?

– În liceu. Am chiulit de la ceva... nu mai ţin minte de la ce... aşa că m-au băgat în clasa de ziaristică unde se redacta ziarul liceului. Mi-au dat un aparat şi m-au numit fotograf, ca pedeapsă.

Chicoti încet.

– A ieşit pe dos. Pînă la sfîrşitul anului, mă agăţasem.

– Unde-ai făcut colegiul?

– Colegiu? rîse Linc disprețuitor, ca un lătrat. În Cambodgia, Vietnam, Africa, Orientul Mijlociu. Studiile superioare mi le-am făcut pe Înălţimile Golan, în Beirut şi Belfast, şi în lagărele de refugiaţi din Biafra şi Etiopia.

– Înţeleg.

– Am mari îndoieli, replică el amar.

Kerry nu ştia dacă resentimentele i se îndreptau spre ea, spre tatăl neiubitor, spre lipsa studiilor superioare sau spre o combinaţie din toate. Găsi, însă, mai sigur să nu dezvolte subiectul.

În cele din urmă, el fu acela care sparse tăcerea.

– Dar tu? Ce fel de copilărie ai avut?

– Fermecătoare, zîmbi Kerry, la amintirea vremurilor de aur; dinainte de a le fi întinat scandalul; dinainte de coşmar; dinainte de a se sparge bu-

bolul. La fel ca în cazul tău, amîndoi părinţii mei au murit, dar i-am avut alături pînă am crescut.

– Ai urmat şcoala parohială, bineînţeles.

– Da, răspunse ea cu sinceritate.

– Lasă-mă să ghicesc. Purtai şorţuleţ bleumarin şi bluze albe, scrobite. Şi codiţe atît de strîns împletite, încît îţi lăcrimau ochii. Ciorapi albi şi pantofi negri patent. Niciodată nu erai murdară pe faţă şi pe mîini.

Kerry rîse uşor.

– Remarcabil de exact.

– Şi învăţai bunele maniere, pe lîngă latină şi ştiinţele umaniste.

Dădu din cap, revenind cu gîndul la toate saloanele formale în care stătuse împreună cu părinţii ei, ascultînd conversaţii plictisitoare, lipsite de orice însemnătate pentru o adolescentă pasionată după *Rolling Stones*. Niciodată nu fusese încurcată neştiind ce furculiţă să folosească şi întotdeauna mulţumise politicos gazdelor pentru seara plăcută. Linc fusese un *passepartout*, iar ea avusese rechizite cu antet personal.

– Da, răspunse, munca tatălui meu presupunea multe călătorii. E posibil ca tu şi cu mine să fi trecut prin aceleaşi locuri, în acelaşi timp.

Linc lansă unul dintre rîsetele acelea fără umor.

– Scumpo, nici măcar n-ai habar despre unele locuri pe unde-am fost eu.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu-s chiar *atît* de neştiutoare.

– În comparaţie cu tine, soră Kerry, Rebecca de la ferma Sunnybrook a dus o viaţă nebunatică.

Deşi nu-i distingea chipul, Kerry îşi putu imagina rînjetul lui crud. Ştiind cît de mult îi se deosebea trecutul, putea înţelege de ce îi ridiculiza viaţa închistată şi lipsa de experienţe lumeşti.

Rămase tăcută. Se părea că şi el era de aceeaşi părere. Se potrivi mai comod lîngă ea. Ca prin farmec, adormiră.

Kerry se trezi brusc. Toţi muşchii trupului îi tremurau, încordaţi.

– Ce e?

– Şşş, îi puse Linc degetele pe buze. Plouă, atît. Stropi enormi cădeau grei pe plantele din jurul lor. Plescăiau zgomotos. Adăpostul lor părea bombardat cu B.B.-uri.

– O, Doamne, scînci Kerry, ferindu-şi capul atît de jos încît aproape îşi atinse pieptul cu bărbia. Nu pot să sufăr aşa ceva.

Cu toate că frunzele late ale viţei care-i acoperea îi adăposteau oarecum de aversă, apa se prelingea totuşi prin frunziş, picurîndu-i rece pe pielea expusă. Avea cîrcei în toţi muşchii. Ar fi vrut

să-şi întindă membrele în toate direcţiile, pentru a risipi durerea şi a-şi restabili circulaţia.

– Nu pot rămîne aici. Trebuie să ies.

– Nu, o opri el tăios.

– O clipă doar. Ca să mă întind.

– Şi cu ocazia asta, să te şi uzi. Atunci, cînd te vei tîrî înapoi, ai să te simţi şi mai incomod. Nu, Kerry.

– Ne-am putea furişa înapoi la casă, spuse ea grăbită, cu speranţă.

– M-m.

– N-o să se uite nimeni. Putem trece prin bucătărie, pînă în pivniţă, la copii. Probabil că-s îngroziţi.

– Probabil că dorm. În plus, îl au pe Joe.

– N-o să ne vadă nimeni.

– E prea riscant. Soldaţii au pus santinele, cu siguranţă.

– Nu vreau să mai stau aici!

– Iar eu nu vreau să fiu împuşcat! Şi nici pe tine nu te vreau făcută poştă.

Kerry inspiră scurt, printre dinţi.

– Acuma, taci odată. Nu plecăm pînă nu spun eu.

Vacarmul din jur era asurzitor. Ploua cu găleata. Kerry simţea fălcile claustrofobiei închizîndu-se împrejurul ei.

– Cît mai durează?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu știu.

– E dimineață?

– Sper.

– Cît e ceasul?

– Vreo patru, cred.

– Nu mai pot să stau, Linc.

Își detesta tremurul din voce, dar nu și-l putea stăpîni.

– Serios, nu mai pot.

– Trebuie.

– Nu pot. Te rog, lasă-mă să mă ridic.

– Nu.

– Te rog.

– Am spus nu, Kerry.

– Doar un minut. Trebuie să...

– Întoarce-te. Cu fața la mine. O să-ți ajute dacă schimbi poziția.

Mușchii îi urlau să se miște. Se răsuci pe spate, apoi încă o dată pe sfert, pentru a ajunge față în față cu Linc.

El își lăsă brațul peste talia ei, cuprinzîndu-i coapsele între ale lui. Kerry îi puse mîinile pe piept și-și îngropă fața în adîncitura umărului său. Proptindu-i capul sub bărbie, Linc o strînse. Rămase astfel, cuibărită în siguranța caldă pe care i-o oferea el, pînă cînd ploaia torențială se mai potoli.

Nu știa cît timp stătuseră astfel. Poate ore întregi, poate doar cîteva minute, înainte de a deveni

treptat conștientă că aversa încetase și domnea o tăcere la fel de mare pe cît fusese zgomotul. Se foi și s-ar fi îndepărtat de Linc, dacă ar fi avut loc.

– Iartă-mă, șopti ea.

– Nu-i nimic.

– Mă cuprinsese panica. Din cauza claustrofobiei, cred.

– Te-ai trezit speriată. Ți-e frig, foame, stai incomod. Și eu la fel. Dar, deocamdată, mai mult de-atît nu se poate.

Glasul îi răsuna ciudat. Nu era nevoie să-l întrebe de ce. Nici al ei nu era prea sigur. Senzația respirației lui pe fața ei, felul cum i se mișcau încurajator degetele prin păr, căldura iscată în locurile unde pielea se atingea de piele, toate erau motive ale tremurului din voce.

– De ce-ai făcut-o, Kerry?

– Ce anume?

– De ce te-ai dedicat unei vocații atît de nepotrivite pentru tine?

A, asta era. Minciuna o făcea să se simtă nefericită. Cu excepția amarnicelor lor certuri, o trăsese onorabil, de cînd o lua drept călugăriță. Dacă ar mai fi continuat să fie agresiv și brutal, Kerry ar fi jurat pe viață și pe moarte că era devotată unui ordin religios. Noblețea lui, însă, cerea adevărul. Cel puțin, o parte din el.

Totuși, trase de timp.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De ce spui că nu mi se potrivește?

Capul lui Linc se învîrtea de nepotriviri. O simțea pe Kerry mai feminină decît pe oricare altă femeie pe care o mai avusese în brațe. Nu putea să-o înțeleagă pace pe femeia asta tînără, frumoasă, dezirabilă cu ideea de călugăriță. Dulcea apăsare a sînilor ei pe pieptul lui, felul cum gura sa îi cedase de acele cîteva ori cînd o sărutase, pur și simplu nu se potriveau cu straiele negre și abațiile claustrate. Avea destulă școală a străzii ca să știe că unele dintre primele impresii erau temeinice, iar pentru asta era gata să-și bage mîna-n foc.

Drept răspuns la întrebare, spuse:

– Nu semeni cu nici o călugăriță din cîte am văzut.

– Și călugărițele arată ca toți oamenii.

– Toate poartă chiloți bikini?

Kerry roși fierbinte.

– Eu... Întîmplător, îmi place lenjeria cochetă. Nu e un păcat. Mă atrag lucrurile feminine, fiindcă sînt femeie.

Asta nu era nevoie să i-o amintească. Era femeie, nici vorbă. Îi putea simți feminitatea cu toate celulele masculine din trupul său.

– Pur și simplu nu ai un aspect sfînt.

Kerry deveni țeapănă la auzul afrontului, dar Linc o ținea strîns.

– N-am vrut să spun că ai fi profană, ci doar că...

pe naiba...

Tăcu un moment, căutîndu-și cuvintele.

– Vreau să zic, nu te-ai gîndit niciodată să ai copii? Te porți extraordinar cu orfanii ăștia. N-ai vrut niciodată să ai copiii tăi propri?

– Ba da, răspunse ea sinceră.

– Și un... știi, un bărbat?

– M-am gîndit și la asta, da, recunoscu încet.

Se întreba dacă Linc îi simțea inima bătînd lipită de pieptul lui. Răspunsul ei era adevărat. Dar nu se gîndise niciodată să aibă un bărbat cu atîta tărie cu cîtă se gîndea acum.

Își amintea modul măiestru în care limba lui îi despărțise buzele și se mișcase prin gura ei, și felul cum îi fuseseră mîinile atît mîngîietoare, cît și poruncitoare. Îi simțise apăsarea scrîșnită a șoldurilor peste ale ei. Posesiunea totală din partea acestui om trebuia să fie suprema experiență sexuală pentru o femeie.

– Te-ai gîndit să faci dragoste cu un bărbat?

Dădu din cap, frecîndu-și nasul prin părul lui aspru de pe piept.

– Te-ai întrebat cum e?

Kerry își ținu buzele strînse cu putere, pentru a stăvili geamătul de jind ce i le apăsa pe dinăuntru.

– Bineînțeles.

Linc îi răsfiră părul cu mîinile.

– Dacă știe ce face, un bărbat îți poate dărui

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

plăcere. O plăcere cum nici n-ai visat vreodată.

Se lichefia, se topea lipită de el. Se întrebă cum mai putea s-o țină în continuare, cînd, cu siguranță, i se dizolva în brațe.

– Nu ești curioasă să știi ce simți?

– Ba da.

– Atunci, întrebă el, răguşit, n-ai să te consideri înşelată dacă nu cunoşti niciodată senzația asta?

Kerry își ținu respirația un răstimp ce păru interminabil, înainte de a izbucni:

– Încă n-am depus nici un jurămînt definitiv.

Instinctiv, Linc tresări:

– Ce?

– Am spus...

– Am auzit ce-ai spus. Ce înseamnă?

Respirația îi era fierbinte, la fel de fierbinte ca mîna cu degetele întinse ce-i stigmatiza pielea de pe spate.

O tenta dureros să-i spună adevărul, atunci, pe loc. La cîteva secunde după ce-i ieşeau cuvintele pe gură, avea să facă dragoste cu ea. De asta nu se îndoia. Umflată şi tare, bărbăția lui o apăsa pe abdomen. Ea era umedă şi chinuită de dorință. Ce extaz îmbătător ar fi fost, dacă...

Dar, nu. Trebuia să rămînă cu atenția concentrată numai asupra celor nouă orfani. Viețile lor se aflau în mîinile ei. Dacă era vorba să supraviețuiască, aveau nevoie ca toți sorții să le fie favorabili. Nici ea

şi nici Linc nu trebuiau să se lase distraşi o clipă măcar.

Dacă deveneau amanți, n-ar fi fost numai o distracție, ci şi o complicație. Cînd totul se sfîrşea, cînd ajungeau în siguranță înapoi, în Statele Unite, relația lor avea să devină o dilemă sfîşietoare pentru ea şi un albastros pentru el.

Kerry nu i se putea dărui cu uşurință unui bărbat şi, totuşi, astfel ar fi luat-o acest bărbat cu o experiență atît de bogată. Nu avea nici o îndoială că, atunci cînd se referise la bărbatul care ştia să-i dăruiască plăcere unei femei, Linc despre el însuşi vorbea. Pentru el, însă, numai despre atîta ar fi fost vorba. Plăcere. Reciprocă, dar temporară. Încurcîndu-se cu un bărbat ca Linc O'Neal, n-ar fi făcut decît să se arunce într-un ocean de regrete.

Îşi alese cu grijă cuvintele de răspuns.

– Înseamnă că încă mă mai gîndesc ce să fac cu restul vieții mele.

Nu era o minciună. Era un adevăr trainic. Nu-şi planuise viitorul, dincolo de aducerea celor nouă copii în Statele Unite.

Îi simți oftatul greu; se prelinse treptat afară din pieptul lui. Şi, odată cu el, tensiunea. Supunerea față de dorințele ei tăcut exprimate o făcea să se simtă şi mai prost datorită minciunii.

Rămase în brațele lui, dar în modul cum o ținea se simțea acum o deosebire palpabilă. Curînd, lu-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mina cenuşie începu să se filtreze printre crengile vitei. Ciulind urechile, auziră sunetele activităţilor matinale dinspre tabăra soldaţilor. Mirosul de cafea şi mîncare îi făcea pe amîndoi să delireze de foame. De cîteva ori, auziră oameni umblînd prin jungla dar nici unul nu se mai apropie atît de mult ca soldatul din noaptea trecută. În sfîrşit, distinseră zgomotul binevenit al motoarelor ambalate.

Linc mai aşteptă cam cincisprezece minute, înainte de a ridica iedera, tîrîndu-se afară.

– Stai aici.

Kerry se supuse. Era chiar recunoscătoare pentru cele cîteva momente de singurătate. Îşi puse pe ea cămaşa, care încă mai era jilavă, şi-şi trecu degetele prin păr. Era ca o coamă încîlcită. Continua să tragă de şuviţele încurcate, cînd perdeaua de frunze se ridică.

– E-n regulă, îi spuse Linc. Au plecat.

Capitolul 6

Kerry se aşeză pe malul rîului. Era complet descurajată. Umerii îi stăteau căzuţi, învinşi. Fetiţa cea mică, Lisa, părea să se fi îngrăşat cu şapte kilograme peste noapte. Kerry n-o mai putea ţine în braţe nici un moment fără s-o scape. Puse copilul jos, lîngă ea.

– Şi acum?

Nu primi nici un răspuns. Trecură cîteva momente. Chiar şi copiii stăteau liniştiţi, parcă dîndu-şi seama că aveau în faţă o problemă serioasă, căreia era posibil să nu-i găsească soluţia. Punîndu-şi mîna streaşină la ochi, Kerry ridică privirea spre omul de lîngă ea.

Cu mîinile în şolduri, un genunchi îndoit, sprîncenele coborîte, ochii sumbri şi gura strînsă, starea lui Linc nu era greu de ghicit. Kerry îi privi buzele

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

articulînd o înjurătură birjărească pe care nu îndrăznea s-o pronunțe cu glas tare în fața copiilor, chiar dacă nu înțelegeau engleza.

Diplomatic, așteptă cîteva momente înainte de a încerca din nou:

– Linc?

Capul lui se răsuci, privind-o încruntat.

– De unde naiba să știu? Sînt fotograf, nu mecanic.

Linc regretă imediat că se răstise la ea. Nu Kerry era de vină că ploaia abundentă din timpul nopții provocase o inundație locală, iar podul de lemn pe care plănuiseră să traverseze rîul fusese luat de ape.

Nici din vina ei nu era atît de prost dispus. Ea reprezenta motivul, dar nu putea fi acuzată. De cînd o ajutase să se tîrască afară din ascunzișul unde își petrecuseră noaptea, fusese gata să se răzbune pe cineva la cea mai mică provocare.

– Mai bine pune-ți astea pe tine, îi aruncă el furios hainele, după ce le scoase din locul unde le ascunsese seara.

Kerry nu făcuse caz de nervozitatea lui, trăgîndu-și repede pantalonii kaki. Incapabil să-și ia ochii de la picioarele ei lungi și frumoase, inspiratoare de fantezii, Linc îi urmărise toate mișcările suple. Îi dureau șalele, amintindu-și coapsele ei înlănțuite cu ale lui.

Se întîmplase cu adevărat? Nu cumva visase doar că trupul ei îl întregea perfect pe al său? Se ghemuise lîngă el, căutînd efectiv contactul, sau doar și-o dorise atît de tare, încît păruse realitate? Poate că da, fiindcă se evitaseră toată dimineața. Nu prea se purtau ca doi oameni care dormiseră împreună ca niște amanți. Nici măcar prietenoși nu fuseseră. Kerry era prudentă și se ferea de el; Linc era certăreț și agresiv.

Cînd s-au întors la casă și au găsit copiii în bucătărie, ieșiți din pivniță, Linc răcni la Joe:

– Credeam că ți-am spus să stați acolo jos pînă veneam eu să vă iau.

– I-am auzit pe soldați plecînd, strigă și băiatul. Am știut că nu mai e nici un pericol.

– N-ai de unde să ș...

– Linc!

– Cînd îți spun să faci ceva, mă aștept să...

– Linc! îl întrerupse din nou Kerry. Nu mai țipa la Joe. Toți copiii sînt în siguranță, dar tu îi sperii.

Linc înjură printre dinți și porni spre partea din față a casei.

– Pregătește-i. Vin în cinci minute.

Din fericire, camionul era acolo unde îl lăsase seara, ascuns în iedera din junglă. Reteză furios tulpinile, descărcîndu-și o parte, dar numai o parte, din enervare.

– Copiilor le e foame, îi spuse Kerry din spatele

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

uşii cu plasă, cînd Linc mugi de pe peluza din faţă să-i urce în maşină.

Furtunos, o urmă în bucătărie, unde orfanii mîncau cu poftă pîine veche şi banane. Kerry îi ajutase să se spele pe faţă şi pe mîini, căci în pivniţă se murdăriseră. Nici unul dintre ei nu-l privea pe Linc în ochi, observîndu-i starea de spirit, dar aceasta simţea opt perechi de ochi săgetînd frecvent în direcţia lui. A noua pereche, aparţinîndu-i lui Joe, îl sfida făţiş. Între bărbat şi adolescent, care nu fusese tratat cu blîndeţe în timpul usturătorului perdaf, mocnea animozitatea.

Micuţa Lisa, care se eliberase din braţele lui Kerry, traversă bucătăria ţinînd în mînă o coajă de pîine uscată. Cu ochi miloşi şi imploratori, îl privi pe Linc, trăgîndu-l de genunchiul pantalonului pentru a-i capta atenţia. Bărbatul o privi. Fetiţa îi oferi coaja de pîine, fără un cuvînt. Însă ochii ei, de un cafeniu închis ca al siropului de ciocolată, spuneau enorm.

Linc se lăsă pe vine, îi luă din mînă coaja de pîine şi o mîncă.

– *Muchas gracias*, spuse el, apucînd-o de bărbie. Lisa îi aruncă un zîmbet orbitor, înainte de a se retrage, sfioasă, spre Kerry.

Trecu un timp pînă cînd Linc îşi drese glasul destul pentru a spune arţăgos:

– Să mergem.

Cînd toţii copiii fură urcaţi în camion, o trase pe Kerry deoparte.

– Cheamă-ţi dulăul.

– Ce spui?

– Joe. Fă-l să înţeleagă clar că azi-noapte nu te-am compromis. Mi-e teamă să mă întorc cu spatele la el, ca să nu-mi înfigă un cuţit între coaste.

– Nu fi ridicol.

– Spune-i!

– Bine!

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră pînă acum, cînd, punîndu-şi mîna streaşină la ochi pentru a şi-i apăra de soarele orbitor, ridicase privirea spre el şi-i rostise numele.

Se părea că avea nervii la fel de întinşi ca ai lui. Se răsti:

– Pentru asta te plătesc, domnule O'Neal. Ca să ai idei. Să improvizezi.

– Ei bine, poate-ar fi trebuit să-mi verifici acreditările mai atentă, înainte de a-mi oferi slujba asta nenorocită.

Kerry nu avu ce să-i răspundă, aşa că-şi ţinu gura şi reveni cu privirea la apa năvalnică.

De ce-l făcea întotdeauna să arate ca o fiară sălbatică în faţa copiilor? Îl priveau de parcă ar fi fost o încrucişare între Jack Spintecătorul şi Moise, temîndu-se de el, dar şi iubindu-l pentru felul cum îi conducea.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Linc oftă exasperat.

– Lasă-mă un minut, bine? spuse el, trecîndu-şi degetele prin părul umezit de sudoare.

Podul era indicat clar pe hartă, dar se părea că nu fusese atît de solid. Curentul crescînd, datorită ploilor torenţiale din timpul nopţii, fusese suficient pentru a-l smulge din ancoraje.

Camionul se oprise în locul unde drumul de sfîrşea, lîngă apa învolburată, noroioasă. Copiii stăteau îngrămădiţi pe mal, privindu-l în aşteptarea unor răspunsuri pe care nu le avea. Joe părea să găsească o satisfacţie perversă în dificultatea ivită: buza îi stătea răsfrîntă a dispreţ îngîmfat. Şi era foarte clar că Kerry lăsa soluţia în seama lui. Aşa cum subliniase, pentru asta îl plătea. Trebuia să merite fiecare cent afurisit din alea cincizeci de bătrîne.

Îşi roase buza, studiind rîul. Apoi, reveni la camion, căută printre obiectele din benă şi se întoarse spre Kerry.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Femeia se ridică, scuturîndu-şi fundul pantalonilor, instrui copiii să nu se apropie prea mult de apă şi îl urmă. Cînd ajunseră destul de departe ca să nu fie auziţi, îl întrebă:

– Acum ce facem?

– Am o propunere şi te rog să o asculţi înainte de a-ţi da drumul, o fixă Linc cu ochii săi aurii. Să

urcăm copiii în maşină, să întoarcem şi să mergem înapoi pe unde am venit. Să ne punem la dispoziţia primelor trupe pe care le întîlnim.

Tăcu, aşteptîndu-se la o explozie. Cînd aceasta nu se produse, continuă:

– Nu va conta cu care tabără ne aliem, cu ai lui *El Presidente* sau cu rebelii. Oricare-ar fi, vom face apel la mîndria lor, le vom spune ce gest umanitar ar fi pentru ei să ne ajute. Vom promite că o să facem propagandă cauzei lor prin întreaga lume, numai să ne ajute.

Îi puse mîinile pe umeri, apelînd la cinstea ei:

– Kerry, copiilor le este foame şi nu mai avem mîncare. Apa de băut ni se termină şi nu-s sigur unde vom mai găsi. Nu ştiu cum naiba să trecem rîul ăsta fără a ne risca toţi viaţa. Camionul a rămas aproape fără benzină, iar în junglă nu sînt staţii Exxon.

Chiar dacă ajungem la punctul de întîlnire, cum poţi fi sigură că acel Hendren va fi acolo ca să ne ia şi să ne salte în albastrul bolţii de colo, ca un rege al cerului?

Îi văzu ochii întunecîndu-se şi se grăbi să adauge:

– Ascultă, a fost o idee foarte nobilă. Te admir; zău aşa. Dar nu era un plan foarte practic, nici prea bine gîndit. Acum trebuie să recunoşti.

Îi zîmbi cuceritor.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce zici?

Kerry trase adînc aer în piept, deşi nu-i slăbi nici un moment din ochi. Cînd vorbi, vocea îi era egală şi calmă:

– Zic că, dacă nu vrei să-ţi trag un genunchi între picioare, ai face bine să-ţi iei mîinile de pe umerii mei.

Zîmbetul lui Linc se prăbuşi. Pe chip i se aşternu o inexpresivitate comică. Mîinile îi căzură imediat pe lîngă trup.

Kerry se răsuci ţeapănă şi plecă. Dar nu făcuse decît cîţiva paşi, cînd Linc se repezi, îşi înfipse mîna în betelia pantalonilor ei şi o smuci, oprind-o de i se zgîlţîiră toate oasele.

– Stai dracu' o clipă! strigă el; o răsuci în loc. N-ai priceput nimic din ce ţi-am spus?

Kerry încercă să se elibereze, dar de data asta n-o lăsă să-i mai scape.

– Ţi-am auzit toate cuvintele, încrezute, condescendente şi laşe.

– Eşti hotărîtă să mergi mai departe?

– Da! După ce traversăm rîul, mai avem doar cîteva mile pînă la graniţă.

– Ar putea fi tot atît de bine şi o mie.

– Le-am promis copiilor ăstora că-i duc la familiile care-i aşteaptă în Statele Unite şi asta am să fac. Cu sau fără dumneata, domnule O'Neal, îi îndreptă ea spre vîrful nasului degetul arătător. Şi,

dacă ne părăseşti acum, n-ai să vezi nici un cent din banii tăi preţioşi.

– Ţin mai mult la viaţa mea decît la bani.

– Ei bine, vei avea şanse mai mari pentru amîndouă, dacă ne duci la avion în loc să te întorci spre o bandă de gherile. Ce s-a întîmplat cu toate aversiunile tale despre împuşcat şi viol în grup? Chiar crezi că aş cere vreun *favor* de la vreunul din militarii ăia?

– Majoritatea, indiferent de ce parte luptă, provin din medii catolice. Profesiunea ta te-ar proteja.

– Nu m-a protejat de tine!

Chipul lui Linc împietri. Înainte ca ea să fi avut timp să-şi regrete cuvintele, o smuci cu putere, trăgînd-o la piept.

– Pe pariu? mîrîi el.

Fugitiv, Kerry îşi aminti numeroasele ocazii cînd ar fi putut profita de ea şi n-o făcuse. Incapabilă să-i înfrunte privirea aceea feroce, masculină, la fel de dură şi de neînduplecată ca partea de jos a trupului său, îşi coborî ochii spre ochii lui, unde-i văzu pulsul bătînd la fel de rapid ca al ei.

– Iartă-mă, şopti ea, cu răsuflarea tăiată. Nu trebuia să spun asta.

– Mai mult ca sigur că nu trebuia.

O împinse, dar Kerry avu impresia că o făcea pentru a scăpa de stinghereală, nu din vreun sentiment generos faţă de ea. Degetele lui puternice

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

continuau să-i stea încleştate pe umeri.

– Nu te lăsa amăgită, spuse Linc, cu un glas ce palpita de pasiune. Simplul fapt că nu te-am atins nu înseamnă că nu m-am gîndit la asta. M-am gîndit mult. Încă nu te acopere sutana. Cînd îţi fierb trupul ăla ca dinamita prin jurul unui bărbat, mai bine ai fi dispusă să accepţi consecinţele. Unii ar putea avea chiar mai puţine scrupule decît mine.

Capul lui Kerry se ridică încet, pînă cînd ochii lor întîlniră pe ai lui.

– Atunci, de ce ai sugerat măcar să mă dau pe mîna soldaţilor, împreună cu copiii ăştia?

Linc îi dădu drumul. Fiecare dintre cele zece degete i se desprinse separat, de parcă ar fi făcut eforturi individuale.

– A trebuit să văd cît de dură eşti cu adevărat.

Îl privi cu gura căscată.

– Adică... asta a fost tot... n-ai vorbit serios...

– Exact. Ţi-am pus la încercare tăria. Trebuia să ştiu dacă ai curaj.

Se retrase din faţa lui. Îşi ţinea pumnii strînşi, parcă gata să- l lovească. Ochii ei albaştri-închişi se îngustară ca nişte fante ameninţătoare.

– Ticălosule.

Buzele lui Linc tresăriră. Apoi, îşi aruncă pe spate capul şi rise. Era un rîs sonor şi plin, atît de puternic, încît deranjă păsările şi maimuţicile de pe crengile de deasupra. Începură să cîrîie şi să

chiţăie revoltate.

– A dracu' ce dreptate ai, soră Kerry. Sînt un ticălos. Şi-o să fie şi mai rău. Dacă ieşim vii din povestea asta, ai să mă urăşti înainte de a termina. Acum, adună copiii pînă pregătesc eu totul.

Înainte de a-i putea spune cît de dezgustătoare îi găsea tacticile mincinoase, Linc porni înapoi spre camion. Nu-i rămase decît să se conformeze. Orfanilor le era cald, foame, sete şi erau obosiţi, aşa că le tolera moşturile. Răspunse întrebărilor lor smiorcăite pe cît putea de bine, dar mai atentă era la Linc. Acesta înnoda un capăt de funie, aflat în camion cînd Kerry îl furase, de trunchiul unui copac. Legîndu-şi celălalt capăt de încheietura mîinii, coborî în torentul rapid.

– Ce faci? strigă ea, sărind în picioare alarmată.

– Ai grijă să nu se-apropie nimeni.

Copiii tăcură. Toţi stăteau într-o tăcere încordată, pe cînd Linc înainta nesigur de-a latul rîului norolos. Cînd ajunse în mijloc, unde apa era prea adîncă pentru a sta în picioare, începu să înoate. De nenumărate ori, curentul îl trăgea la fund. Şi, de fiecare dată, Kerry îşi încleşta mîinile, ţinîndu-şi respiraţia, pînă îi vedea capul ieşind din nou la suprafaţă.

În sfîrşit, ajunse pe ţărmul opus. Apa îi îngreuna hainele, în timp ce se aburca pe malul mocirlos. Cînd ajunse pe pămînt ferm, se lăsă în genunchi.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

își lăsă capul în piept și-și umplu plămînii cu aer.

După ce-și regăsi suflarea, alese un trunchi solid de copac și legă frînghia împrejurul lui. O încercă de mai multe ori, înainte de a coborî din nou în apă. Porni agățat de funie. Nu era la fel de obositor ca înotul, dar, chiar și-așa, lupta cu curentul îl extenua. Îi trebuiră cîteva momente ca să-și revină, după ce ajunse la ei.

– Ai prins ideea?

Aplecat din mijloc, cu palmele rezemate de genunchi, înălță capul, privind-o pe Kerry. Avea părul lipit de țeastă. Cîteva șuvițe ude îi brăzdau fruntea. Genele i se lipiseră între ele. Kerry se simți tentată să-i înlăture părul de pe frunte și să-i mîngîie bărbia țepoasă. Pentru a nu-l atinge, fu nevoită să-și strîngă pumnul atît de tare, încît unghiile i se înfipseră în palmă.

– Da, am prins ideea, dar ce facem cu camionul?

– Rămîne aici. Restul drumului trebuie să-l facem pe jos.

– Dar...

Obiecția îi pieri de pe buze. Cu numai cîteva minute înainte, îi pusese la încercare bărbăția. Aproape îi promisese că în continuare drumul avea să fie un coșmar. Ea insistase să-și asume riscul.

– În regulă, spuse, încet. Ce vrei să fac?

– Ia-o pe Lisa. Car-o în cîrcă. Eu o iau pe Mary.

Joe, își îndreptă el bărbia spre băiatul cel mai mare, de data asta, tu îl duci pe Mike. Noi doi va trebui să facem mai multe drumuri, teamă mi-e.

Băiatul dădu din cap, semn că înțelegea.

– Pot face și eu mai mult de-un singur drum, interveni Kerry.

Linc clătină negativ din cap.

– Va trebui să stai de cealaltă parte, cu copiii. Asta nu-i o acrobație de plăcere, crede-mă. Explică-le procedura și, pentru numele lui Dumnezeu, insistă că trebuie să se țină strîns.

În timp ce le traducea copiilor, Kerry încercă să le dea impresia că traversarea riului era o mare aventură, sublinlind în același timp cît de înșelătoare putea fi și ce important era să se țină de adulții care-i transportau.

– Sînt gata, îi spuse ea lui Linc, în timp ce se apleca pentru ca Lisa să i se cațăre în spinare. Brațele fetiței îi cuprinseră gîtul, iar gleznele i se încrucișară în fața taliei lui Kerry.

– Bravo, Lisa, zise Linc, ciufulind părul mătăsos al copilului.

Cînd fata îi adresă un surîs radios, el îi răspunse la fel și o bătu pe spate. Kerry îl privi, mirată de expresia lui blîndă. Linc îi surprinse ochii uimiți și schimbară o scurtă privire înainte ca el să se întoarcă și să se aplece spre a o lua pe Mary în cîrcă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ți-ai luat pașaportul? o întrebă pe Kerry.

În continuare, trebuiau să poarte puține lucruri la ei. Aruncase tot ce nu era strict necesar.

– Îl am în buzunarul de la piept, închis cu nasturele.

– O.K., să mergem.

Și îi conduse în apa forfotitoare.

Kerry încercă să nu-și amintească toate poveștile pe care le auzise despre vietățile din riurile junglei. Ignoră făpturile molatice ce i se loveau de picioare, în timp ce căuta puncte de sprijin în mîlul alunecos de pe fundul rîului. Îi șoptea Lisei cuvinte de încurajare, dar asigurările îi erau destinate și ei, nu numai fetiței care plîngea.

Frînghia, din capul locului nu prea rezistentă, mai era acum și alunecoasă. Îi era greu să se țină de ea. Dacă nu s-ar fi pus problema alternativei între viață și înec, i-ar fi dat drumul cu mult înainte de a ajunge în mijlocul rîului. Palmele începuseră deja să-i sîngereze.

Cînd păși în gol și picioarele îi fură măturate de sub trup, se îngrozi că n-avea să mai iasă niciodată la suprafață. În cele din urmă, se trase în sus, asigurîndu-se că și capul Lisei ieșise la aer. Galoane întregi de apă îi năvăleau peste față, în ochi, nas și gură. Era orbită și sufocată. Se forță, însă, să înainteze de-a lungul funiei, punînd o mînă în fața celeilalte.

După un răstimp ce părea să fi durat ore întregi, nu doar cîteva minute, simți o pereche de mîini puternice apucîndu-i subsuorile și trăgînd-o afară din apă. Cu Lisa încă în spinare, se prăbuși în noroiul moale, cald și îmbibat de apă al malului, absorbind în piept mult doritul aer. Linc i-o luă pe Lisa din cîrcă. Mușchii lui Kerry tremurau de efort, dar se ridică în patru labe și pînă la urmă se răsuci în poziție așezată.

Linc o ținea pe Lisa în brațe. Fața fetiței stătea îngropată lîngă gîtul lui. Se agăța cu mînuțele de tricoul său ud. Linc o mîngîia pe spate, îi săruta tîmpla, o legăna încet înainte și-napoi și-i murmura cuvinte de încurajare și laudă, cu toate că ea nu-i putea înțelege decît inflexiunile vocale. Kerry o invidia. Ar fi vrut să fie și ea legănată. Îmbrățișată. Sărutată. Încurajată.

– Bravo ție, spuse Linc.

Nu era tocmai un compliment darnic, dar Kerry mai avea doar atîta energie cît să-i răspundă oricum cu un zîmbet nesigur. Linc o trase pe Lisa mai încolo și, după ce o sărută pe obraz, i-o dădu în primire lui Kerry. Mary suspina încet în apropiere. Kerry le strînse în brațe pe cele două fetițe și pe Mike. Formau un grup jalnic, ud, vrednic de milă, dar cu toții erau recunoscători că rămăseseră în viață.

– Ține asta, spuse Linc, aruncînd pe pămînt, la

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

picioarele lui Kerry, macheta, singura armă pe care o mai aveau. Eşti bine? îl întrebă el pe Joe.

– Normal, răspunse încrezut băiatul.

– Atunci, hai.

Reveniră în apă. Kerry nu ştia de unde-şi găsea atîta putere. Abia dacă mai putea ţine capul sus. Linc şi Joe mai făcură cîte trei drumuri fiecare, pînă cînd toţi copiii fură transportaţi peste rîu. La ultima trecere, Joe o ajută pe una dintre fetele celor mai mari, în timp ce Linc ducea două rănite, burduşite cu sărăcăcioasele lor provizii.

Ochii lui Kerry se umplură de lacrimi, în timp ce-i privea pe Linc coborîndu-şi genţile cu aparatură în apa mocirloasă a rîului năvalnic. Smulsese căptuşeala de plastic a uneia dintre sacoşe şi-şi înfăşurase în ea casetele cu filme, după care îşi legase pe piept pachetul improvizat, cu centura.

Kerry simţi un junghi de remuşcare în timp ce-i privea ducînd la îndeplinire acea sarcină gravă. Îi manipulase fără milă pe acel om. S-ar fi aflat acasă în Statele Unite, la adăpost, făcîndu-şi meseria, dacă nu intervenea ea.

Singurul lucru care-i alina conştiinţa erau feţele pline de speranţă din jurul ei. Şi ştia că, dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ar fi întreprins orice măsuri necesare pentru a le garanta acelor orfani un viitor mai luminos.

De îndată ce Linc ajunse pe mal, după ce traversase pentru ultima oară rîul, Kerry se aşteptă să se prăbuşească, pentru a se odihni. Cînd colo, continuă să se mişte rapid şi vioi.

– Repede, Kerry, du toţi copiii între copaci. Spune-le să se culce şi să nu se mişte.

În timp ce-i îndeplinea instrucţiunile, întrebă:

– Ce este?

– Cred că urmează să avem musafiri. Mai repede! Joe, zi-le fetelor alora să tacă. Toată lumea la pămînt.

După ce se asigură că nu lăsaseră nici o urmă şi tăie funia legată de copac, Linc se aruncă la adăpost în vegetaţia deasă de sub copaci. Rămase culcat pe burtă lîngă Kerry, privind spre rîu. Respira rapid, greu.

– Eşti epuizat, şopti ea.

– Mhm.

Ochii lui nu se abăteau de la camionul aflat pe celălalt mal. Oricît de mult desconsiderase Kerry acel camion, acum îi lipsea siguranţa pe care le-o oferise.

– Crezi că ne urmăreşte cineva?

– Nu cred că ne urmăresc anume. Dar sînt nişte oameni în spatele nostru. Îi aud.

– Cine?

– Nu va mai conta, cînd au să vadă camionul care aparţine armatei lui *El Presidente* şi funia.

– Dacă sînt oamenii lui *El Presidente*, se vor

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

întreba ce s-a întîmplat cu tovarăşii lor şi vor veni să-i caute, medită ea. Iar dacă fac parte din armata rebelă...

– Ai priceput, o întrerupse Linc, sumbru. Şşt. Uite-il! Trimite-le vorbă să nu mişte nimeni nici un muşchi măcar.

Comanda şoptită se transmise de la un copil la altul, în timp ce pe ţărmul opus apărea din junglă, tuşind, un jeep. În spatele său se puteau vedea alte cîteva.

– Rebeli.

Linc şopti o sudalmă. Ar fi preferat armata regulată, din moment ce lăsaseră în urmă un camion al statului.

Din maşini coborîră cîţiva luptători de gherilă, ţinîndu-şi armele automate la şold, gata să tragă. Se apropiară prudenţi de camion, temîndu-se să nu fie minat. Cînd fură convinşi că nu era, începură să-l examineze amănunţit.

– Recunoşti pe cineva?

– Nu.

Kerry ascultă cu atenţie, încercînd să le înţeleagă frînturile de conversaţie peste vuietul rîului.

– Se întreabă de ce camionul nu s-a întors cînd a ajuns la podul luat de ape. Bănuiesc că soldaţii au trecut rîul ţinîndu-se de frînghie.

– Numai un nebun ar încerca să traverseze rîul ăsta pe funie, murmură Linc.

Kerry îl privi scurt. O privi şi el, cu coada ochiului. Schimbară un zîmbet fugar.

Pe malul îndepărtat, unul dintre luptători scoase un binoclu de cîmp.

– Nu mişca, şuieră Linc.

Soldatul studie ţărmul prin binoclu şi spuse ceva.

– Ne-a văzut urmele în mîl, traduse Kerry. Le spune celorlalţi că sîntem mai mulţi. Cam o duzină.

– Deştept, băiatul.

– Acum zice...

Scoase un mic ţipăt, cînd apărură alţi cîţiva gherileri.

– Ce e?

– Ultimul din stînga...

– Mda, ce-i cu el?

– E Juan. Curierul nostru.

Între timp, îl văzuseră şi cele două surori ale rebelului, Carmen şi Cara. Una exclamă şi dădu să se ridice.

– Jos!

Ordinul lui Linc, oricît de încet rostit, inspira o autoritate indiscutabilă. Fata încremeni.

– Spune-i să stea locului. O fi el fratele ei, dar ceilalţi nu-s.

Kerry transmise mesajul în şoaptă, dar pe un ton mult mai blînd decît cel al lui Linc. Carmen şopti ceva, cu faţa marcată de emoţie.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce-a zis?

– Că fratele ei nu ne-ar trăda, traduse Kerry.

Linc nu era convins. Rămase cu ochii spre malul celălalt. Soldaţii se sfătuiau, aşezîndu-se pe pămînt, fumînd şi uşurîndu- se. Din cînd în cînd, cîte unul gesticula spre rîu. Un luptător trase înapoi frînghia şi o cercetă. Trase scurt de ea cu ambele mîini. Se rupse în două.

Kerry îl privi pe Linc. Acesta ridică din umeri:

– Ţi-am spus că numai un nebun ar încerca.

Unii dintre rebeli îşi dădură părerea. Alţii păreau complet nepreocupaţi şi moţăiau, rezemaţi de jeepuri. Cel identificat drept curierul care pregătise fuga orfanilor privea mereu pe furiş spre locul unde aceştia stăteau ascunşi în bălării. După aproape o jumătate de oră, cel ce se afla în mod clar la comandă le ordonă să se urce înapoi în maşini.

– Care-i concluzia? o întrebă Linc pe Kerry.

– Vor încerca pe un alt drum, ca să traverseze rîul mai în aval.

Îi ascundea ceva. I-o indica expresia ei vinovată. Linc o apucă de bărbie cu mîna sa mare şi îi întoarse capul spre el. Ochii lui pretindeau adevărul.

– Apoi, vor reveni încoace şi vor continua să ne caute.

Linc înjură.

– De-asta mă temeam, O.K., să pornim.

Se asigură că toate jeep-urile se întorseseră şi

dispăruseră în junglă, după care alinie copiii în stil safari. El avea să meargă în frunte, iar Joe la coadă. Kerry urma să stea la mijloc, pentru a-i încuraja pe cei mai înceţi şi a se asigura că nimeni nu se abătea de la cărarea pe care o tăia Linc cu macheta.

– Spune-le că mergem repede. Vom face pauze, dar numai cînd este absolut necesar. Zi-le să nu vorbească.

Îşi mai relaxă severitatea cînd, auzind traducerea lui Kerry, copiii îl priviră cu teamă.

– Şi spune-le cît de mîndru sînt de nişte soldaţi atît de buni ca ei.

Căldura ochilor lui o înmuie pe Kerry. Era încîntată şi ea în compliment. După ce îi-l transmise orfanilor, aceştia îi zîmbiră lui Linc.

Se înşirară şi porniră prin jungla deasă, care ar fi fost impenetrabilă în lipsa ciopîrţelilor nemiloase ale machetei lui Linc. Kerry mergea cu ochii aţintiţi spre spatele lui. Înainte de a fi intrat în rîu, Linc îşi legase mînecile cămăşii în jurul mijlocului, iar din batistă îşi făcuse o banderolă pentru cap. Muşchii braţelor, ai spatelui şi ai umerilor i se unduiau la fiecare ridicare şi coborîre arcuită a enormului cuţit. Kerry se lăsa vrăjită de acel ritm suplu. Altminteri, n-ar fi avut energia de a pune un picior în faţa celuilalt.

Trupul ei îndurerat cerea să se odihnească, gura uscată dorea apă, stomacul gol, mîncare. Cînd era

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

convinsă că la următorul pas avea să se prăbușească, Linc se opri și anunță un popas. Ținînd-o pe Lisa, care adormise în brațele ei, Kerry se lăsă la pămînt. Copiii făcură toți același lucru, căzînd pe locurile unde se aflau.

– Joe, dă din mînă-n mînă plosca asta, dar asigură-te că raționalizezi apa.

În tăcere, bălatul porni să aplice ordinul lui Linc.

– De cît timp o cari pe Lisa? o întrebă acesta pe Kerry, îngenunchind lîngă ea și oferindu-i plosca pe care o purtase agățată la cingătoare. La rîndul ei, Kerry o apropie de buzele uscate ale fetiței.

– Nu știu. De-o vreme. Era prea epuizată ca să mai facă un pas.

– De-acum încolo, o iau eu.

– Nu poți s-o ții și să tai drum în același timp.

Își ridică de pe ceafă părul greu, știind că niciodată n-avea să mai fie sigură de existența unui pieptene.

– Și nu-mi pot permite nici să-mi cazi în brațe. Nu ești la ciclu sau altceva de genul ăsta, nu?

Kerry îl privi amuțită de uimire. Nici măcar nu-și dădu seama că lăsase din mîini părul, care-i căzu înapoi pe umeri. Își feri fața:

– Nu.

– Ei, atunci e bine. Acum bea puțină apă.

După ce puse la loc dopul și-i dădu plosca înapoi, Kerry spuse:

– Îmi pare rău pentru aparate.

– Mda, și mie. Am trecut prin multe împreună.

Își dădea seama după zîmbetul lui că o tachina.

– Vorbesc serios. Regret că a trebuit să le distrugi.

– Pot fi înlocuite.

– Și filmele?

– Sper că au casetele atît de impermeabile pe cît li se face reclamă. Dacă da, voi avea de vîndut un reportaj trăsnet cînd ajung acasă.

Se ridică.

– O duc eu pe Lisa, fără alte discuții. Nu mai putem merge mult pînă se întunecă.

Îi întinse mîna. Kerry o acceptă recunoscătoare, lăsîndu-se ajutată de el să se ridice în picioare. Linc o luă pe Lisa în cîrcă, săltînd-o într-o poziție comodă, și trecu din nou în fruntea coloanei.

Kerry se simțea primejdios de aproape să izbucnească în lacrimi.

Devenise imună la insectele bîzîitoare, la înaintarea lunecoasă a reptilelor din junglă pe lîngă picioarele ei, la zăpușeala înecăcioasă și plină de aburi a după-amiezei, la talfasul răgușit al maimuțelor și la țipetele păsărilor. Se concentra exclusiv să-l urmeze pe Linc și să se țină pe picioare cînd trupul amenința să i se năruie, fără a se mai mișca niciodată. Soarele apusese demult, iar umbrele junglei erau profunde și amenințătoare, cînd Linc se

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

opri în sfîrşit. Ajunsese la un pîrîu puţin adînc, sub o cascadă zveltă care şiroia printre doi bolovani înveliţi în viţă de vie. O coborî pe Lisa din spinare şi-şi rulă umerii pentru a-i degaja de cîrcei.

Kerry jinduia să se descalţe şi să-şi cufunde picioarele în apă. Dar nici nu se punea problema să se complacă într-o asemenea desfătare. Picioarele i se puteau umfla atît de mult, încît să n-o mai încapă ghetele. Dacă erau atacaţi, nici nu mai avea timp, iar după cum dădea Linc ocol locului de odihnă, atacul părea o posibilitate foarte prezentă.

Veni spre ea şi se aşeză. Expresia lui încruntată o îndemnă să-l întrebe:

– Ne-au urmărit?

– Nu cred că au găsit urma, dar vin totuşi după noi. Le miros fumul focurilor de tabără. Se pare că nu ne consideră prea periculoşi.

În timp ce vorbea, pregătea o pastă groasă, cu o mînă de pămînt şi stropi de apă din ploscă.

– Vezi să stea copiii liniştiţi. Ascundeţi-vă dacă se apropie cineva necunoscut.

Kerry îşi simţi pieptul strîngîndu-se de groază.

– Unde te duci?

– La tabăra lor.

– La tabăra lor! Ai înnebunit?

– Fără-ndoială. Altfel, n-aş fi ajuns niciodată aici. îi adresă el un zîmbet răutăcios. Kerry n-ar fi putut afişa un surîs nici dacă de-asta ar fi depins viaţa ei.

Linc îi făcu semn lui Joe să se apropie.

– Vii cu mine?

– *Si*, răspunse băiatul.

– Mînjeşte-te cu noroi de-aici pe faţă şi pe braţe, zise Linc întinzîndu-i mîna. Joe îi culese din palmă un cocoloş mare de mîl şi începu să şi-l întindă peste pielea expusă, urmîndu-i exemplul.

Cu ochi temători, Kerry îi privi cum se pregăteau metodic de luptă.

– De ce mergeţi la tabăra lor?

– Ca să furăm arme.

– Pentru ce? Am ajuns pînă aici fără arme.

Făcea eforturi să-şi ascundă lacrimile din voce, dar zadarnic. Şi, cu toate că era prea întuneric pentru ca Linc să-i vadă expresia de suferinţă, îi putea auzi spaima cumplită din glas.

– Kerry, spuse el cu blîndeţe, chiar crezi că vreuna dintre taberele războiului civil va lăsa un avion din Statele Unite să aterizeze, iar pe noi să urcăm bine-mersi în el şi să ne luăm zborul, uite-aşa? pocni el din degete.

Era o întrebare retorică. Nu se aştepta la nici un răspuns şi nici nu primi vreunul. Continuă:

– *Dacă* avionul va fi acolo, aşa cum pari tu să crezi că va fi, şi *dacă* ne îmbarcăm cu chiu-cu vai, o vom face sub foc concentrat, probabil din toate direcţiile. Nu pot înfrunta două armate numai cu o machetă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gîndul la focurile de arme o copleşi. Îşi dădu seama, însă, că spusele lui Linc erau adevărate. Nu existau şanse ca luptătorii din acel război să le facă pa-pa cu mîna de la sol, în timp ce ei îşi luau zborul cu un avion.

De ce nu se gîndise mai dinainte la fuga propriu-zisă? Principalul ei scop fusese să ajungă la locul de întîlnire. Probabil datorită minusculelor şanse de a reuşi aşa ceva, nu mersese cu gîndul mai departe. Ce-avea să se întîmple cu ei? Cu copiii? Cu Joe? Cu Linc? Îndărătnicia ei îi pusese pe toţi în pericol de moarte. Îşi apăsă buzele cu mîna, pentru a-şi înăbuşi un suspin.

– Ce-am făcut?

Linc o îmbrăţişă, trăgînd-o la piept.

– Acuma să nu te-apuce frica pe capu' meu, o strînse el cu putere. Lipindu-şi gura de urechea ei, îi şopti: Ai fost extraordinară. Şi s-ar putea să iasă bine, pînă la urmă.

Kerry ar fi vrut s-o ţină mai mult – la nesfîrşit – şi se simţi dezamăgită cînd îi dădu drumul. Linc îi dădu macheta. Îi trăgea braţul în jos ca o ancoră.

– Foloseşte-o, la nevoie. Ne întoarcem cît putem de repede.

Se îndepărtă de ea. Kerry întinse braţele, dar nu apucă decît aer.

– Linc!

Umbra lui se materializă din nou în faţa ei.

– Ce-i?

Îi venea să se arunce spre el şi să-l implore să n-o lase singură. Voia să se agaţe de el şi să nu-l mai dea niciodată drumul. Dorea să fie îmbrăţişată, ocrotită, apărată de cele un milion şi unu de pericole ce pîndeau noaptea în junglă. Voia s-o mai sărute o dată.

Îşi impuse să nu-i mai tremure bărbia şi spuse cu voce tremurată:

– Te rog, ai grijă.

Era îngrozitor de întuneric. Linc devenise aproape invizibil, cu chipul mînjit de noroi. Poate nici n-ar fi ştiut că era acolo, dacă nu-i simţea respiraţia în valuri calde pe faţă. Înţelese că dorea la fel de mult ca ea s-o îmbrăţişeze. Tensiunea trupului său îi transmitea greutatea de a se despărţi de ea.

Linc însă, n-o mai atinse. În schimb, spuse doar atît:

– O să am grijă.

Trecură cîteva secunde, pînă îşi dădu seama că el şi Joe dispăruseră în umbrele negre care o înconjurau. Rămăsese singură cu copiii.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 7

Aproape se crăpase de ziuă, cînd se întoarseră Linc şi Joe. Kerry, care dormitase, fu atît de uşurată să-i vadă nevătămaţi, încît nu le înţelese imediat expresiile învinse.

Atitudinile lor anunţau eşecul misiunii. Amîndoi se duseră direct la pîrîu şi luară în mîini apă din belşug, spălîndu-se de noroiul pentru camuflaj în timp ce beau. Cînd Linc se întoarse în sfîrşit, o privi cu ochi abătuţi.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Kerry.

– N-am luat nimic, răspunse el, vorbind încet. N-am putut nici să ne-apropiem măcar. Erau în alertă şi nici un moment nu şi-au slăbit vigilenţa. Cît a fost noaptea de lungă am dat ocol taberei, speţrînd să găsim vreun chiulangiu dormind în post. În toată unitatea nu era nici nu asemenea soldat.

Se rezemă cu spatele de un copac, lăsîndu-se să lunece în josul trunchiului, cu genunchii îndoindu-i-se, pînă se aşeză pe pămînt. Apoi, îşi rezemă capul de scoarţă şi închise ochii.

– Aici s-a întîmplat ceva?

– Nu. Copiii au dormit. Cîţiva dintre ei s-au trezit spunînd că le era foame, dar am reuşit să-i adorm la loc.

Joe, într-o vizibilă imitaţie a lui Linc, se aşeză rezemat de un alt copac şi închise ochii. Acum era bărbat şi făcuse o treabă de bărbat. Poate îl duşmănea el pe Linc, dar îl şi admira, chiar fără tragere de inimă. Kerry atinse genunchiul lui Joe şi, cînd băiatul deschise ochii, îi adresă un zîmbet care voia să spună: „Sînt mîndră de tine." Joe îi surîse la rîndul său.

Îl lăsă să se odihnească şi se aşeză lîngă Linc.

– Cît mai avem pînă la graniţă? îl întrebă.

– Cam o milă.

– Nu ne va fi greu să ajungem acolo la termen.

Planul era să se întîlnească la ora prînzului cu avionul, în speranţa că, dacă existau prin apropiere trupe, acestea aveau să- şi facă siesta de după masă, în toropeala după-amiezei.

– Aş vrea doar să ştiu ce naiba facem după ce ajungem acolo.

Oftatul ostenit al lui Linc avea o sonoritate înfricoşător de pesimistă. Kerry se agăţa ca înecatul

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de un pai.

– Dacă nu ne putem îmbarca în avion fără a primejdui viețile copiilor, ne strecurăm pur și simplu peste frontieră.

– Și pe urmă? întrebă nerăbdător Linc; ochii săi mărginiți cu roșu se deschiseră, concentrîndu-se asupra ei. Dincolo, e cam la fel ca aici, adăugă ei, desemnînd dintr-o mișcare a mîinii jungla înconjurătoare. Cale de mile întregi, nu este altceva decît junglă. Numai Dumnezeu știe cît de departe este cel mai apropiat avanpost al civilizației. Iar ținutul din vecinătate n-are chef de refugiați montenegrezi care să-i împovăreze și mai mult economia dificilă. Îi vei găsi neospitalieri, dacă nu de-a dreptul ostili. Dacă i-am *putea* convinge să le acorde copiilor azil politic, ce facem între timp? De unde vom găsi mîncare pentru masa de diseară? Apă? Adăpost?

Negativismul lui o enerva pe Kerry.

– Deci crezi că...

– *Șșș!*

Joe sări în picioare, ascultînd atent. Își înclină capul într-o parte. După un moment, le aruncă o privire prevenitoare și se furișă tăcut înainte. Kerry făcu un gest spre a-l reține, dar degetele lui Linc îi încercuiră încheietura mîinii ca o cătușă și o smuciră jos lîngă el. Clătină viguros din cap, cînd Kerry deschise gura să vorbească.

Joe dispăru în adîncul umbrelor verzi ale junglei.

Așteptarea păru interminabilă. Linc se săltă pe coapse, scrutînd zona cu ochi pătrunzători. Kerry se simțea inutilă. Spera doar ca nici unul dintre copii să nu se trezească și să facă zgomot.

Nu trecuse nici un minut, cînd Joe reapăru dintre copaci, urmat îndeaproape de un gherilier. Recunoscîndu-l imediat, Kerry se ridică și alergă spre el, evitînd gestul precaut al lui Linc de a o opri.

– *Hola*, Juan, șopti ea.

– *Hermana*, răspunse acesta, cu o înclinare respectuoasă a capului.

Linc veni și el. Își relaxase garda, recunoscîndu-l pe soldatul arătat de Kerry în ajun. Arăta la fel ca toți ceilalți, atîta numai că era mai tînăr decît majoritatea, de vreo șaisprezece ani. Trăsăturile încă nu i se înăspriseră în masca aceea rece, deși avea deja postura alertă a unui luptător de gherilă antrenat. Purtă o conversație rapidă și scăzută cu Kerry. Cînd îl măsură bănuitor cu privirea pe Linc, Kerry îi explică cine era.

– Ne-a adus două arme, îi spuse ea lui Linc. Spune că e tot ce-a putut strecura afară din tabără.

Se feri de automate, în timp ce Juan îi întindea unul lui Linc, iar pe celălalt lui Joe. Linc le verifică pe amîndouă.

– Perfectă stare. Muniție?

Rebelul îi dădu cîteva încărcătoare cu cartușe.

– Mulțumesc.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– *De nada.*

– *Întreabă-l dacă grupul lui ştie cine sîntem şi ce vrem,* îi spuse Linc lui Kerry.

– *Nu, zice,* îi răspunse ea lui Linc, după ce tradusе întrebarea şi ascultă replica lui Juan. *Întrucît eram în camionul armatei, au crezut că sîntem nişte rătăciţi fără experienţă sau probabil dezertori în căutarea unei bande de rebeli cu care să se alieze intenţionează să ne urmărească pînă ne găsesc.*

– *De-asta mă temeam,* zise Linc, rozîndu-şi un moment buza. *Întreabă-l ce s-ar întîmpla dac-ar fi să-i explice comandantului cine sîntem. Ne-ar lăsa în pace?*

Soldatul ascultă, apoi scutură din cam cu vehemenţă. Kerry traduse răspunsul său rapid:

– *Zice că probabil nu ne-ar omorî, dar ar încerca să captureze avionul ca să-l folosească ei. Singura noastră speranţă, spune, e să ajungem la avion cît mai repede posibil. Va încerca să-şi abată plutonul în altă direcţie faţă de locul ales pentru aterizare.*

– *Îşi dă seama că unii din oamenii lor pot fi împuşcaţi dacă încearcă să ne oprească?*

Kerry zîmbi cu tristeţe la auzul răspunsului lui Juan.

– *Spune că unii merită să fie împuşcaţi.*

Linc întinse mîna, iar tînărul i-o strînse solemn.

– *Orice poţi face ca să ne ajuţi, amice, îţi voi fi recunoscător.*

Tonul lui Linc nu avea nevoie de nici o traducere.

Kerry propuse ca Juan să le trezească pe surorile lui şi să-şi ia rămas bun de la ele. Acesta se furişă spre locul unde dormeau. Chipul i se îmblînzi cînd se uită la fetele adormite, dar îi făcu semn lui Kerry să nu le trezească.

Îi murmură ceva. Chipul şi glasul îi erau sincere, iar în ochi îi luceau lacrimi. Apoi, după o ultimă privire spre surorile sale, dădu tăcut din cap în semn de rămas bun şi se topi în junglă.

– Ce-a spus?

Kerry îşi şterse ochii de lacrimi.

– Nu voia ca ultima amintire a surorilor lui despre el să constea într-un moment de rămas-bun. Ştie că nu prea au şanse să se mai revadă vreodată. Vrea ca fetele să înceapă o viaţă nouă în Statele Unite. Mi-a spus să le transmit că este dispus să moară pentru libertatea ţării lui. Dacă nu mai aud niciodată de el, se vor mîngîia cu gîndul că a murit fericit, ştiind că sînt libere şi nevătămate, în America.

Rămaseră tăcuţi şi, un lung răstimp, nu se mişcă nimeni. Orice comentariu despre sacrificiul tînărului luptător ar fi fost deplasat. Cuvintele, oricît de poetice, ar fi fost banale, mult mai prejos de el.

Linc făcu un efort să iasă din starea meditativă şi îl întrebă pe Joe, arătînd cu capul spre automatul

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Uzi din mîinile băiatului:

– Ştii cum se foloseşte?

În timp ce Linc îl instruia, Kerry porni printre copii, trezindu-i, dar spunîndu-le să rămînă cît puteau de tăcuţi. Le dădu să bea apă proaspătă şi le promise că în avion avea să-i aştepte mîncare. Cu siguranţă, Jenny şi Cage se gîndiseră la asta.

După ce adunară lucrurile jalnic de puţine care le mai rămăseseră, începură ultima etapă a călătoriei spre frontieră. Kerry insistă s-o ducă ea pe Lisa, pentru ca Linc să aibă mai multă libertate de mişcare. Acum ducea nu numai macheta, ci şi automatul cu ţeavă scurtă.

Era aproape ora unsprezece, cînd au ajuns la marginea junglei. O fişie lată de pămînt fusese defrişată cu buldozerele, pentru ca graniţa dintre Montenegro şi ţara vecină să se distingă clar. Între cei doi pereţi compacţi ai junglei se întindea un teritoriu deschis, lat cam cît un teren de fotbal.

– Uite, aici trebuie să aterizeze, spuse Kerry, arătînd spre spaţiul liber.

Rămaseră la adăpostul copacilor, putînd însă vedea clar întinderea.

– Vezi foişorul ăla vechi? Va rula pînă acolo, apoi o să se întoarcă.

Linc, mijindu-şi ochii în lumina soarelui, studie zona.

– În regulă, să ne apropiem cît mai mult posibil.

Spune-le copiilor să stea grupaţi, la bună distanţă de liziera copacilor.

– Vezi ceva?

– Nu, dar am senzaţia că nu sîntem singurii care se ascund în junglă pe ziua de azi. Să mergem.

Porniră lateral, păstrînd mereu o distanţă de cîţiva metri între lizieră şi calea lor paralelă cu ea. Cînd ajunseră în dreptul foişorului abandonat, Linc îi opri.

– Aşteptăm aici.

Îşi consultă ceasul.

– N-ar trebui să mai dureze mult.

Îi spuse lui Kerry să se asigure că toţi copiii înţelegeau necesitatea de a alerga în poziţie adunată, dacă se trăgea asupra lor.

– Spune-le să nu se oprească din fugă sub nici un motiv. Nici un motiv, Kerry. Încredinţează-te că au înţeles.

Îi pregătiră pe copii cît puteau de bine, după care Linc o trase pe Kerry la o parte, unde nu puteau fi auziţi, şi se aşeză în aşteptare.

– Mai are cincisprezece minute, spuse el, uitîndu-se din nou la ceas.

– Cage va veni, răspunse Kerry, cu multă încredere.

Ochii lui Linc, tăioşi ca două brice suflate cu aur, o fulgerară:

– Cine-i acest Cage Hendren, la urma urmei?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ți-am spus. E un texan al cărui frate misionar a fost împușcat de un pluton de execuție al lui *Presidente*, acum cîțiva ani.

– Știu toate astea. Dar cine – sau ce – e pentru tine?

Dacă n-ar fi știut adevărul, putea crede că Linc era gelos.

– Soțul unei bune prietene de-ale mele.

Linc o privi în adîncul ochilor, căutînd parcă semne de duplicitate.

– Și ție ce ți-era înainte se a se însura cu buna ta prietenă?

– Nimic! Nici măcar nu-l cunoșteam. Mai întîi am întîlnit-o pe Jenny, prin intermediul *Fundației Hendren*.

Linc întoarse capul, cu privirea drept înainte. Nu comentă informația pe care i-o destăinuise, dar încordarea fălcilor i se destinse vizibil.

– Noi doi vom escorta copiii afară, îi spuse el, schimbînd brusc subiectul discuției. Poți s-o duci pe Lisa?

– Desigur.

– Chiar și în fugă?

– Mă descurc eu.

– Bine, eu rămîn în urmă și vă acopăr spatele. Joe rămîne aici pînă urcați cu toții la bord.

– De ce? întrebă ea, alarmată.

– Ca să vă acopere dacă încep ăia să tragă.

– Aha.

– Cînd ați ajuns în avion, eu mă întorc după Joe.

Ceea ce rămînea nespus era faptul că Linc avea să stea expus focului de arme mai mult decît toți ceilalți. Silueta sa masivă nu numai că oferea ținta cea mai ușor de atins, dar mai trebuia și să facă de două ori riscantul drum prin spațiul deschis.

– Poftim, continuă el.

Kerry privi pachetele cu filme pe care i le puse în mîini.

– Astea pentru ce-s?

– Dacă mie mi se întîmplă ceva, cel puțin să scape filmele, răspunse Linc, pălind intens. Am mai fost eu prins la înghesuială de cîteva ori, dar niciodată ca acuma. Îmi lau doar cîteva măsuri de prevedere.

– Dar filmul ăsta nici n-a fost desfăcut, constată Kerry, nedumerită.

– Ba a fost. Cutia conține filmul pe care l-am folosit. I-am pus la loc ambalajul de celofan, ca să pară film virgin, neexpus. Asta, cel puțin, s-ar putea să te protejeze dacă... dacă te prinde cineva cu el.

– Nu vreau să-mi încredințezi filmul tău, Linc. Aș putea să...

– Ascultă, dacă alergatul pe post de țintă pentru unul din gherilerii ăia rentează, tu doar asigură-te că filmul e developat și fotografiile publicate.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu vorbi așa!

Linc își scoase de pe cap batista pe care o folosise adeseori ca banderolă și o petrecu peste capul ei, trăgînd-o în jos pînă ajunse în jurul gîtului.

– Cavalerii din vechime nu îi dăruiau domnițelor un simbol al admirației lor înainte de a pleca la luptă?

– Nu, spuse ea înlăcrimată, nu mai suport. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nici măcar nu vreau să mă gîndesc. Iar tu nu mă admiri.

Linc chicoti.

– Ba da. A, recunosc că te-aș fi putut călca în picioare cînd m- am trezit din somn pentru a mă pomeni luat cu arcanul la o muncă pe care n-o voiam.

Apoi, de pe chip i se șterse orice urmă de lachinare.

– Dar te admir, Kerry. Ai fost o luptătoare, cînd ai fi putut fi o adevărată pacoste pe capul omului. Dacă n-am ocazia să-ți spun mai tîrziu...

– Termină! Poți să-mi spui tot ce vrei cînd ajungem în Texas.

– Kerry, zise el cu blîndețe, dîndu-și seama că nefericirea îi putea afecta curajul cînd avea cea mai mare nevoie de el, nu am intenția să mor în Montenegro. Nu vreau ca al treilea Premiu *Pulitzer* să-mi fie decernat postum. N-am considerat niciodată că e foarte prestigios să cîștigi premii după ce ai murit.

În plus, vreau să-mi încasez de la tine cele cincizeci de bătrîne.

Îi aruncă un surîs scurt. Avea dinți frumoși, observă Kerry pentru prima oară. Străluceau uluitor de albi, în contrast cu chipul lui profund bronzat și țepos. Nu știu dacă să-l plesnească sau să-l sărute.

Dar nu îndrăznea să-și manifeste afecțiunea față de el. Nu-și puteau permite să devină sentimentali tocmai acum. Așa că se încruntă.

– Și vreo altă pretenție? întrebă ea sarcastică.

– Dacă tu scapi și eu nu, fumează o țigară pentru mine și bea un pahar, două, de whisky sec.

– Bourbon sau scotch?

– Nu țin neapărat.

– Altceva?

– Mda. Să nu depui jurămintele alea finale.

Se mișcă atît de repede, încît mintea ei nu apucă să înregistreze decît după ce-i cuprinse ceafa cu mîna și o trase cu fața spre el. Aproape.

– Tot aia e dacă mor ca un păcătos sau ca un sfînt.

Și o sărută.

Gura i se pogorî apăsat peste a ei. Buzele lui Kerry se despărțiră. Limba lui o străpunse dulce, pătrunzător. Bruscheța faptei, posesivitatea masculină pe care o simboliza, îi sleiră puterile. Mîinile i se agățară de pieptarul tricoului său, iar capul îi căzu pe spate. Țepii bărbii lui Linc îi zgîriară fața.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

însă n-o deranja. Limba lui, netedă ca o catifea
agilă ca flacăra unei lumînări, se împreche cu a e
mîngîind-o provocator pe dinăuntrul gurii.

În adîncul făpturii lui Kerry se căscă un go
imens, tot mai imens, tînjind să fie umplut. Îşi sim
ţea sînii plini, ca şi cum ar fi avut lapte. Sfîrcurile o
furnicau într-o disperată nevoie de a fi atinse, să
rutate, supte. Feminitatea o durea delicios. Instinc
tiv, trupul flămînd i se arcui spre al lui. Braţele ei îl
cuprinseră pe după gît.

Reacţia lui Kerry aproape îl scoase din minţi: o
sărută şi mai profund. Mîna sa lată i se răsfiră pe
spate, apăsînd-o la pieptul lui cît mai aproape cu
putinţă. Ardoarea se înteţea, pînă cînd Linc scoase
un ţipăt sugrumat şi îşi înălţă capul. Îi privi ochii
uimiţi. Îi privi buzele, acum pline, roşii şi umezite de
sărutări.

– Dumnezeule atoputernice, Kerry, scrîşni el.

Involuntar, Kerry îşi trecu limba peste buzele
ce-i pulsau.

Linc gemu.

– O, Doamne, ce dulce eşti.

O sărută din nou, împingîndu-şi adînc limba.

– Şi-ţi jur că dacă am fi avut timp...

O sărută iarăşi.

– ...te-aş vrea, toată. Şi te-aş atinge. Pe sîni,
Doamne, sînii tăi...

Îşi trecu fugar mîna peste ei. Îi stîrni o senzaţie

arzătoare, făcînd-o să geamă.

– Şi te-aş săruta. Aş intra în tine. Chiar dacă
pentru asta mi s- ar închide porţile raiului.

Îi dorea. Da. Dar... îl iubea. Îl iubea! Şi, Doamne
ferească, dacă i se întîmpla ceva, Linc avea să
moară crezînd...

– Linc, e ceva ce...

Capul lui sări în sus.

– Şşş!

– Dar trebuie să-ţi spun...

– Nu acum. Taci.

O împinse la o parte şi se ridică, lungindu-şi gîtul
pentru a vedea pe deasupra copacilor. Îi făcu semn
să tacă. Peste cîteva secunde, urechile lui auziră
murmurul unui motor de avion.

– Avem multe de discutat, iubito, dar nu e mo-
mentul. Pregăteşte copiii.

Intră în acţiune, cu toţi muşchii trupului încordaţi,
însă executînd mişcările cu un calm şi o agilitate
uimitoare.

– Joe, la post.

– Sînt gata, răspunse Joe, instalîndu-se după un
copac.

Avionul nu ocoli zona pentru recunoaştere. Se
apropie direct. Copiii fremătau de nerăbdare. Vi-
surile lor se adevereau. În timp ce stăteau toţi cu
ochii îndreptaţi spre aeroplanul ce ateriza, ai lui
Linc scrutau atenţi zona, în căutarea oricărui semn

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de mişcări de trupe.

Pilotul aterizā impecabil, iar avionul rulă spre a opri drept în faţa vechiului foişor, în perfectă conformitate cu planul.

– Du-te, o împinse uşor Linc pe Kerry.

Strîngînd-o cu putere pe Lisa la piept, făcu cîţiva paşi, ezitanţi, în luminiş.

– Du-te! mugi de astă dată Linc comanda.

Kerry o rupse la fugă, ţipîndu-le copiilor să facă la fel. Auzea bufniturile înfundate ale ghetelor lui Linc pe urmele lor. Parcurseseră aproape jumătate din distanţa pînă la avion, cînd răsunară primele împuşcături. Kerry înlemni; copiii începură să urle.

– Mergeţi, nu vă opriţi, strigă Linc.

Se răsuci şi împroşcă prin aer cu gloanţe de automat, ochind în direcţia generală a atacanţilor încă nevăzuţi. Linc zări focurile de răspuns. Copacii păreau să sculpe flăcări nu mai mari decît ale unei brichete, dar auzea gloanţele ciuruind pămîntul în apropiere, de jur împrejurul lui. Mai trase o rafală şi se întoarse s-o ia la fugă după Kerry şi copii, care aproape ajunseseră la avion. Ca prin minune, nici unul nu fusese atins, deşi unii dintre ei zbierau de groază.

Uşa avionului era deja deschisă. Linc se răsuci din nou. Acum, jungla părea să se fi însufleţit de trupe care trăgeau cu armele. Se părea că Juan nu

reuşise să le îndepărteze. Linc spera doar ca băiatul să nu fi fost demascat.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Joe ieşind din adăpost şi începînd să tragă cu automatul. Sfîrtecă planurile junglei şi trimise cîţiva soldaţi de-a buşilea la adăpost, înainte de a sări iarăşi după copac.

– Bravo, băiete, murmură Linc.

Privind peste umăr, văzu că restul copiilor erau traşi în avion. Fugind de-a-ndaratelea şi trăgînd de la şold, se grăbi să-i ajute la urcare.

În momentul cînd privi din nou în urmă, văzu jeep-uri pline cu militari ieşind din lizieră, de cealaltă parte a graniţei. Ţara vecină cu Montenegro era neutră, dar oamenii veneau să cerceteze. Un ofiţer din primul jeep, ţinînd o portavoce la gură, îi strigă un ordin. Linc nu-l înţelese, însă prinse înţelesul general cînd soldaţii începură să tragă focuri de avertizare.

– Căcat!

Acum aveau de ambele părţi armate care trăgeau în el.

Unul dintre copii se împiedică şi căzu. Linc alergă la el, îl culese şi porni aplecat spre uşa avionului.

– L-au împuşcat pe Mike? strigă Kerry, peste vuietul motorului şi împuşcăturile persistente.

– Doar a căzut, cred. Urcă naibii-n avion!

Lisa era luată din braţele lui Kerry şi ridicată în

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fuzelaj. Linc îl împinse pe Mike spre o pereche de mîini care-l așteptau. Băiețelul îngrozit, cu lacrimile lăsîndu-i dîre noroioase pe fața prăfuită, fu săltat înăuntru, la adăpost.

Toți copiii ajunseseră în avion, cu excepția lui Joe, care făcea destulă pagubă pentru a-i ține pe gherileri ascunși, zădărnicindu-le planurile. Dar muniția avea să i se termine curînd.

– Urcă-n avion! îi repetă Linc lui Kerry.

– Dar tu și Joe...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu discuta cu mine acum!

Se părea că omul din avion era de aceeași părere. Continuînd să protesteze, Kerry fu împinsă înăuntru.

– Dacă mi se-ntîmplă ceva, plecați dracu' de aici, îi strigă Linc blondului dinăuntru.

– Nu! zbieră Kerry.

Linc o privi direct în ochi. Între ei se legă cea mai scurtă, dar mai puternică privire, după care Linc se răsuci brusc și o luă la fugă înapoi spre liziera, trăgînd cu automatul din alergare.

– Ce face? întrebă Cage Hendren. De ce n-a urcat?

– S-a dus după unul din băieți. A rămas în urmă ca să ne acopere.

Cage dădu din cap a înțelegere, în timp ce-l privea pe celălalt alergînd în zig-zag prin luminiș.

Nu știa cine era, dar îl considera un erou. Sau un nebun.

– Cage, trebuie să mergem, strigă pilotul avionului din ușa deschisă a carlingii.

Kerry îl apucă pe Cage de mînecă:

– Nu. Avionul ăsta nu pleacă fără ei.

Cage îi văzu hotărîrea pe față.

– Încă nu, răcni el spre pilot.

– Unul din dementii ăia poate să ne lovească. Iar cealaltă hoardă vine cu jeep-urile...

– Încă treizeci de secunde, se tocmi Cage, știind că pilotul veteran avea dreptate. Reduce doar mărimea țintei.

De la postul său de luptă, Linc îi strigă lui Joe s-o ia la goană spre avion, în timp ce el îl acoperea trăgînd spre gherile. Joe ieși din junglă, răpăind cu automatul. Răsucindu-se din fugă, trase în toate direcțiile. Aproape ajunsese în locul unde zăcea Linc, cînd piciorul stîng i se înmuie și căzu.

– Nu! țipă Kerry. Încercă să sară din ușa avionului, dar Cage o apucă de umeri, strîngînd-o cu putere, pentru a o ține înăuntru.

Exact în acel moment, cîteva gloanțe loviră exteriorul avionului. Nu provocară nici o stricăciune serioasă, dar sporiră neliniștea lui Cage. Succesul misiunii depindea de siguranța copiilor. Putea fi sacrificat pentru doi oameni care păreau dispuși să-și dea viața?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îl privi pe Linc tîrîndu-se spre locul unde băiatul zăcea prăbuşit cu faţa la pămînt. Îi văzu schimbînd cîteva cuvinte.

– E viu, îi spuse el lui Kerry.

– O, Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

– Cage, ăla blochează pista asta ad-hoc cu jeep-urile, strigă pilotul.

Toţi copiii urlau de spaimă.

– Kerry, trebuie să mergem, insistă Cage.

– Nu. Nu-i putem părăsi.

– Am putea muri cu toţii dacă...

– Nu, nu, se zbătu ea să scape din mîinile care o imobilizau. Puteţi pleca, dar fără mine.

– Ştii că nu pot face asta. Copiii au nevoie de tine.

Kerry începu să suspine distrusă, cînd îl văzu pe Linc ridicîndu- se într-un genunchi. Îl apucă pe Joe de sub braţ şi-l ridică. Joe nu se putea ţine singur pe picioare. Stîngul i se tîra inert. Linc se chinui să-şi petreacă peste umeri braţul lui Joe şi începu să se retragă spre avion, cu băiatul după el.

Fură potopiţi cu gloanţe. Kerry văzu norişori de praf ţîşnind din pămînt, sub impactul proiectilelor. Mirosind victoria, gherilele ieşiră de la adăpostul copacilor şi o luară la fugă prin cîmp deschis, trăgînd încontinuu.

– Kerry...

– Nu, Cage! Nu mişti avionul ăsta nici de-un deget!

– Dar...

Kerry îşi puse mîinile pîlnie la gură.

– Linc! Linc! Mai repede!

Linc trase cu automatul spre inamicii ce-l urmăreau, pînă i se termină muniţia. Atunci, cu un blestem spurcat, îl aruncă la pămînt şi, dintr-o singură mişcare, îl luă pe Joe în braţe ca pe un prunc, repezindu-se spre avion.

– Vin! strigă Kerry.

– Dă-i drumul, răcni Cage peste umăr spre pilot.

Se aplecă pe uşa avionului cît putea de tare, cu mîna întinsă.

Kerry văzu strîmbătura de durere a lui Linc cu o secundă înainte ca pieptul tricoului să i se înroşească. Între timp, răguşise prea rău ca să mai scoată vreun sunet, dar deschise gura şi urlă mut.

Rănit, Linc continuă să alerge, cu dinţii dezgoliţi de efort. Se poticni spre uşa avionului, făcînd un efort herculean pentru a i-l preda pe Joe lui Cage.

Cage îl apucă pe Joe de gulerul cămăşii şi îl trase înăuntru. Cu propriile-i puteri şi în pofida durerii, băiatul se tîrî la o parte din drum. Între timp, avionul luase viteză, iar Linc trebuia să alerge ca să rămînă în dreptul uşii.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dă-mi mîna, strigă Cage.

Linc o întinse la maximum, se împiedică, dar, cu prin miracol, rămase pe picioare. Apoi, cu o ultimă izbucnire de energie, apucă mîna lui Cage şi nu mai dădu drumul. Picioarele îi zburară de sub trup. Se deplasă tîrît pe o distanţă considerabilă, pînă cînd Cage, cu ajutorul considerabil al lui Kerry, reuşi să-l tragă înăuntru. Linc căzu, se rostogoli pe spate şi rămase gîfîind, în timp ce Cage bloca uşa şi-i striga pilotului:

– Să plecăm dracu' de-aici!

– Roger!

Încă nu erau în afară de pericol. Spre avion se trăgea din toate direcţiile, dar pilotul reuşi să ruleze pînă la capăt şi decolă la doar cîţiva metri distanţă de jeep-urile care încercau să-i taie calea.

Copiii stăteau îngrămădiţi laolaltă. Celor mai mulţi li se uscaseră lacrimile, dar aveau ochii dilataţi de teama primului lor zbor cu aeroplanul. Îi priveau pe înaltul *norteamericano* blond care le vorbea în limba lor natală, zîmbindu-le cu bunătate.

Mîinile lui Kerry se agitau neliniştite peste pieptul lui Linc.

– O, Doamne. Unde eşti rănit? Te doare?

Linc deschise cu greutate ochii.

– N-am nimic. Ai grijă de Joe.

Kerry se tîrî spre locul unde zăcea băiatul. Era pămîntiu la faţă, cu buzele albite de durere. Cage o

împinse la o parte. Tamponă braţul lui Joe cu vată îmbibată în alcool şi-i făcu o injecţie.

– Un analgezic, răspunse el la întrebarea din ochii lui Kerry.

– N-am ştiut că te pricepi.

– Nici eu, replică el sec. Unul din doctorii noştri locali mi-a ţinut azi-noapte un curs-fulger în acordarea primului ajutor.

Tăie cracul pantalonilor lui Joe şi examină rana urîtă de glonţ din coapsă.

– Nu cred că i-a sfărîmat femurul, dar a cam rupt muşchiul.

Kerry îşi înghiţi fierea care-i inunda gîtlejul.

– O să se facă bine?

– Cred că da, îi zîmbi Cage, apăsîndu-i mîna. Fac tot ce pot ca să curăţ rana şi să-i alung durerile. Cînd ne mai apropiem, pilotul va vorbi prin radio cu Jenny. Ea se va îngriji să ne aştepte o ambulanţă cînd aterizăm. Şi, apropo, spuse el cu un surîs care-l făcuse legendar printre femeile din tot vestul Texas-ului, mă bucur că aţi reuşit.

– N-am fi reuşit, dacă nu era Linc.

Acum, cînd Joe părea să fi scăpat de conştiinţă şi durere, se apropie de omul care continua să zacă prăbuşit pe podeaua fuzelajului.

– *Cine?* întrebă Cage.

– Linc, Lincoln O'Neal.

– Glumeşti! exclamă el. Fotograful?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mi-a rostit cineva numele?

Linc deschise ochii, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Cei doi îşi zîmbiră cu dezinvoltura unor vechi prieteni.

– Bun venit la bord şi sînt încîntat de cunoştinţă, îi întinse Cage mîna.

– Mulţumesc.

Linc o privi pe Kerry. Îl privi şi ea. Cage îşi dădu seama imediat că se întîmpla ceva şi că, once-ar fi fost, el era a cincea roată la căruţă.

– Eu mă duc să văd de copii. Kerry, poate-ar fi bine să te ocupi de rana lui Linc. Trusa medicală este aici, spuse el, împingînd spre ea o geantă Diplomatic, îi lăsă singuri.

– Ce naiba ai încercat să dovedeşti adineaori? întrebă Linc furios. Ţi-am spus să pleci fără noi dacă se întîmplă ceva. Ar trebui să te bat la fund pentru nesupunere.

Lacrimile năvalnice ale lui Kerry fură înghiţite de furie.

– Ei, scuză-mă, se răsti ea. Nu pe tine te aşteptam. Îl aşteptam pe Joe. Te doare sau nu?

– Se rezolvă c-un plasture, replică el, privindu-şi neglijent umărul ce sîngera.

– Cage îţi poate face o injecţie ca să-ţi treacă durerea.

– Las-o baltă. Nu pot suferi injecţiile.

Se priviră încruntaţi. Buzele ei fură primele care

tresăriră într-un început de surîs. Apoi, şi ale lui. Spre surprinderea tuturor pasagerilor din mica aeronavă, izbucniră dintr-o dată în hohote de rîs.

– Am reuşit! strigă exuberant Linc. Chiar am reuşit! Fir-ar mă-sa! Mergem acasă, Kerry.

– Acasă, şopti ea cuvîntul, ca pe o binecuvîntare.

Apoi, emoţiile i se răsturnară brusc. Se aruncă la pieptul însîngerat al lui Linc. Şi, în timp ce se îmbrăţişau cu putere, Kerry plînse de uşurare.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 8

Jenny Hendren, inspirată, pregătise mîncare. Aveau sandvişuri cu unt de arahide, portocale şi mere şi fursecuri de casă cu ciocolată. Într-un frigider portabil se aflau gustări cu brînzeturi şi băuturi la cutie. De cum li se potoli foamea, majoritatea copiilor aţipiră. Din micul avion executiv *Cessna* fuseseră scoase temporar toate scaunele, însă în interiorul fuzelajului nu era nici aşa prea mult spaţiu.

– Ce face Joe? îl întrebă Kerry pe Cage.

Acesta stătea aplecat asupra băiatului rănit, controlîndu-i bandajul improvizat pe care i-l pusese pe rana de pe coapsă.

– Tot adormit.

– Mă bucur că ai avut pregătită injecţia aia.

– Şi eu. Fără ea, l-ar durea ca toţi dracii. Celălalt pacient cum se prezintă?

– Ursuz, căpos, încăpăţînat.

Imediat după ce i se uscaseră lacrimile, ea şi Linc se îndepărtaseră stingheriţi. Renunţînd la tandreţe şi consolări, fotograful redevise dur şi agresiv.

– Vrea să-ţi vorbească.

Cage se apropie de locul unde Linc stătea rezemat de perete. Arăta la fel de încrîncenat ca prima oară cînd îl văzuse Kerry. Era nebărbierit. Avea hainele murdare, rupte şi însîngerate. Fără batista legată în jurul capului, trebuia să-şi dea mereu părul la o parte din ochi.

– Kerry a spus că vrei să-mi vorbeşti.

– Adineaori, ai spus ceva despre un telefon la nevastă-ta.

Cage dădu din cap.

– Crezi că m-ar putea aştepta cu un aparat foto la aterizare?

– Linc a trebuit să-şi arunce camerele în rîu cînd l-am traversat, explică Kerry. Abia a reuşit să-şi salveze filmele.

Cage, cu toată viaţa sa nepăsătoare din ultimii ani, îi privi cu mirare şi respect.

– Se pare că voi doi aţi trecut printr-o aventură extraordinară.

Kerry îi aruncă lui Linc o privire stînjenită.

– Da, cam aşa. Înţelegi, rîul...

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Cage își ridică ambele mîini, zicînd:

– Vreau să aud totul, dar la fel vor vrea și toți ceilalți. Ce-ar fi să vă odihniți acum, apoi să povestiți o singură dată pentru toată lumea?

Kerry îi zîmbi recunoscătoare.

– Ce fel de cameră îți trebuie, Linc? întrebă Cage.

– Ai un creion?

Cage notă datele, în timp ce Linc i le înșira.

– Să văd ce pot face.

Și se retrase spre carlingă.

– Drăguț bălatul, remarcă Linc, cu ochii pe urmele lui Cage.

Kerry rîse:

– Nu întotdeauna, din cîte-aud.

– Zău?

– Cum ți-am spus, am cunoscut-o pe Jenny prin intermediul *Fundației Hendren*. Era logodită cu Hal Hendren cînd a fost împușcat.

– Fratele lui Cage?

– Da.

– Misionarul?

– Exact.

Linc clătină din cap.

– Probabil am primit în cap o lovitură pe care nu mi-o mai amintesc. Sau e la fel de încurcat pe cît sună?

– Este cam complicat. Jenny îi cunoștea destul

de bine pe amîndoi frații. Înțelegi, au copilărit împreună. Hendren-ii au adoptat-o cînd au murit părinții ei.

– Deci, alcătuiesc cu toții o singură familie mare și fericită?

– Da.

Sprîncenele lui Linc se arcuiră, cu un zîmbet lasciv.

– Mi se pare cam nebunatic.

– Nu prea. Au fost crescuți într-o parohie. Tatăl lui Cage e pastor.

– Copil de popă, hmm? Nu-l de mirare că l-am plăcut pe loc. Pariez că face ca toți dracii.

– Pînă a pus Jenny mîna pe el.

Cu toate că Linc era în suferință, ochii îi scînteiară.

– Cred că abia aștept s-o cunosc pe Jenny asta.

– Ar fi și cazul, rîse Kerry, dar nu din motivele la care te gîndești. Este o adevărată doamnă. Ea și Cage, care era un muleratic extraordinar, își sînt devotați unul celuilalt. Au un singur copil, un băiețel, și mai așteaptă unul. Sînt sigură că ăsta-i singurul motiv pentru care n-a venit și ea cu Cage să ne ia.

– Ei, dacă ar fi venit, nu știu unde-am fi pus-o.

Comentariul lui Linc atrase atenția asupra înghesuielii în care stăteau. Ședeau atît de apropiați încît genunchiul lui Kerry se proptea de coapsa lui. Pe cît de discret posibil, și-l îndepărtă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îşi aminteau amîndoi sărutarea pe care i-o dă-ruise înainte de sosirea avionului. Existau săruturi. Dar mai existau şi *sărutări*. Iar acel sărut fusese de genul pe care i-l dăruieşte un bărbat unei femei pe care o doreşte rău de tot. Fusese hulpav, indisciplinat şi carnal. De fiecare dată cînd se gîndea la el, Kerry tremura de efectele şocului. Şi de fiecare dată cînd se gîndea Linc la el, bărbăţia ameninţa să-l facă de ris.

– Te simţi bine? îl întrebă ea cu voce răguşită.

Privirea lui Linc se opri spre ochii ei. La început crezu că-i citise gîndurile sau, Doamne fereşte, îi observase rigiditatea de sub prohabul pantalonilor. Apoi, îşi dădu seama că Kerry îi privea umărul, nu poala.

– Nu, n-am nimic, spuse el, cu glas încordat.

Kerry se înfioră la vederea petelor de sînge de pe tricou. Ar fi putut atît de uşor să fie ucis. Îşi riscase viaţa. I-ar fi fost imposibil să-i compenseze sacrificiile pe care le făcuse pentru ea şi copii, dar ştia că se cerea un soi de mulţumire, oricît de insuficientă.

– Linc?

Întrucît n-o putea privi fără ca dorinţele să i-o la razna, Linc îşi rezemase capul de peretele aeronavei şi închisese ochii. Acum, cînd Kerry îi rosti numele pe un ton atît de atrăgător şi-i puse pe braţ mîna uscată şi răcoroasă, ochii i se deschiseră încet şi-şi întoarse capul s-o privească.

– Hmm?

– Ceea ce-ai făcut acolo...

Lăsă fraza neterminată, coborîndu-şi privirea.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot. Eu... Eu...

Nu-şi găsea cuvintele potrivite. Nu se putea gîndi la nimic de spus care să nu se apropie de sonoritatea unei declaraţii de dragoste. Necugetată, dădu pe gură primul lucru care-i veni în minte:

– Am să-ţi dau cecul de cincizeci de mii cît de curînd posibil.

Cîteva momente, Linc rămase complet nemişcat. Era calmul dinaintea furtunii. Îşi smuci violent braţul de sub mîna ei. Îi venea să-i spună să păstreze banii ăia împuţiţi. Banii! Asta credea ea că însemnase totul pentru el?

– Du-te dracului.

– Ce?

– Ce-ai auzit.

– Dar nu înţeleg.

– Aici ai nimerit-o, femeie, că nu înţelegi.

– De ce te răsteşti la mine? Încercam doar să-ţi mulţumesc.

Deja se înfuriase şi Kerry. Pur şi simplu nu-l putea înţelege pe acel om. Nu lăsa pe nimeni să se poarte frumos cu el. Era un barbar fără sentimente.

– Deci, mi-ai mulţumit. Acum, scuteşte-mă.

– Bucuros.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dădu să plece, dar observă stropii proaspeți de sînge care i se infiltrau pe piept.

– Ai făcut să-ți sîngereze iar umărul.

Indiferent, Linc și-l privi.

– E-n regulă.

Kerry luă un tampon de tifon din trusa de prim-ajutor.

– Stai, lasă-mă să...

Linc o apucă de încheietură înainte ca mîna ei să ia contact cu umărul său rănit.

– Am spus că este în regulă. Numai lasă-mă-n pace, bine? Cum eşti aşa de grăbită să-mi amin-teşti, avem numai relaţii de afaceri. Asta nu include şi îngrijirea rănilor. Coborî glasul: Sau sărutările. De ce m-ai lăsat să te sărut, acolo?

Îşi apropie şi mai mult faţa de al ei.

– De ce m-ai sărutat şi tu? Puişor, limba ta era absolut la fel de ocupată ca a mea. Să nu crezi că n-am observat. Ei bine, puteai să cruţi efortul. Aş fi alergat la fel de repede şi trăgeam tot atît de multe gloanţe şi dacă n-o făceai.

Obrajii lui Kerry se înfierbîntaseră de indignare.

– E oribil ce spui.

– Poate. Dar nu la fel de oribil ca a face promi-siuni sexuale pe care nu intenţionezi să ţi le respecţi.

Buza i se răsfrînse cu dispreţ.

– Acum sîntem chit, soră Kerry. M-am angajat să-ţi fac un serviciu. De cum mă plăteşti, m-am dus.

Finis. Fac două poze cu copiii la coborîrea din a-vion, cînd văd pentru prima oară solul american, şi pe urmă, am tăiat-o. Toată porcăria asta nenorocită o să fie istorie şi, sincer să-ţi spun, abia aştept.

Kerry îşi smulse mîna din strînsoarea lui, încrun-tîndu-se cu o antipatie vădită. Niciodată în viaţa ei nu mai cunoscuse un om atît de dur şi de insensibil.

„Porcărie nenorocită".

Aceste cuvinte însumau toată părerea lui despre orfani, despre calvarul lor şi despre ea. Deziluzia era crudă, dar suferise şi înainte deziluzii. Era dure-roasă, dar nu fatală. Puteai supravieţui ca să po-vesteşti.

Se îndepărtă cît de mult putu de domnul Lincoln O'Neal, găsind un spaţiu cît mai comod posibil în fuzelajul strîmt, şi se culcă să doarmă pînă la sfîr-şitul drumului.

Cage o trezi cu un ghiont.

– Mai avem cincisprezece minute, Kerry. Mă gîndeam că poate vrei să scoli copiii.

– Ce face Joe?

Băiatul gemea. Avea ochii încă închişi, dar îşi răsucea nervos capul dintr-o parte în alta.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Din păcate, se trezește. Dar nu mai am ce să-i dau. Îi las pe doctor să se ocupe de el mai departe.

– Cage, spuse Kerry, apucîndu-l de mînecă, în momentul cînd acesta porni din nou spre carlinga. Nu vreau să mă întîlnesc chiar acum cu o hoardă de reporteri. Toți sîntem atît de murdari și de obosiți. Poți să aranjezi?

Cage se frecă la ceafă.

– Ești un subiect bombă, Kerry, din cauza...

– Știu, îl întrerupse ea repede, conștientă că Linc putea auzi tot ce spuneau. Dar sînt sigură că înțelegi de ce vreau discreție. Pentru mine și copii, ca să nu mai pomenim perechile care îi vor adopta.

– Înțeleg, însă nu-s sigur că și presa va înțelege. Reporterii stau grămadă în La Bota de cîteva zile, așteptîndu-vă sosirea.

Văzînd-o cît de nefericită era, îi puse o mînă încurajatoare pe umăr:

– Dacă nu vrei să fii intervievată sau să expui copiii unui balamuc de soiul ăsta, așa o să fie. Îi transmit acum șerifului și-i spun să împrejmuiască aeroportul.

– Îți mulțumesc.

Copiii, care acum erau complet treji, sporovăiau surescitați, privind pe hublouri. Kerry rîse de comentariile lor uimite despre peisajul plat din vestul Texas-ului, atît de deosebit de junglele cu care erau obișnuiți ei.

Experimentatul pilot execută încă o aterizare perfectă. Cînd avionul se opri din rulat, prima prioritate fu aceea de a-l duce pe Joe la ambulanța care aștepta, pentru a fi transportat direct la spital. Cage sări pe pistă și se sfătui scurt cu medicul.

Linc coborî, privind după o doamnă gravidă cu un aparat foto. Nu era greu de depistat. Kerry avusese dreptate. Jenny Hendren mirosea a doamnă din creștetul capului cu păr castaniu lucios pînă-n vîrfurile pantofilor.

– Doamna Hendren?

– Domnul O'Neal?

Își zîmbiră, iar ea îi dădu aparatul pe care-l ceruse.

– Un *Nikon* F3 cu film Tri-X. L-am trimis pe Gary la Amarillo să-l ia. A trebuit să dăm mai multe telefoane pînă am găsit în sfîrșit unul, acolo.

– Îmi cer scuze că v-am creat un asemenea deranj.

– Sper doar că e bun, spuse ea neliniștită. Nu prea știu cu care parte se ține înainte.

Linc nu știa cine era Gary, dar se bucura al dracului de tare să aibă din nou o cameră în mîini.

– E perfect, mulțumesc. Ne lămurim mai tîrziu.

Rupse un pachet de film și-l încărcă, mașinal. Ridică aparatul la ochi exact la timp ca să ia instantanee cu infirmierii coborîndu-l pe Joe din avion, cu targa. Se apropie. Acum bălatul ținea ochii deschiși.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îi zări pe Linc, singurul chip familiar printre toți cei ce-l înconjurau. Linc îi spuse:

– Ține-te bine, soldat.

Pentru prima oară de cînd se cunoșteau, Joe zîmbi. Linc imortaliză acest surîs pe film.

Doctorul urcă în ambulanță, după ce fu încărcată brancarda. Cînd se răsuci să închidă portiera, observă rana lui Linc.

– Ar trebui să v-o tratez și pe asta.

– Mai tîrziu.

Fără să-i mai acorde atenție leziunii sale minore, Linc își întoarse aparatul spre ușa avionului.

Înăuntru, Kerry le vorbea încet, încurajator, copiilor.

– Totul o să vi se pară altfel, dar să nu vă speriați. Sînteți foarte deosebiți pentru oamenii de-aici. Vă doresc...

– Ai să ne părăsești? întrebă micul Mike.

– Nu. Nu plec pînă nu mă asigur că sînteți fericiți în noile voastre familii. Sîntem gata?

Opt capete se înclinară afirmativ, solemn.

Îi ajută să coboare. Cage și Jenny Hendren escortară jalnica paradă spre un microbuz care-i aștepta. Kerry își dădu toată silința să-l ignore pe Linc în timp ce o fotografia. Mai încercă să ignore și junghiul de invidie pe care-l simți cînd Cage își îmbrățișă soția, o strînse la piept și o sărută.

Ușurarea lui Jenny că soțul ei se întorsese viu și nevătămat era vizibilă, precum și preocuparea lui că o suprasolicita într-un stadiu avansat al sarcinii. În timp ce își risipeau unul altuia îngrijorările, iubirea lor strălucea în jur ca un soare personal.

Cînd toți copiii fură încărcați în mașină, Kerry și Jenny se îmbrățișară.

– E un vis împlinit, îi spuse Kerry prietenei sale. Îți mulțumesc pentru tot. Pentru că ai făcut toate aranjamentele. Amîndoi ați fost minunați.

– Acum taci. Ai nevoie de odihnă și de mîncare. Vom avea timp destul să stăm de vorbă, mai tîrziu, Cage, adăugă ea, întorcîndu-se spre soțul ei, ce-ar fi să urci tu cu domnul O'Neal în spate, lîngă copii? Conduc eu.

– Ăă, scuzați-mă, doamnă Hendren, interveni Linc. Eu iau doar un taxi pînă la cel mai apropiat hotel și...

Simultan, Cage și Jenny izbucniră în rîs.

– N-avem decît un singur taxi în oraș, îl lămuri Cage. Ai noroc să-ți vină aici poimîine, dacă telefonezi în clipa asta. Și nu e nici un hotel, deși există cîteva moteluri.

– În plus, îi ținu Jenny isonul, nu vă las să plecați fără să vă mulțumesc pentru tot ajutorul. Acum urcați, pînă nu leșinăm toți în căldura asta.

Și asta, se părea, era concluzia. Linc se așeză în partea din spate a microbuzului, împreună cu Cage, Mica Lisa, cu fața un adevărat studiu al ne-

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

siguranței, întinse brațele spre el. Și-o așeză pe genunchi pentru drumul până la casa familiei Hendren.

– I-am ținut pe reporteri în frîu cu promisiunea unui comunicat de presă, Kerry. Îl poți pregăti oricînd te simți în stare.

– Îți mulțumesc, Jenny.

– Și, desigur, stai la noi, adăugă Jenny.

– Dar copiii?

– Am închiriat cîteva rulote. Sînt la ranch, răspunse Cage. Mai avem și surori medicale care să-i examineze, conform rigorilor de la departamentul de imigrări. Vor trece cîteva zile pînă se termină toate formalitățile și actele de adopțiune. Ne vom ocupa de toate astea înainte de a veni familiile să-i preia.

Cage privi cercul de tinere chipuri care-i înconjurau.

– Care sînt surorile?

Kerry le arătă pe cele două surori ale lui Juan. Cage le zîmbi și le spuse în spaniolă că noii lor părinți erau deja acasă.

– Vă așteaptă. Îi veți cunoaște de cum sosim.

Fetițele, care fuseseră neconsolate cînd Kerry le transmisese mesajul de despărțire al fratelui lor, se agățară una de alta cu teamă, privindu-i pe Kerry și Linc în așteptarea unei îndrumări.

Linc le făcu semn cu degetul mare în sus și un

clipit exagerat cu ochiul. Amîndouă chicotiră.

Kerry fu impresionată de casa soților Hendren și de terenul înconjurător, comentînd în timp ce coteau de pe șosea, pentru a intra pe poartă.

– Mulțumesc, răspunse Jenny. Cage a început să remobileze casa înainte de a ne căsători. De-atunci, am mai făcut multe lucrări. Îmi place enorm.

Cage Hendren fusese prospector și încă își mai revendica un număr de puțuri petrolifere în producție. Dar, cînd prețul țițeiului începuse să scadă, Cage înțelesese sensul și începuse să cultive alte afaceri, inclusiv cele cu proprietăți funciare și creșterea vitelor. Mai avea și un grajd plin cu cai de curse. Cînd economia se comuta, nu suferea neajunsuri cutremurătoare. Trăiau modest din preferință, nu din necesitate.

Lîngă grajd erau parcate în șir trei rulote. Înainte ca microbuzul să se oprească de-a binelea, Roxie Fleming ieși în fugă dintr-una din ele, urmată îndeaproape de soțul ei, Gary.

– Uite-o pe Roxie, le spuse Jenny.

– Mi-ai scris despre ea, răspunse Kerry.

Roxie, rumenă și nărăvașă, s-ar fi aruncat asupra lor, dacă Gary, calm și afabil, n-ar fi prins-o de poala cămășii, reținînd-o pe loc.

Cage și Jenny îi prezentară pe Kerry și pe Linc soților Fleming. Roxie îi salută politicoasă, dar distrată. Cerceta nerăbdătoare fețele copiilor.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Care sînt Cara şi Carmen?

Era gata să i se frîngă vocea.

Kerry i le arătă pe cele două fete. Roxie îşi desfăcu braţele. Trecu un moment încordat, pînă cînd fetele se desprinseră din micul grup compact şi înaintară cu paşi mărunţi pentru a apuca sfioase mîinile întinse ale lui Roxie.

Pe cît de discret posibil, Linc fotografie înduioşătoarea scenă. Cea mai emoţionantă fotografie o reprezenta pe Kerry Bishop, persoana care făcuse posibil acel miracol. Ştia că avea să fie o fotografie reuşită. Razele reflectate ale soarelui îi făceau lacrimile din ochi să strălucească precum diamantele.

Kerry coborî scara cu o inexplicabilă nervozitate. Poate fiindcă purta rochie, pentru prima oară după cîteva veacuri. Mă rog, nu era tocmai adevărat. Purtase o rochie şi în seara cînd îl răpise pe Linc din bar, dar nu era chiar acelaşi lucru.

Poate că inima-i bătea deoarece acum o vedea prima oară cu părul curat, moale şi strălucitor, cu pielea netedă şi spălată de murdărie, şi unghiile lăcuite lucios, în culoarea pielii.

Indiferent de motiv, genunchii ameninţau să i se

înmoaie cu fiecare pas pe care-l făcea.

Părea să fi trecut o viaţă întreagă de la evadarea lor ca prin urechile acului din Montenegro. Şi totuşi, se întîmplase abia în aceeaşi dimineaţă. Petrecuseră ziua instalînd copiii în locuinţele lor temporare. Se minunaseră de „luxurile" găsite în rulote. Toţi primiseră certificate de sănătate de la surorile medicale. Cu luni de zile în urmă, cînd fusese concepută pentru prima oară ideea de a fi adoptaţi în Statele Unite, Kerry avusese grijă ca fiecare copil să fie vaccinat conform regulamentelor americane.

Cu ajutorul soţilor Fleming şi al părinţilor lui Cage, Bob şi Sarah Hendren, toţi copiii fuseseră scăldaţi, săpuniţi şi şamponaţi, apoi echipaţi cu haine noi-nouţe donate de un comerciant din La Bota. Graţie enoriaşilor lui Bob Hendren, în bucătărie se găsea destulă mîncare pentru ca mesele şi bufetul să geamă. Copiii luaseră deja două mese complete.

Roxie nu se mai putea desprinde de cele două fiice ale ei adoptive şi le pieptănase de atîtea ori, încît Gary, aproape la fel de vinovat de duioşie ca şi soţia lui, o avertizase că le va lăsa chele dacă n-avea grijă. Kerry spera doar ca relaţiile dintre toţi copiii şi noile lor familii să se stabilească la fel de uşor.

La rugămintea ei, Cage o dusese la spital. Personalul, păstrînd cu grijă discreţia, o introdusese pe o intrare dosnică pentru a-l vizita pe Joe. Operaţia

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de extragere a glonțului din coapsă se terminase. Era buimăcit de anestezic, dar o recunoscu. Medicul o asigură că piciorul nu suferise nici o vătămare permanentă.

La înapoierea lui Kerry, Jenny insistase să se răsfețe cu o baie îndelungată, spumantă. Fără urmă de ezitare, Kerry își scoase hainele murdare cu care trăise aproape patru zile.

Numai cînd și-a dezlegat basmaua de la gît i-au șovăit degetele. Întrucît i-o dăduse Linc, regreta că trebuia să și-o scoată. O spălă în lavoarul din baie și o întinse la uscat. Dacă nu i-o cerea înapoi, intenționa s-o păstreze ca amintire a singurei sale scurte, sălbatice, nedesăvîrșite dar nu mai puțin arzătoare povești de dragoste.

Acum, din sufragerie răsunau glasuri. Își simțea stomacul frămîntat într-un amestec de nerăbdare și groază. Adunîndu-și curajul, păși prin ușa boltită, într-o blîndă lumină de lumînări, ezitînd în prag. Jenny o zări prima.

– Iată-te.

– Mamăăă! fluieră Cage a apreciere. Puțină apă și săpun pot face minuni.

Linc nu spuse nimic. Fusese surprins în timp ce ridica la gură o cutie de bere. Aceasta se opri din mișcare timp de cîteva secunde, înainte de a bea din ea. Kerry intră și se așeză la masă, vizavi de el.

– Ce drăguț din partea ta, Jenny, privi Kerry cu uimire aranjamentul floral din mijlocul mesei, sfeșnicele strălucitoare, veritabile, porțelanurile, cristalurile și argintăria.

– M-am gîndit că voi doi meritați o cină liniștită, în voie. Prinzul a fost cam agitat. Relaxați-vă și simțiți-vă bine. De la rulote am fost anunțați că copiii dorm.

– Sper doar să nu mă fac de rîs, spuse Kerry, trecîndu-și degetele peste coada furculiței de sa-lată. Am trăit în junglă atîta vreme, încît nici nu-mi mai amintesc cum se folosesc corect tacîmurile.

– O să-ți amintești totul, zîmbi cu multă blîndețe Jenny.

– Și dacă nu-ți amintești, nu ne supărăm, îi spuse Cage, punîndu-i în față o farfurie plină cu mîncare. Sîntem obișnuiți să mîncăm cu Trent. Manierele lui la masă sînt atroce.

– Drăgălaș puști, comentă Linc. I-a făcut pe ceilalți să se simtă ca acasă.

– Mhm, drăgălaș, confirmă Cage. De exemplu, i-a învățat cum să atace un castron cu înghețată de casă.

– Unde e? întrebă Kerry, rîzînd.

– Doarme, din fericire, răspunse foarte obosită maică-sa. Mănîncă liniștită.

Kerry era surprinsă de profunzimea și pofta cu

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

care rîdea Linc cînd nu-l cuprindea cinismul. Rîsul lui se rostogolea peste ea ca un val. După cîte se părea, Cage, care avea aceeaşi constituţie cu umeri laţi şi şolduri înguste, îi împrumutase o pereche de blugi şi o cămaşă. Făcuse duş, iar părul, deşi încă i-ar mai fi prins bine o tunsoare, îi era spălat şi pieptănat pe spate. Se bărbierise atent. Fără tepi, bărbia sa arăta şi mai neînduplecat de masculină decît înainte, ceea ce era un gînd neliniştitor. Kerry observă vag conturul bandajului alb prin cămaşă.

În timp ce mîncau, conversaţiile li se orientară mai ales spre orfani.

– Am distribuit exemplare ale comunicatului tău de presă printre reporterii ofuscaţi.

– Îţi mulţumesc, Cage.

– Îţi vom vorbi despre solicitanţii de adopţii, dar avem şi mîine timp pentru asta.

– Îţi mulţumesc din nou. Sînt atît de obosită, încît nu cred că aş reţine nimic astă seară, recunoscu Kerry. Nu mă îndoiesc că aţi ales cu mare atenţie cuplurile. Toate sînt la fel de minunate ca familia Fleming?

– Gary şi Roxie sînt nişte prieteni aparte, aşa că am fi subiectivi. Dar credem că şi ceilalţi vor fi nişte părinţi super.

După o pauză în conversaţie, Jenny îi zîmbi lui

Linc, spunînd:

– N-am crezut niciodată că voi avea cinstea de a primi la masă o asemenea celebritate.

– Unde e? întrebă el, întorcîndu-şi comic capul într-o parte şi-n alta, ca şi cum ar fi căutat celebritatea.

Soţii Hendren continuară să-l îmboldească, pînă se destinse şi-i întreţinu cu povestiri despre aventurile lui de fotoreporter. Atenua pericolele pe care le întîlnea adeseori şi înfrumuseţa unele dintre anecdotele cele mai amuzante.

– Dar, spuse el, împingînd farfuria de desert după ce mîncase două porţii de plăcintă cu mere, această ultimă escapadă în Montenegro a fost cam cea mai înspăimîntătoare situaţie în care m-am aflat vreodată.

O mare parte din după-amiază fusese ocupată cu relatarea poveştii lor. Cage şi Jenny, soţii Fleming şi părinţii lui Cage îi ascultaseră nevenindu-le să creadă în timp ce le spuneau tot ce li se întîmplase în drum spre graniţă.

– Nu mă grăbesc să merg înapoi, spuse acum Kerry.

– Nici noi nu ne grăbim, după ce abia am plecat, răspunse Cage.

Linc îl privi surprins:

– *Voi?* Aţi fost acolo? Cînd?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– După ce a fost executat fratele meu.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu face nimic. Jenny şi cu mine a trebuit să mergem pentru a identifica trupul lui Hal şi a-l aduce în ţară.

Întinse mîna peste colţul mesei pentru a i-o apuca pe a ei, strîngînd-o.

– A fost o experienţă neplăcută pentru amîndoi, privi el în gol, meditativ. Deşi, dacă nu i-ar fi stricat atît de rău războiul civil, Montenegro ar putea fi un ţinut minunat.

Îşi privi soţia.

– Climatul tropical a fost destul de senzual, din cîte-mi amintesc.

Întrucît Cage şi Jenny se priveau atît de absorbiţi, nu observară privirea fugitivă dintre musafirii lor. Atît Kerry cît şi Linc îşi aminteau cu intensitate o noapte petrecută la adăpostul unei viţe-de-vie, o ploaie torenţială care-i înconjurase cu răpăieli la fel de puternice ca bătăile unei inimi pe jăratic, şi seducătorul parfum al florilor junglei, al pielii goale şi al pămîntului, combinate într-un puternic afrodisiac.

Noaptea aceea îi se părea acum ireală. Putea să li se fi întîmplat altor doi oameni, într-o altă viaţă. Nu era posibil să fi zăcut atît de aproape, iar acum să fie atît de detaşaţi unul de celălalt. Nu era posibil

ca Linc să-i fi potolit temerile, să-i fi şters lacrimile atunci, iar azi dimineaţă s-o fi rănit atît de adînc cu cuvintele lui crude.

Kerry îl privi peste masă, era un străin. Împărţiseră cești de apă şi coji de pîine, sărutări pătimaşe şi certuri la fel de pasionale, şi totuşi, ştia atît de puţin despre el.

– Nici unul dintre voi nu ne-aţi explicat cum v-aţi format echipa, spuse Jenny. Cum ai intrat în legătură cu munca lui Kerry, Linc?

Kerry tresări de parcă ar fi fost împunsă cu o vargă electrică pentru vite. Întîlni privirea dură a lui Linc peste masă. Expresia lui era înfumurată. Poate se curăţise pe dinafară, poate arăta mai drăguţ, dar pe dinăuntru era tot putred pînă-n măduva oaselor. Era la fel de viclean şi de calculat ca întotdeauna, un necruţător luptător de stradă care nu striga niciodată piua.

– Cred că pe-asta ar trebui să v-o spună Kerry, zise el.

Dacă îndrăzneşte. Aceste cuvinte rămaseră nerostite, dar Kerry îi citi clar provocarea din ochi.

Era o provocare din faţa căreia nu îndrăznea să bată în retragere. Ridicîndu-şi îndărătnică bărbia, spuse:

– L-am recrutat.

Linc scoase un sunet grosolan, disprețuitor. Îl

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fulgeră cu o privire veninoasă.

– În regulă, l-am... am...

– Luat cu arcanul, completă ironic Linc.

Kerry sări în picioare, furioasă pe el că dădea publicității conflictul în fața soților Hendren.

– Pur și simplu n-ai de gînd să tratezi normal povestea asta, nu?

Linc țîșni de pe scaun:

– Normal? *Normal?* M-ai răpit. Ai distrus cu deliberare o lună de muncă grea. M-ai făcut să pierd avionul care mă scotea din iadul ăla uitat de Dumnezeu. M-ai făcut să fiu capturat de-o haită de măcelari, urmărit, împușcat, aproape înecat, și te aștepți să mă port *normal?*

Cu pieptul palpitîndu-i de agitație, îndreptă spre ea un deget acuzator, în timp ce li se adresa lui Cage și lui Jenny.

– S-a deghizat în tîrfă și m-a ademenit afară dintr-o tavernă. Așa m-a „recrutat". M-am dus cu ea, crezînd că-i rost de-o ciocăneală, și cînd colo... O, scuză-mă, Jenny.

– Nu face nimica, îngăimă Jenny.

– A omis să menționeze că la ora aia era beat, mîrîi Kerry. Și nu l-am ademenit. L-am tîrît, fiindcă nu se putea ține singur pe picioare.

– Și asta rezolvă totul? răcni Linc peste masă.

– Crezusem că era un mercenar, le spuse Kerry

avizilor ascultători. Și asta și este. O să fie plătit pentru deranj și timpul pierdut, adăugă ea, ustu-rător. Înainte de-a vă apuca să-i prindeți în piept vreo medalie de merit, poate-ar fi bine să știți că n-a făcut nimic din mărinimie. A trebuit să accept să-i plătesc cincizeci de mii de dolari, ca să nu mă dea pe mine și copiii pe mîna lui *El Presidente.*

– Nu de-asta am cerut bani și-o știi naibii foarte bine.

Linc înaintă amenințător, ca și cum ar fi fost gata să sară peste masă pentru a ajunge la ea. Banii urmau să-mi compenseze filmul pe care mi l-ai distrus. Cam atîta m-ai costat. Dar nu-mi compensează nici pe departe faptul că a trebuit să te suport în ultimele patru zile.

Își trînti șervetul lîngă farfurie.

– Cage, abuzez prea mult dacă te-aș ruga să mă duci cu mașina în oraș?

Jenny Hendren sări de pe scaun, exclamînd:

– Doar nu pleci?

– Ba mă tem că da, Jenny.

Linc o plăcea foarte mult pe soția lui Cage. Se tutuiau de la începutul după-amiezei. Era elegantă, generoasă și onestă, blîndă, feminină și chiar stăpînită – toate calitățile pe care Kerry Bishop nu le avea.

– Nu că nu v-aș aprecia ospitalitatea.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dar nu poţi pleca, răspunse autoritară Jenny. Nu acum.

Toţi fură surprinşi de intensitatea izbucnirii ei şi o priviră întrebători. Jenată, se grăbi să întrebe:

– Ai făcut azi toate fotografiile acelea ca să publici povestea evadării voastre, nu?

– Exact, răspunse ezitant Linc.

– Şi sînt sigură că din moment ce Kerry a refuzat să fie intervievată, îţi va acorda dreptul la exclusivitate pentru reportaj. Nu-i aşa, Kerry?

Kerry ezită.

– Ăă, aşa e.

– Ei, reportajul tău încă nu e gata. Nu vrei să fotografiezi copiii cînd fac cunoştinţă cu noii lor părinţi? Şi nu poţi pleca fără a şti cum se mai simte Joe.

Linc îşi analiză dilema. Jenny avea dreptate dintr-un punct de vedere. Articolul avea să fie mai reuşit dacă rămînea la faţa locului pînă la sfîrşit. În aceeaşi după-amiază, vorbise la telefon cu redacţiile cîtorva reviste şi primise oferte de la redactorii nerăbdători să pună mîna pe material. Şi, pe toţi sfinţii, *avea* dreptul la exclusivitate, indiferent că i-o acordase Kerry de bunăvoie sau nu.

Dar nu se credea capabil să mai stea sub acelaşi acoperiş cu ea încă o oră măcar. Fie făceau dragoste, fie o omora, şi, din motive cu totul diferite,

îi tenta dureros să le facă pe amîndouă. Era un echilibru precar. O uşoară înclinare într-o direcţie sau alta şi, *zbang!*, avea să se facă de rîs.

– Nu ştiu, eschivă el. Cred că mi-aş putea lua o cameră în oraş şi...

– Au!

Exclamaţia lui Jenny atrase toţi ochii spre ea. Îşi ţinea cu ambele mîini pîntecul umflat, cuprinzînd preţioasa povară pe care o purta înăuntru.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 9

– Jenny!

Cage sări glonț de pe scaun. Înainte ca Linc sau Kerry să fi clipit măcar, fu lîngă Jenny, mîinile lui înlocuindu-le pe ale ei peste abdomenul umflat.

– Este... ce e?

Femeia gîfîi de cîteva ori, apoi spuse:

– Doar o crampă din-alea, cred.

– Ești sigură? Nu-i copilul?

– Nu, n-aș crede. Nu încă.

– Stai jos, Jenny, spuse Kerry, potrivindu-i scaunul sub ea.

– Mă simt bine, serios, se așeză Jenny. Aveam accesele astea de crampe și cînd eram însărcinată cu Trent.

– Și întotdeauna mă speriau ca toți dracii, spuse

Cage, trecîndu-și degetele prin păr. Să chem medicul?

Jenny îi duse mîna la buze și i-o sărută.

– Nu. Nu face tapaj. Îmi pare rău că am creat o scenă.

Zîmbetul ei de scuză îi cuprinse pe toți.

– Ai muncit prea mult azi și ai stat prea mult timp în picioare, o certă cu blîndețe Kerry. Nu te miști de-aici și hai să strîngem noi masa.

Cu toate protestele neconvinse ale lui Jenny, toți trei începură să ducă vasele folosite la bucătărie. Cage se învîrtea pe lîngă soția lui. Peste o jumătate de oră, Kerry o ajută să urce la etaj.

Nimeni nu mai spuse nimic despre plecarea lui Linc. Nici chiar el nu se mai gîndi la acest subiect, decît cînd ieși pe veranda din față. Cînd Cage i se alătură, peste cîteva momente, spuse:

– Zău c-ar trebui să plec. Prezența mea aici o obosește în plus pe Jenny.

– Nici nu vrem s-auzim. Ești binevenit să stai la noi cît vrei, dacă nu te deranjează să dormi în patul îngust din camera lui Trent. Și, trebuie să te previn, sforăie.

Linc zîmbi.

– Crede-mă, orice pat ar fi plăcut, pe lîngă locurile pe unde-am dormit.

Auzindu-și propriile cuvinte, zîmbetul i se șterse. Își amintea că dormise cu pămîntul gol drept saltea

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

și numai o iederă în chip de pătură, strîngînd-o la Kerry la piept. Amintirea era dulce- amăruie și l asedia cu emoții contradictorii.

– Vette-ul ăla e al tău? îl întrebă el pe Cage.

Trebuia să spună ceva ca să-și abată gîndurile care în ultima vreme păreau să nu mai circule decît pe o singură linie.

– Mda. Vrei să-l vezi?

Coborîră de pe verandă, pornind agale prin curte, spre garajul deschis. Înăuntru era parcat un sortiment întreg de vehicule, printre care și un *Corvette Stingray* din '63, care-i atrăsese lui Linc atenția. Fluieră încet, prelung.

– E în stare de expoziție. De cînd îl ai?

– De cîțiva ani, răspunse Cage. Era o rablă cînd l-am cumpărat. Am angajat un tip să mi-l restaureze. Mîine, mergem să facem o cursă cu ei. Și acum te mai îngroapă în scaun, cînd îi bagi în viteza a patra. Unul dintre viciile mele e excesul de viteză.

Linc scoase un pachet de țigări din buzunarul de la piept al cămășii împrumutate. Îi tapase de ei pe Gary Fleming, mai devreme.

– Vrei una?

– Tare mi-ar plăcea, răspunse Cage, însă ridică ambele mîini cînd Linc îi întinse pachetul. Dar am jurat că mă las. Cînd ne-am cunoscut, așa i-am promis lui Jenny.

Linc mijì ochii spre noul său prieten, prin fumul de țigară.

– Se vede că ai o mulțime de vicii.

Cage rîse bine dispus.

– Am avut. Prea multe ca să le număr. De mai puțin m-am dezvățat. Făcu cu ochiul, sugestiv, și adăugă: În afară de cordeală. Jenny și cu mine o facem tot timpul.

Cei doi bărbați rîseră împreună.

– Doamne, ce bine e, spuse Linc, după un moment. De peste o lună n-am mai vorbit cu un om care îmi cunoaște fluent limba. Ai auzit vreun banc mișto în ultima vreme?

– Cuminte sau porcos?

– Porcos.

În timp ce Linc își fuma țigara, tăcerile ocazionale dintre ei erau destinse. Nu era nevoie să facă efortun de a fi sociabili, căci bazele unei noi prietenii se stabiliseră deja. Se întemeia pe respectul reciproc, simpatie sinceră și, poate, recunoașterea reciprocă a apucăturilor de lup singuratic.

Din acest motiv, Linc nu se simți ofensat cînd Cage spuse:

– În legătură cu acei bani, cei cincizeci de mii de dolari...

– Nu vreau nenorocitii ăia de bani.

– Nici nu credeam.

Cage abandonă subiectul definitiv. Nu scormoni

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

după răspunsuri, întrucît Linc nu părea înclinat să discute despre bani. Cage îi respecta acest lucru, iar Linc prefera ca prietenul său să nu-i descoasă.

– Tu şi Jenny păreţi foarte fericiţi împreună.

A vorbi cu un bărbat fericit în căsnicie despre soţia lui era o experienţă nouă pentru Linc şi se simţea stingherit să abordeze subiectul.

Cage, însă, răspunse fără ezitare:

– Sîntem.

– Ai noroc. N-am văzut prea multe căsnicii reuşite.

– Nici eu. Totuşi, nici pentru-a noastră nu bag mîna-n foc. Jenny a renunţat la multe ca să se mărite cu mine.

– Ştiu că te-ai lăsat de fumat şi de unele nebunii. Ea la ce-a renunţat?

Cage rînji strengăreşte.

– La raţiune.

Chicotiră, iar Cage clătină din cap cu tristeţe:

– Însurătoarea cu ea a fost singura cale ca s-o am, şi, mă rog, ştii cum e. Facem pentru o femeie lucruri pe care altfel nu le-am face în veci.

Aici ai nimerit-o, amice, fu gîndul autocritic al lui Linc.

– Apropo de Jenny, continuă Cage, mai bine merg în casă să văd cum se mai simte. Fumează în linişte. Ne vedem dimineaţă.

– Mîine am să-mi cumpăr cîteva haine. Îţi mulţumesc pentru astea. Îţi mulţumesc pentru tot.

Îşi strînseră mîinile. Cage reveni spre casă şi închise după el uşa cu plasă de ţînţari.

Linc îşi termină ţigara, meditativ. Îi plăceau teribil soţii Hendren. Îi mai invidia şi pentru cît de apropiaţi erau.

El nu se simţise niciodată atît de apropiat de vreo altă fiinţă omenească. Nici de părinţii lui. Nici de vreun prieten deosebit. De nimeni.

Tachinăriile blînde dintre Cage şi Jenny se bazau pe afecţiune, iubirea lor comună pentru băieţel îi unea printr-o legătură aproape vizibilă. După toate semnele, cearceafurile le erau ţinute calde de activităţi frecvente şi arzătoare.

Linc interceptase numeroase priviri de drag între ei. Simţea un junghi de gelozie că nimeni nu-l privise vreodată cu o asemenea dragoste fără egal. În cel mai îndepărtat cotlon al minţii, recunoştea că poate îi scăpase ceva.

La naiba, ce-l mai apucase? Întîlnirea cu moartea din dimineaţa aceea îl transformase într-un filosof?

Era un om realizat. Se bucura de o carieră extraordinară, care implica călătorii şi aventuri. Era lucrativă. Îl făcuse celebru. Femeile se găseau la tot pasul. Le atrăgeau banii lui, faima, reputaţia de amant. Le făcea cadouri scumpe, le prezenta per-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

soanelor influente, le dăruia plăcerea pe care o doreau. Şi nu-l interesa decît un singur lucru în schimb. Odată ce pofta de sex îi era satisfăcută, nu se mai gîndea la ele.

Femeile din viaţa lui nu erau decît nişte trupuri. Erau tranzitorii. Femei fără substanţă. Nu ca Jenny Hendren. Nu ca...

Slobozind un blestem nervos, îşi alungă din minte numele lui Kerry. Mai încercă să-i şteargă şi imaginea, dar cu asta avu mai puţin succes. Nu putea uita cum arătase cînd coborîse la cină. Nu se aşteptase la o asemenea... feminitate. Se aştepta la o rasă călugărească.

Cînd colo, apăruse purtînd o rochie confecţionată dintr-un material moale care i se mula ispititor pe trupul delicat. Fusta i se freca de picioarele dezgolite. De fiecare dată cînd se întorcea, îi arăta clar din profil forma sînilor. Părul îi strălucea în lumina luminărilor la fiecare mişcare a capului. Buzele, uşor date cu ruj, păreau pîrguite şi zemoase ca o fragă gata să fie culeasă. Şi alt gust nici nu mai putea simţi.

O, nu se încurcase cu mîncarea. Stomacul său tîpase după hrana care-i fusese inaccesibilă în ultimele cîteva zile. Dar, odată cu fiecare îmbucătură, înghiţise şi cîte puţin din gustul lui Kerry.

Linc gemu resemnat, cînd se simţi întărîndu-se de o dorinţă care, cu certitudine, avea să-l con-

damne la infern. Nu se putea complace în dorul care-i încingea sîngele. Putea încerca oricît de mult să şi-l potolească.

– Cum te simţi?

– Minunat, oftă Jenny.

Soţul ei o găsise deja în pat cînd intrase în dormitorul conjugal, după ce-l vizitase pe fiul lor adormit şi se asigurase că patul celălalt era pregătit pentru Linc. Kerry folosea camera de oaspeţi.

Cage se dezbrăcase repede şi se culcase lîngă Jenny în patul lor lat, unde acum îi masa cu loţiune calmantă pielea întinsă, încordată şi sensibilă a abdomenului. Era un ritual nocturn care amîndurora le plăcea enorm.

– Copilul nu se mişcă prea mult în seara asta, comentă el.

– Se odihneşte, draga de ea, după reprezentaţia pe care a dat-o la cină.

De cînd medicul confirmase că era însărcinată, Jenny insista că avea o feliţă. Dorea să îşi rotunjească familia cu o fiică blondă şi cu ochi căprui-roşcaţi.

– A fost un spectacol în toată regula, nici vorbă.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă iritată Jenny.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nimic altceva decît că nu eram sigur dacă acele crampe erau autentice, sau doar vicleşugul tău pentru a-l face pe Linc să rămînă.

Jenny îi dădu mîna la o parte.

– Nu-mi plac aluziile tale, Cage.

Se mulţumi doar să rîdă de supărarea ei.

– Asta bănuiam. Eşti vinovată-foc. Altfel, n-ai protesta atît de vehement.

Cage se aplecă şi-i opri negările firave cu un sărut. Cînd se retrase, întrebă:

– Ar trebui să fiu gelos?

– Pentru ce? îşi plimbă ea unghia prin părul său de pe piept. Sărutările lui încă mai aveau puterea să-i încovoaie degetele de la picioare.

– Pentru că faci asemenea eforturi să-l ţii pe Linc sub acoperişul nostru?

– Încă n-am recunoscut-o, dar dacă l-am îndemnat...

– Îndemnat! Credeam c-aveai să-l legi pe bietul om de scaun, cînd a spus că pleacă.

– Eu, *cred* că ar trebui să rămînă şi să facă fotografii cu orfanii cînd îşi întîlnesc noile familii. Şi am *avut* într- adevăr o crampă.

Mîinile lui Cage rămaseră nemişcare, iar pe chipul său atractiv se citi îngrijorarea.

– Una gravă?

– Nu. A fost o contracţie din-alea mici care nu înseamnă nimic.

– Eşti sigură?

– Categoric.

Cage întinse mîna după sticla cu loţiune şi-şi turnă puţină în palmă. I-o întinse peste sîni, începînd să apese în piele crema parfumată, cu mişcări circulare, mîngîietoare.

Jenny oftă şi închise încet ochii. Cage o privi cu dragoste.

– Cum se face că poţi fi atît de gravidă şi totuşi atît de frumoasă?

– Aşa crezi? zise ea ridicîndu-şi o mînă şi dîndu-i la o parte o şuviţă de păr blond de pe frunte.

– M-hmmm.

– Crezi că Linc o găseşte pe Kerry frumoasă?

– M-am gîndit eu că asta te-a apucat.

Jenny îl privi cu nevinovăţie:

– Ce?

– Să-i împerechezi.

– Bine, dar oricine poate vedea...

– Jenny, nu te băga.

– Sînt atraşi unul de altul.

– S-au muşcat şi zgîriat efectiv, peste masa noastră din sufragerie.

Soţia sa se ridică într-un cot.

– I-am cunoscut şi eu pe unii care s-au cam muşcat şi zgîriat! Şi tot la masa din sufragerie.

Cage făcu o mutră uimită, apoi izbucni în rîs.

– Cu asta mi-ai zis-o. Şi-a fost o petrecere-a

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

naibii de intimă, din cîte-mi amintesc.

Cuprinzînd-o cu brațele, o coborî la loc pe pern și o urmă într-un prelung sărut gură-la-gură, limb la-limbă. Cînd în sfîrșit își înălță capul, ochii lu Jenny se tulburaseră, dar nu încetase discuția.

– Cred că între Kerry și Linc sînt frictiuni fiindc își înfrînează o atracție prea puternică.

– Kerry ce spune?

– Nimic, și e curios, nu crezi? Evită cît poate să rostească numele. După toate prin cîte au trecut, a crede că e gata să-i arunce numele în stînga și-n dreapta. Încearcă prea insistent să nu se uite la el, dar azi am surprins-o de-o mie de ori privindu-l Linc a spus ceva despre asta cînd v-ați dus amîndoi în garaj?

– Scuză-mă, iubito, replică el, mozolindu-i gîtul, nu i-am putut smulge o confidență ca între bărbați

– Deci a *spus* ceva despre Kerry!

– Ba n-a spus. Dar e... neliniștit. Ăsta-i cuvîntul pe care-l căutam, cred. Nu-și mai încape-n piele de nervi. E furios.

– De unde știi?

– Fiindcă recunosc simptomele. Știu cum te simți cînd dorești o femeie pe care n-o poți avea. Te înfurii pe tine însuți pentru că ești întărit tot timpul și nu te poți abține să nu te întărești de fiecare dată cînd te gîndești la ea. E ca și cum, dacă nu i-ai da-o femeii aleia anume, o să-ți cadă.

Își trecu limba peste sfîrcul ei mare, trandafiriu.

– Și, în sensul ăsta...

– Nu se poate, Cage. Doctorul a spus că e prea tîrziu.

– Știu, dar...

Oftă, cînd Jenny îi puse mîna în locul unde îndura s-o simtă:

– Ahh, Jenny!

Închizînd gura în jurul sfîrcului ei, îl supse ușor. Vorbind în rafale întretăiate, Jenny spuse:

– Atunci, dacă n-ați vorbit despre Kerry, despre ce ați vorbit?

– Despre tine, zise EL, trecîndu-și gura lui fierbinte la celălalt sîn. I-am spus lui Linc că ești singurul meu viciu.

– Hmm, Cage.

Scoase un mic țipăt, cînd limba jucă peste sînul ei sensibilizat.

– O să mă creadă îngrozitoare.

– O să te creadă minunată. Ceea ce-și dorește orice bărbat de la o soție. Doamnă în salon...

– Și târfă în pat.

– Exact, mîrîi el afectuos, strecurîndu-și mîna între coapsele ei.

– Nu putem...

– Există și alte căi.

– Dar avem oaspeți în casă.

Vocea îi luneca încă puțin cu fiecare m

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

abia simțită a degetelor lui.

– Asta-i problema ta, șopti el seducător. Tu ești aia care geme.

Domnea o liniște prea adîncă.

Kerry sătea la fereastra camerei de oaspeți, privind peste peisajul dezgolit, întrebîndu-se ce anume n-o lăsa să doarmă, cînd tot trupul i se plîngea de oboseală. Ajunsese în sfîrșit concluzia că, după aproape un an trăit în Montenegro, îi lipseau sunetele junglei noaptea.

Se simțea expusă fiindcă, în afară de mesa[1] profilată pe cer, nimic nu întrerupea monotonia peisajului. Nici un copac luxuriant, nici o iederă atîrnînd, nici un desiș de nepătruns. Și nici un sunet.

Apoi, însă, percepu un sunet abia auzit. Un scîrțîit. Își coborî privirea și văzu o umbră întunecată strecurîndu-se pe poartă spre terasa din jurul frumoasei piscine a soților Hendren.

Linc.

Inima începu să-i bată nefiresc, cum părea să aibă obiceiul întotdeauna cînd era el prin preajmă.

1. Podiș înalt, în formă de terasă, în sudul S.U.A.

De astă dată, însă, bătăile rapide ale inimii se datorau parțial miniei. Cum îndrăznise Linc să bată joc în fața familiei Hendren despre indiscreția ei! Ajunsese să nu se mai aștepte decît la comportamente mitocănești din partea lui, dar în seara aceea, la cină, coborîse mai jos decît oricînd.

Pesemne că participarea lui la operațiunea de salvare fusese o surpriză pentru Cage și Jenny. Presupuseseră probabil că urma să aibă nevoie de ajutor la un moment dat, dar fără-ndoială erau șocați că i-l acordase un fotoreporter renumit.

Orfanii o puseseră în imposibilitatea de a minimaliza rolul jucat de Linc în odiseea lor. Fiindcă, atunci cînd ezitau ce să facă, toți copiii se întorceau spre el să-i îndrume. Chiar dacă nu vorbea spaniola, le transmitea mesajele prin expresiile feței, gesturi și un amestec de anglo-spaniolă pe care-l înțelegeau și-l urmau.

Juca rolul de substitut al unui tată pentru toți, și mai ales pentru cei mai mici. Poate n-o fi dorit el rolul, dar îi fusese impus și, fără tragere de inimă, îl acceptase. De fapt, părea să-i placă s-o țină pe Lisa în brațe și să se ia jucăuș la trîntă cu băieții.

Kerry știa că Jenny și Cage ardeau, probabil, de curiozitate. Numai politețea îi împiedicase să întrebe de-a dreptul. Linc nu suferea de asemenea rețineri. Din simplă răutate, le furnizase toate detaliile sinistre ale întîlnirii dintre el și Kerry, pe

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

era stătea în fața lui copleșită.

În tot timpul zilei, își ținuse respirația, temîndu-se să nu fie demascată ca mincinoasă. Se temea să nu menționeze cineva vreun nume, un nume care să declanșeze neîndoielnic un răspuns inflamabil din partea lui Linc. Subiectul fusese atins de atîtea ori, încît Kerry devenise nervoasă ca o mîță cu coada prea lungă.

Într-un fel sau altul, adevărul avea să iasă la iveală. Linc urma să descopere că nu era ceea ce-i făcuse s-o creadă. Iar atunci, prefera să fie cît mai departe posibil de el. Nu era nevoie să-i ghicească dinainte reacția. Avea să se facă livid.

În dimineața aceea, după ce o sărutase, Kerry începuse să-i spună. Temîndu-se că puteau muri amîndoi, dorise să-i mărturisească minciuna. Însă pierduse ocazia, datorită sosirii avionului de salvare. După ce se certaseră pentru nenorociții ăia de bani, nu mai voise să-i spună. Sufletul lui de mercenar merita să trăiască în necunoștință de cauză.

Se simțise atît ușurată, cît și deznădăjduită cînd, la cină, anunțase că pleca. Dorise ca Linc să plece înainte de a afla că nu era călugăriță. Pe de altă parte, gîndul plecării lui o zdrobea. Probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată. O asemenea posibilitate era dezastruoasă. Toată viața avea să-i fie recunoscătoare copilului lui Jenny că provocase o diversiune adecvată, dar nu catastrofală.

Acum, Kerry îl privea, nevăzută, de la fereastra ei întunecată de la etajul întîi, în timp ce se plimba pe terasă, fumînd. O consola gîndul că nici el nu putea să doarmă. Nu era singura aflată într-o dilemă emoțională.

Desigur că tot ceea ce simțea Linc nu era o emoție profundă. Era dorință. I-o observase, arzîndu-i în ochii căprui-aurii, înainte ca el să și-o fi ascuns cu grijă. Poate că era ostil cu ea, dar nu indiferent. Slabă consolare! Continuau să fie irreconciliabili. Purtau un duel al voințelor. Îl iubea.

Îl văzu strivindu-și chiștocul țigării într-o jardinieră. Arăta ca un om înnebunit, cînd își ridică mîinile la față și-și frecă ochii cu podurile palmelor. I se păru că auzi un blestem bombănit, dar era atît de obscen, încît speră că și-l imaginase doar.

Sub privirile ei, Linc se aplecă și-și scoase una din ghetele pe care i le împrumutase Cage. Ghetele purtate în Montenegro erau atît de pline de noroi, încît soții Hendren insistaseră să le arunce imediat, odată cu restul hainelor.

Linc începu să-și desfacă nasturii cămășii, pînă și-o descheie complet. O scoase repede și o aruncă pe un scaun de grădină. Avea lipit pe umăr un pansament alb de tifon.

Își descătărămă cureaua, dar o lăsă în găicile blugilor. Catarama de metal țăcăni încet cînd își descheie nasturele de sus al șlițului.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

Kerry duse mîna la gură pentru a-şi înăbuşi un mic sunet de dorinţă, cînd îşi dădu seama ce avea să facă. Era o noapte întunecoasă. Luna strălucea ca un corn subţire coborît spre orizont, răspîndind foarte puţină lumină. Vremea era caldă. Vîntul slab era la fel de uscat şi de fierbinte ca pămîntul arid peste care sufla.

Era o noapte perfectă pentru o baie în pielea goală.

Mai ales dacă aveai trupul încins şi agitat.

Kerry încetă să mai respire. De fapt, îşi ridică o mînă la gît ca pentru a verifica dacă mai avea puls, căci totul înlăuntrul ei rămăsese nemişcat. Era hipnotizată de mişcările degetelor lui în timp ce scoteau nasturii metalici din butonierele îndărătnice. Nu-i putea distinge efectiv degetele mişcîndu-se, dar îi vedea gesturile braţelor şi ale coatelor în timp ce se chinuia cu nasturii blugilor western.

Iar apoi, îşi agăţă betelia cu degetele mari şi împinse pantalonii în jos. Cam pe la genunchi, le dădu drumul. Docul moale, bine spălat, i se adună la glezne. Păşi afară din blugi.

Şi atunci, Kerry ştiu cu certitudine un lucru. Jenny cumpăra rufăria lui Cage. Chiloţii decoltaţi pe şolduri erau genul de lenjerie pe care unei femei îi plăcea s-o vadă la un bărbat. Aveau culoare deschisă şi contrastau puternic cu trupul bronzat şi zvelt al lui Linc şi cu noaptea înconjurătoare.

Sîngele îi pompa prin vene, îngroşat.

Îl văzu pe Linc ridicîndu-şi mîinile la talie. Degetele lui se strecurară sub elastic. Apoi...

Gol, era splendid, primordial, maiestuos. De o masculinitate crudă şi mîndră. Şi frumos. Atît de frumos, încît o durea să-l privească. Imaginea goliciunii lui o străpungea ca o lance prin inimă.

Căzu în genunchi, rezemîndu-şi bărbia pe pervazul ferestrei. Nu dădu dovadă de sfieli feciorelnice. Ochii ei îl cutreierau cu îndrăzneală. Părul lui trupesc creştea în forme care o intrigau, apărînd ca nişte umbre tulburi pe pielea bronzată. Era negru şi des în jurul sexului.

Linc se întoarse. Kerry îi zări spatele de o minunată simetrie. Umerii musculoşi se îngustau spre mijlocul strîmt, iar flancurile coborau pe lîngă spinarea dreaptă, puţin adîncită. Avea fesele încordate. Păşea cu o unduire care o tulbura şi o excita. Coapsele îi erau suple. Pulpele arătau tari ca merele.

Cu mult înainte ca ea să se fi săturat de privit, Linc plonjă lin în apă. Abia dacă scoase vreun sunet. Înotă pe dedesubt pînă la capătul bazinului înainte de a ieşi la suprafaţă, după care rămase mult timp în umbra de sub trambulină, înainte de a începe să înoate crawl. Tăia apa precis, arcuindu-şi braţele pe-afară, sub lumina slabă a lunii.

Pe Kerry o durea tot trupul. Părea să-i fi luat pielea foc. O usturau sînii. Şi-i acoperi cu mîinile,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

într-o încercare de a-şi stăpîni senzaţia aceea de... cioasă, crescîndă, dar constată că atingerea lor nu-i aducea nici o uşurare. Nu făcea decît s-o agite şi mai mult. Cea mai mică mişcare pe sfîrcuri a cămăşii de noapte simple, de batist, a lui Jenny, îi stîrnea frămîntări ruşinoase în adîncurile fiinţei.

În sfîrşit, Linc se apropie de marginea piscinei. Îşi propti palmele pe dale şi-şi încordă braţele, sălţîndu-se din apă pînă putu ridica un picior pe margine. Îşi scutură apa din păr şi şi-l împinse pe spate, ţinîndu-şi-l cîteva secunde cu ambele mîini la ceafă înainte de a le coborî. Îşi trecu mîinile peste braţe şi picioare, ştergîndu-se de apă.

Kerry gemu şi trupul i se înfierbîntă din nou, cînd Linc îşi plimbă o mînă peste piept şi abdomen. Înainte de a ajunge la desişul de păr negru, Kerry închise strîns ochii.

Cînd îi deschise din nou, Linc tocmai îşi punea pe el chiloţii aruncaţi. Potrivi totul comod înăuntru, înainte de a lăsa elasticul să-i plesnească pe talie. Kerry avea gura uscată şi înghiţi un nod.

Linc se aplecă şi culese restul hainelor, după care porni spre uşa din spatele casei, dispărînd din faţa ochilor lui Kerry. Nu se mişcă, rămînînd lîngă fereastră pînă îl auzi că urca la etaj şi intra în camera lui Trent, închizînd încet uşa după el.

Întrucît coapsele ei luaseră consistenţa untului topit, simţindu-se complet slăbită şi febrilă, aproape

că se tîrî pînă la pat. Dădu la o parte pătura şi cearceaful. Nu suporta nimic pe piele. Sau, mai curînd, faptul de-a fi atinsă peste tot îi provoca nişte senzaţii atît de delicioase, încît preferă să şi le interzică. Ce era boala asta? O febră tropicală care se manifesta abia acum? Sau numai dorinţa pentru bărbatul pe care-l iubea?

Linc nimeri accidental peste scena intimă. Murmură o scuză sinceră şi se retrase imediat, dar Cage şi Jenny îl chemară înapoi.

Stăteau aşezaţi la masa din bucătărie. Mîna lui Cage stătea întinsă peste abdomenul soţiei sale. Amîndoi zîmbeau radioşi.

– Intră, nu-i nimic.

– N-am vrut să vă deranjez.

Se simţea nefiresc de jenat şi de fistîcit.

– Nu ne deranjezi, răspunse Cage.

– Lui Cage îi place să simtă copilul mişcînd.

– Ce-ai zice că e, o balerină sau un fotbalist?

Linc zîmbi stinghert.

– Cît ştiu eu despre copii, poţi băga într-un de... şi mai rămîne loc.

Cage îşi retrase mîna de pe burta lui Jenny şi-i turnă oaspetelui o ceaşcă de cafea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Eu sînt responsabilul cu micul dejun. Ce ieri?

– Orice.

– Şuncă şi ouă?

– Pare grozav.

– Suc de portocale sau de grapefruit, Linc? întrebă Jenny.

– De portocale, te rog.

Luă carafa de pe masă şi-i turnă un pahar.

– N-ai avut niciodată copii prin preajmă? îl întrebă ea nonşalantă.

– Pînă săptămîna asta, nu.

– Tu nu ai...

Cage îşi drese glasul zgomotos, dar Jenny nu luă în seamă subtila mustrare. Linc părea să n-o fi observat. Ba chiar, se comporta destul de distrat, de parcă ar fi tras cu urechea la ceva.

– Ăă, nu, n-am fost căsătorit niciodată.

– Hmm.

Afişînd un zîmbet placid care n-avea nici o legătură cu fireasca seninătate a graviditătii, Jenny se rezemă de spătar şi sorbi din ceai.

Ignoră privirea de reproş a lui Cage, cînd acesta reveni la masă, punînd o farfurie în faţa lui Linc.

– Aruncă-te.

– Excelent. Ale voastre unde-s?

– Noi am mîncat mai-nainte, răspunse Jenny.

– Îmi cer scuze că am dormit atît de mult. Toţi ceilalţi s-au sculat?

– M-am furişat eu mai devreme şi l-am scos pe Trent din pat. N-am vrut să te trezească, spuse Cage. Soţii Fleming şi bătrînii mei au dus copiii la spital, să-l viziteze pe Joe.

– Şi pe Trent?

– A făcut o criză de nervi. Roxie, ca de obicei, a cedat. Nici Sarah n-a vrut s-audă că-l lăsau acasă, continuă Jenny. Între bunică-sa şi cea mai bună prietenă a mea, mă tem că Trent ajunge un răsfăţat îngrozitor.

Kerry nu fusese menţionată. Linc ezită să-i pronunţe numele, dar acum, în lipsa ei, era un moment potrivit ca să pună întrebările care-l rodeau.

– Cum a ajuns Kerry să colaboreze cu organizaţia voastră de binefacere?

Atît Jenny cît şi Cage încercară să-şi ascundă surpriza.

– Nu ţi-a spus niciodată? întrebă Cage.

Linc clătină din cap.

– A venit la noi, îi explică Jenny. După ce a trecut prin calvarul cu procesul tatălui ei, a...

Furculiţa lui Linc clănţăni pe farfurie.

– Ho, ho, ce proces? Ce tată?

Cei doi schimbară o privire.

– Wooten Bishop, spuse Cage, de parcă asta ar fi explicat totul. Şi aproape că explica.

Încet, Linc îşi împinse farfuria la o parte, preunîndu-şi mîinile în faţa lui, pe masă.

27/04/2013

– Wooten Bishop? Acel Wooten Bishop e fiul lui Kerry?

Gazdele dădură din capete simultan. Linc exprimă prelung.

– Fir-aș al dracu'.

Clătină din cap a neîncredere.

– În veci nu le-aș fi asociat numele. Acum îmi amintesc că avea o fiică. Cred că n-am fost niciodată prea atent la vîrsta ei, sau cum arăta. Eram în Africa pe vremea cînd s-a întîmplat dandanaua.

– A încercat s-o apere de scandal pe cît posibil. Evident, a afectat-o oricum foarte mult.

– Evident, zise Linc, privind în ceașca de cafea.

Familia lui Wooten Bishop fusese supusă oprobriului public în urmă cu vreo doi ani. După o lungă și ilustră carieră în corpul diplomatic, Bishop fusese rechemat din Montenegro, cînd se susținuse că profitase personal de pe urma frămîntărilor politice din țară. Se folosise de informații accesibile în calitate de diplomat, pentru a cîștiga bani.

Cînd s-a aflat, toate tranzacțiile lui necurate au fost transmise prin rețelele de televiziune. Urmase o audiere în Senat, lămuritoare și neplăcută, și un proces penal. La doar o lună după condamnare, murise de inimă într-o închisoare federală.

– Am întrebat-o pe Kerry despre copilăria ei, spuse cu glas răgușit Linc. A spus că fusese fermecătoare.

– A fost, confirmă tristă Jenny, înainte de tragedie. Kerry mi-a spus odată că, după moartea mamei sale, în sufletul ambasadorului Bishop s-a rupt ceva. N-a mai fost niciodată același om.

– Știa despre corupția lui?

Cage clătină din cap.

– Nu. Bănuia, dar nu-i venea să creadă. A fost zdrobită cînd a aflat că tatăl ei exploatase fără milă un popor care din capul locului avea atît de puțin. Ne-a spus, lui Jenny și mie, că într-o perioadă l-a urît. Apoi, n-a mai putut simți pentru el decît milă. Nu-i de mirare că a făcut un asemenea sacrificiu personal, ducîndu-se în Montenegro și încercînd să compenseze faptele rele ale tatălui ei.

– Nu trebuia să meargă acolo! Putea s-o coste viața! exclamă Linc, bătînd cu pumnul în masă.

– Ai dreptate, Linc, spuse Jenny cu blîndețe, punîndu-și mîna peste a lui. A venit la noi, oferindu-se voluntară să se ducă acolo ca profesoară. I-am spus că putea face destul aici, ca să sprijine cauza fără a se pune în pericol. Dar altfel nici n-a vrut s-audă. Și continuă: Nu cred că vreunul din noi poate aprecia cu adevărat sacrificiile pe care le-a făcut. Pînă a izbucnit scandalul, ea și familia ei călătoriseră prin întreaga lume. Erau foarte respectați, invitați adeseori de familii regale și șefi de state.

– Are studii alese, cred, remarcă Linc mohorît.

– La Sorbona.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Un muşchi îi tresări pe obraz.

Cage îşi învîrti cafeaua în ceaşcă.

– Acum cîţiva ani, s-a zvonit că se înfiripase o poveste de dragoste între ea şi un tînăr din familia regală britanică. Dar, cînd am tachinat-o pe chestia asta, a spus că nu fusese decît atît. Un zvon frivol.

Jenny era gînditoare.

– Nu părea prea frivolă ieri, cînd a coborît din avionul ăla. Nu cred că a fost luată vreodată în serios. Poate că asta trebuia să dovedească. S-a dus în Montenegro ca să dovedească lumii că avea mai mult decît se vedea la suprafaţă.

– Eu tot nu pricep, se încruntă Linc. N-are nici un sens.

– Ce anume, Linc?

– De ce o fată frumoasă, fermecătoare, inteligentă, cum e Kerry, care are orice la dispoziţie, să renunţe la tot pentru a deveni călugăriţă? Vreau să zic, nu-i puţin cam exagerat, numai ca să demonstreze ceva? Sigur, bătrînu' ei a fost prins cu mîţa-n sac. A fost un scandal cît toate zilele. Dar nici... Ce este?

– *Călugăriţă?*

Capitolul 10

Îşi exprimaseră uimirea în cor.

Dintre toţi trei, Cage îşi învinse primul mirarea.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

– Nu e călugăriţă? horcăi Linc.

Stupefiată, Jenny scutură din cap:

– Nu.

– S-a gîndit vreodată să devină călugăriţă? întrebă Linc. A făcut primii paşi?

– Nu, din cîte ştiu eu.

Linc sări de pe scaun cu atîta forţă încît îl răsturnă pe spate. Încă şocaţi de surprinzătoarea lui presupunere, soţii Hendren rămaseră muţi, privindu-l cum ieşea furtunos din bucătărie, luînd-o la goană spre scară. Urcă treptele cîte trei. Dacă uşa camerei de oaspeţi n-ar fi fost făcută din lemn de cea mai bună calitate, s-ar fi spart sub mîna

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

lui, cînd o deschise. Se lovi de perete. Linc intră hotărît.

Patul era făcut cu grijă. Odaia era goală. Spre gura mişcare se zărea în dreptul ferestrei deschise spre curtea şi piscina de jos. Perdelele subţiri se unduiau în blînda briză a dimineţii sudice.

Linc se răsuci pe călcîie şi reveni grăbit în bucătărie. Manierele erau ultimul lucru la care-i stătea mintea.

– Nu mi-aţi spus că s-a sculat deja, îşi acuză el gazdele.

Jenny îl privea cu teamă, moşmondind la un nasture al bluzei largi, de gravidă. Cage îşi sorbea nonşalant cafeaua. Ridicîndu-şi privirea, răspunse cu nevinovăţie:

– N-ai întrebat.

– Unde-i?

– A plecat să călărească, îi spuse nepăsător Cage. S-a trezit devreme, încă înaintea lui Jenny.

Linc îşi stăpînea exploziva nervozitate irlandeză cu un calm remarcabil. Nu-l dădeau de gol decît muşchii ce tresăltau spasmodic ai fălcilor şi ai mîinilor pe care le ţinea ţepene lîngă trup, cu muşchii desfăcîndu-se şi încleştîndu-se alternativ.

– Am băut o cafea împreună, apoi a întrebat dacă poate împrumuta un cal pentru cîtva timp. Am ajutat-o să-l înşăueze şi a pornit în direcţia aia, arătă Cage cu bărbia spre orizontul nemărginit.

Linc privi în direcţia indicată de Cage, studiind preeria prin fereastra bucătăriei.

– Acu' cît timp?

Cage, distrîndu-se în secret pe seama fierberii lui Linc, îşi pregăti nefiresc de mult răspunsul la simpla întrebare.

– A, cam de-o oră şi jumătate, aş spune.

– Pot să-ţi iau cu împrumut camioneta?

Linc o observase în garaj, seara. Spre deosebire de celelalte maşini ale lui Cage, care erau lustruite-oglindă, camioneta păstra zgîrieturile fiecărei mile înregistrate pe kilometraj.

– Sigur, răspunse vesel Cage, ridicîndu-se să-şi scoată cheile din buzunarul pantalonilor strîmţi. I le aruncă lui Linc.

– Mulţumesc.

Se întoarse brusc şi ieşi pe uşa din spate, străbătînd distanţa dintre casă şi garaj cu paşii întinşi şi furioşi ai unui om hotărît să se răzbune rapid şi sălbatic.

Ridicîndu-se, Jenny trecu la fereastră. Îl privi pe Linc cum trîntea portiera camionetei şi pornea cu scrîşnete motorul irascibil. Suci de volan şi demară într-un nor de praf.

– Cage, nu cred că trebuia să-i dai cheile. Pare furios de-a binelea.

– Dacă Kerry l-a făcut s-o creadă călugăriţă, sînt convins că e furios. Şi nu pot spune că-l condamn.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dar...

– Jenny, o întrerupse el liniştitor, venind în spatele ei şi încercuind-o cu braţele, pentru a-şi împreuna mîinile sub sînii ei îngreunaţi. Mai ţii minte noaptea cînd am alergat după autobuzul ăla Greyhound în care erai tu?

– Cum aş putea s-o uit? În viaţa mea nu m-am simţit mai penibil.

Zîmbind de-o amintire, îşi apropie gura de urechea ei.

– Ei bine, eram absolut la fel de supărat ca Linc acum. Nici vînturi şi nici ploi nu m-ar fi putut opri să vin după tine. Şi nici pe Linc nu l-am fi putut opri. Dacă nu-i împrumutam maşina, cred c-ar fi luat-o pe jos ca să ajungă la Kerry.

O sărută pe obraz.

– Sper doar ca fugăreala asta să se termine cu tot atîta succes ca a mea.

Linc, silind vechea camionetă să-şi depăşească posibilităţile, avea în minte moarte de om, nu porniri de dragoste. Pîrjolea capota maşinii cu înjurături şi blesteme la adresa caracterului lui Kerry. Cînd i se terminară, începu să-şi facă albie de porci propria naivitate.

Cu nătărău fusese! Probabil că tot timpul rîsese de el în sinea ei. Îl păcălise nu o dată, ci de două ori. Mai întîi, dîndu-se drept tîrfă, apoi, drept călugăriţă. Două personificări atît de opuse, iar el fusese destul de naiv ca să le creadă pe amîndouă.

Ce naiba păţise? Luase vreo boală din junglă care-i devora creierii? Îi strecurase Kerry Bishop în ploşca de apă vreun drog care-i tîmpea la cap? Cum putuse, el, Linc O'Neal, să fie atît de-al dracului de credul?

Cunoştea lumea. Nu era un puştan orbit de patimă, nedeprins cu şiretlicurile femeieşti. De ce nu văzuse dincolo de faţa frumoasă a lui Kerry Bishop, pînă în mintea ei vicleană? Nu era o bisericoasă care se sacrifica, ci o escroacă abilă care se vedea clar că n-avea nici un scrupul să manipuleze un bărbat pentru a obţine ceea ce voia de la el.

Pînă şi cînd reuşise să-şi atingă scopul, continuase cu prefăcătoria.

– Ca să se apere, scrîşni el printre dinţi. Să-şi salveze gîtul ăla drăgălaş. Îi mai spuse bordului maşinii.

O siluetă lascivă şi o faţă trăsnet îl costaseră uzul raţiunii şi prezenţa de spirit. Nu mai era el însuşi, calm, calculat, precaut, de cînd părăsise *cantina* ala nenorocită, împreună cu pungaşa de fiică a lui Wooten Bishop.

Camioneta se hurduca pe drumeagul accidentat, o simplă cărare de păşune. Linc habar n-avea încotro mergea, dar se grăbea să ajungă la destinaţie. Cugeta că nici Kerry nu era familiarizată cu domeniul lui Cage. Probabil că se ţinuse în apro-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

pierea drumului, ca să fie sigură că-şi găsea calea de înapoiere spre casă.

Instinctele nu-l înşelară. După douăzeci de minute de şofat dificil peste terenul denivelat, zări un bazin de acumulare întins cît un lăculeţ. Malurile sale abrupte erau umbrite de ramurile înfrunzite ale meschiţilor. Iarba primăvăratică, încă nearsă de soarele verii, era verde şi bogată. Unul dintre caii de curse bine îngrijiţi ai lui Cage era legat de crengile unui meschit, pe malul apei calme.

La auzul camionetei care se apropia, Kerry, întinsă sub copac pe o pătură luată din magazia grajdului şi legată după şa, se săltă într-un cot. Îşi ridică mîna cealaltă streaşină la ochi. În primul moment, crezu că la volan se afla Cage, dar se ridică drept în capul oaselor cînd recunoscu silueta cu picioare lungi care se apropia de ea.

Panta nu-l încetini deloc. În cîteva secunde, se opri alături, cu ghetele proptite ferm pe pămînt, lîngă pătură. Ochii ei urcară de-a lungul picioarelor, torsului, drept pînă în deconcertanţii ochi aurii, încruntaţi. Nu trebuia să-i explice nimeni starea lui de spirit. Era ca turbat. Pe dinăuntru, Kerry se făcu mică, deşi rămase cu bărbia în sus, înfruntînd privirea aceea feroce fără o tresărire.

– Câţea mincinoasă!

Kerry nici măcar nu se prefăcu a nu fi înţeles. Cu inima înmuiată şi curajul scăzîndu-i rapid, ştiu

că fusese descoperită. Singura soluţie era să răspundă cu curaj.

– Ei, Linc, spuse ea, umezindu-şi repede buzele şi întinzînd mîinile înainte ca pentru a-l opri, înainte de-a te repezi la vreo concluzie...

Îl reteză scurt, lăsîndu-se în genunchi şi înhăţînd-o de umeri.

– Înainte de-a mă repezi în beregata ta, vrei să zici.

Sîngele îi fugi din obraji. Nu venise cu promisiuni seducătoare, ci cu ameninţări.

– N-ai fi în stare.

– N-aş fi pe dracu'. Dar, pînă atunci, vreau să ştiu de ce mi-ai spus minciuna aia ridicolă.

– N-am spus-o!

Încercă să se elibereze, dar fără nici un rezultat. Cu cît se zbătea mai tare, cu atît devenea mai puternică strînsoarea lui.

– *Niciodată* nu ţi-am spus că aş fi călugăriţă.

– N-am visat-o, puişor.

– I-ai auzit pe copii numindu-mă soră şi ai tras singur concluziile. Ai...

Dinţii îi clănţăniră, cînd Linc o smuci mai aproape de chipul lui, care era încordat de furie.

– Dar, mai mult ca sigur, m-ai lăsat s-o cred, nu-i aşa? *De ce?* mugi el.

– Ca să mă apăr de tine.

– Nu te flata singură.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Insulta lui mirrîtă o făcu să se înfierbînte toată.

– Ştiam ce-aveai în minte. Să nu negi. Te gîndeai că fuga noastră prin junglă va fi o distracţie, în timpul căreia plănuiai să împarţi patul cu mine.

– Eu Tarzan, tu Jane.

– Nu-i de rîs. M-ai silit să te sărut, să-mi schimb hainele în faţa ta!

– N-am văzut nimic la care să nu fi făcut reclamă în rochia aia ieftină! răcni şi Linc. Şi indiferent că recunoşti sau nu, ţi-au plăcut sărutările alea.

– Ba nu mi-au plăcut!

– Pe dracu'!

Kerry trebui să respire adînc, pentru a se calma, înainte să continue:

– Încercam să găsesc o cale de a-ţi evita avansurile sexuale, care mă deranjau foarte mult, iar copiii mi-au oferit întîmplător o soluţie.

– De ce te numeau soră Kerry?

– Fiindcă, prima oară cînd am ajuns acolo, au început să mă numească măicuţă. Nu voiam să se gîndească în felul ăsta la mine. Plănuiam deja să-i aduc în Statele Unite pentru adopţiune. Mi-am spus că poziţia de soră mai mare ar duce la o relaţie mai sănătoasă. Nu da vina pe mine pentru greşeala ta grosolană.

– Dau vina pe tine pentru că m-ai făcut de rîs.

– N-am făcut-o din răutate! ţipă ea.

– Nu?

– Nu!

– Haide, domnişoară Kerry Bishop, fiica unuia dintre cei mai mari sforari ai timpurilor noastre, nu ţi-a făcut plăcere să mă mînuieşti ca pe o marionetă? Nu ai din naştere talentele astea de a manipula oamenii?

Kerry se cutremură auzind referirea la tatăl ei şi la corupţia acestuia. Se părea că, între timp, Linc aflase totul despre trecutul ei. Disprețul lui era justificat, dar totuşi o durea pînă-n adîncul sufletului că o credea capabilă de asemenea maşinaţii.

– Te-am lăsat să mă crezi călugăriţă ca să ne putem concentra exclusiv asupra securităţii orfanilor.

– Ai mințit ca să scapi de labele mele care te pipăiau.

– Bine, da!

– Şi de privirile mele libidinoase.

– Da!

– Ca să nu mai pomenim toate sărutările alea pe care *pretinzi* că nu le-ai putut suferi.

– Da!

– Vezi? Recunoscînd singură, nu faci decît să minţi mai departe.

– Dar am încercat să-ţi spun, strigă Kerry, apărîndu-se.

– Curios, nu-mi amintesc momentul.

– Cînd m-ai sărutat atunci, în ultima zi. Chiar

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

înainte de a auzi avionul. Am vrut să... am încercat să-ți spun.

– Nu te-ai prea străduit.

– N-am apucat. Toate au început să se întîmple atît de repede.

– Am făcut drum lung cu avionul, de-acolo pînă aici.

– Ne-am certat din cauza banilor și m-am înfuriat prea tare ca să-ți mai spun.

– Și cînd am ajuns? Cage și Jenny te-ar fi apărat de mine, animal sălbatic cum sînt. De ce nu mi-ai spus? Ai avut zeci de ocazii.

– Fiindcă am știut că vei reacționa exact ca acum. Că vei fi furios și agresiv.

Linc își coborî glasul într-o șoaptă sinistră:

– Iubito, furia nu descrie nici pe departe ceea ce simt. Și nu mă cunoști deloc bine, dacă acum mă crezi agresiv.

Spre umilința ei, buza de jos începu să-i tremure.

– N-am intenționat niciodată să ajung atît de departe. Sincer. Îmi pare rău, Linc, cu adevărat îmi pare rău.

– E prea tîrziu pentru scuze, Kerry.

– Știu că m-am pus într-o lumină proastă, dar n-am avut de ales. Eram disperată. Aveam nevoie de tine, însă nu puteam ceda dorinței tale. Prima obligație o aveam față de orfani.

– Crezi că acum o să mă las amăgit de declarațiile tale de noblețe? o întrebă el, rîzînd fără haz. Nici o șansă, iubito! Te vreau umilită. Vreau să cobori pe scara orgoliului la fel de jos cum am ajuns eu în ultima vreme. Numai așa ceva mă va satisface.

– Ce... ce-ai să faci?

– Ceea ce ți-am spus în acea primă dimineață că voiam să fac, răspunse el cu glas mătăsos. Te voi face să mi-o cerșești în genunchi.

– Nu!

Exclamația răgușită pieri pe buzele lui Kerry, cînd Linc o trînti pe pătură, urmînd-o și el, acoperind-o cu trupul său. Îi imobiliză mîinile între ei. Nu-i mai fură de nici un folos, cînd Linc îi blocă bărbia cu o mînă și-și coborî gura peste a sa.

Kerry se zbătu, dar nu reuși decît să-și consume mai curînd rezervele de putere. Nici chiar cele mai mari eforturi ale ei nu-l clintiră. Genunchii lui Linc îi ținuiau pe ai ei în loc. Nu-și putea întoarce capul în nici o direcție.

Încercă să-și țină buzele închise strîns, dar nu reuși. Linc își folosea limba ca pe un instrument de delicioasă tortură. Îi fulgera rapid peste buze, se oprea în colțurile lor, le contura forma pînă cînd respirațiile nesigure și speriate ale lui Kerry se transformară în gîfîieli de voluptate. În cele din urmă, buzele i se destinseră și se depărtară, fără nici un

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

efort din partea lui.

– Așa, iubito! Bucură-te!

Sărutul lui fu prelung, senzual, cercetător. Își înclină ferm gura peste a ei, mai întîi într-un unghi, apoi în celălalt, pe cînd limba i se mișca pe dinăuntrul gurii cu păcătoasă dibăcie. Kerry ar fi vrut să urască siluirea aceea flagrantă, dar îi plăcea. Textura limbii lui o atîța. Voia s-o simtă nu numai pe propria-i limbă, ci peste tot. Se întrebă dacă toate miriadele de texturi ale trupului său erau la fel de fascinante și electrizante și jinduia să-și astîmpere curiozitatea.

Făcu însă un efort să nu simtă nimic decît dispreț pentru el și detestabilele lui sărutări. Încercă să nu ia în seamă căldura care i se revărsa prin piept și prin partea de jos a trupului, căută să ignore dorința ce șerpuia prin ea precum un rîu de vin auriu ca ochii lui. Încercă să alunge vîrtejurile de senzații ce-i lingeau coapsele, mijlocul, sînii. Nu reuși pe de-a-ntregul, dar se sili să stea nemișcată, cînd îi venea să se zvîrcolească sub el ca o pisică alintată.

– Ai putea să participi și tu, scrîșni Linc, simțindu-i trupul încordat.

Buzele îi acostară pe obrazul ei, presărînd sărutări mărunte peste pielea fină, acum înroșită de soarele și vîntul din timpul partidei de călărie matinală. Linc nu-și îngădui s-o admire prea mult. Trebuia să evite cu orice preț orice tandrețe față de ea, dacă voia să-și recîștige mîndria.

– Fiindcă n-am să te las pînă nu înnebunești de dorință. Cu cît reziști mai mult, Kerry, cu-atîta va dura mai mult.

– Du-te dracului.

Linc țistui din limbă.

– Așa se cade să vorbească o călugăriță?

– Termină.

Cînd limba lui o bătu în joacă peste lobul urechii, încercă să pară iritată, dar protestul ieși ca un geamăt scăzut, de excitație.

Linc recunoscu semnificația sunetului. Niciodată nu-i fusese greu să comunice sexual cu femeile, indiferent că vorbeau sau nu aceeași limbă ca el. Nu conta atîta ce spuneau, cît cum o spuneau. Și, mai clar decît acel singur cuvînt ostil, era modul sufocat al lui Kerry de a-l fi rostit.

– Îți place? murmură el, apucîndu-i ușor urechea cu dinții.

– Nu.

Chicoti.

– Știm amîndoi că ești o mincinoasă. Eu cred că-ți place mult.

Îi sărută pielea gingașă de după ureche, își strecură nasul, flirtă cu limba pe marginea pavilionului. Îi era greu să-și dea seama dacă mișcările spasmodice de sub el erau menite să mărească distanța

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

sau să-i apropie şi mai mult.

Respiraţia lui îi scălda faţa, caldă. Mirosea ape tisant a cafea, iar acesta nu era decît unul dintre motivele pentru care buzele lui Kerry fură mult mai primitoare de astă dată, cînd ale lui, aplicînd foarte puţină presiune, se aşezară deasupra. Gura să des chisă se mişcă peste a ei, îndepărtîndu-i buzele pentru ca limba să se împlînte printre ele. Cînd îi străpunse gura, Kerry simţi un junghi simultan de dorinţă în adîncurile trupului.

Cînd Linc îşi săltă capul şi o privi lung în ochi, Kerry crezu că probabil scosese fără voie un sunet. O întrebă:

– O simţi?

La început, bănui că se referise la acea dulce durere din adîncul ei. Ochii i se dilatară alarmaţi cînd îşi dădu seama că se referea la carnea rigidă dintre propriile-i coapse. Îşi înfipse dinţii în buza de jos şi închise strîns ochii. Rîsul lui gros răsună cu răutate.

– Văd c-o simţi. Ei, uite-aşa era. În timp ce tu te ţineai de jocurile alea mincinoase cu mine, eu mă înţăream de-atîta dorinţă. În tot timpul cît am umblat împreună prin junglă, mă chinuia nu numai căldura, oboseala şi foamea, ci şi o dorinţă pe care nu mi-o puteam stăpîni. Mi-era ruşine de ea, fiindcă o credeam o violare a sfinţeniei tale.

Vorbea la fel de lin ca un brandy scump, dar

acid ca whisky-ul ieftin.

– Nu ai nimic sfînt, nu-i aşa?

Îşi strecură mîna între trupurile lor. Cînd Kerry îşi dădu seama ce voia să facă, înţepeni.

– Nu!

Fusese un ţipăt mut.

– Vai, Kerry, dar mă surprinzi. Nu vrei să ştii pînă unde ajung puterile tale?

După ce îşi descheie blugii, îi apucă o mînă şi i-o trase în jos.

– Nu!

De astă dată, protestul îi fu înăbuşit de o sărutare, un sărut apăsat, posesiv, care îi lipi buzele lui Linc de ale ei, pe cînd limba i se repezea adînc în gura sa.

Cînd Linc îi deschise mîna peste el însuşi, creierul lui Kerry înregistră o mie de impresii pasagere. Una singură predomina. Dorea să-l atingă. Dorea să descopere. Dorea să-i simtă netezimea, tăria, căldura. Dorea să-şi afunde degetele în părul acela aspru şi sîrmos, dar moale.

Îşi înfruntă tentaţia cît putu de mult, însă autodisciplina n-o slujì destul timp. Mîna încetă să mai reziste apăsării lui neabătute. Din proprie iniţiativă, se modelă după forma lui, devenind cercetătoare.

Scoţînd un sunet animalic, Linc îşi smulse gura de pe a ei şi-i împinse dur mîna la o parte. Respiraţia îi devenise nesigură şi rapidă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu așa, Kerry, spuse el, cu o voce abia mai presus de un mîrîit. N-o să scapi atît de ușor. Nu încetezi niciodată să joci necinstit, așa-i? Cred că-i o trăsătură de familie. Întotdeauna mai ai un truc în mînecă. Ei bine, de astă dată trucurile tale n-or să meargă.

Ochii ei albaștri se umplură de nedumerire, dar Linc nu păru să observe. Îi studia nasturii bluzei. Neglijent, îi deschise pe primul.

– Îmi amintesc vag cum te simțeam la atingere. Ești mică, dar frumușică.

Comentariul erotic îi stîrni lui Kerry un val de nemulțumire. Văzîndu-i revolta în ochi, Linc zîmbi arogant.

– Și, din cîte-mi amintesc, sfîrcurile tale răspund drăguț.

Obrajii lui Kerry se împurpurară, mai ales cînd Linc reuși să-i desfacă toți nasturii bluzei și să i-o deschidă. Ea și Jenny aveau proporții comparabile, cînd Jenny nu era gravidă. Sînii lui Kerry umpleau cupele sutienului de dantelă pe care-l luase cu împrumut. Sub soarele care-i scălda, rămînea foarte puțin în seama imaginației lui Linc.

Ochii i se întunecară, iar lui Kerry i se păru că-i vedea un mușchi al obrazului tresărind aproape cu remușcare, înainte ca buzele să-i formeze din nou linia aceea dură, neînduplecată.

– Deschide-l.

– Nu.

– Atunci, poți să-i explici lui Jenny cum s-a rupt închizătoarea, spuse el, apropiindu-și hotărît mîna de clemă.

– Nu!

– Desfă-l.

Stringînd îndărătnică din dinți, Kerry descheie clema, dar lăsă cupele la locul lor. După ce murmură un mulțumesc sarcastic, Linc le dădu la o parte, dezgolindu-i-o în fața ochilor lui. Erau la fel de arzători ca soarele de pe cer.

Vitejia o părăsi pe Kerry. Închise ochii rușinată, astfel nevăzîndu-l cînd înghiți convulsiv. Mai pierdu și spasmul de regret ce-i strînse buzele severe cînd își trecu mîna peste ea. Cuvintele pe care le rosti îi loviră urechile asemenea unor ciocane.

– Mă așteptam. N-avem prea mult pe-aici, dar cît avem, e drăguț.

Îi plesni peste mîini, dar Linc îi încătușă ambele încheieturi într-o singură mînă. Kerry se feri de atingerea lui, cînd îi cuprinse partea inferioară a sînului și i-l ridică în sus. Degetul său mare îi atinse fugar vîrful sensibil. Cînd acesta reacționă, Linc rîse îngîmfat. Din nou și din nou își trecu degetul peste creasta îmbrobonată, uneori cu chinuitoare încetineală, alteori în cîte o mișcare scurtă, cîteodată zgîriind ușurel cu unghia, pînă înțepeni complet.

– Foarte frumos, spuse el răgușit. Cel puțin, de

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

privit, de jucat. Ce gust ai?

Spinarea lui Kerry se arcui pe pătură, la prima atingere agilă a limbii.

– Nu, nu, gemu ea, răsucindu-şi capul într-o parte în cealaltă.

– Nu-s convins să vorbeşti serios, Kerry.

Linc vorbea exact deasupra ei, aşa că, în timp ce articula cuvintele cu buzele, acestea se mişcau pe pielea pulsîndă de dorinţă a sfîrcului.

Kerry scoase un murmur de protest şi fu nevoită să-şi muşte buza de jos pentru a nu ţipa, dar nu de indignare, frică sau dezgust, ci de plăcere. Era delicioasă atingerea limbii lui calde şi umede pe sînul ei. O linse pînă ajunse udă, lucitoare, după care lăsă vîntul s-o usuce în timp ce trata celălalt sîn cu aceeaşi voluptuoasă tortură.

– Te rog, nu mai, îl imploră ea.

– Mult mai.

Slobozi un ţipăt chinuit, cînd Linc îi apucă sfîrcul între buze şi îl ţinu în căldura satinată a gurii. Trase uşor; Kerry răspundea cu gemete încete la fiecare strîngere, la fiecare mişcare sugîndă a gurii lui.

– Te rog, opreşte-te, icni.

Linc îşi înălţă capul.

– Ce vrei?

Limba i se mişcă peste centrul ridicat al sînului, capricioasă.

– Să încetezi.

– De ce.

– Fiindcă nu-mi place. Nu-mi placi.

– Nu ţi-oi fi plăcînd. De fapt, sînt sigur. Dar asta, îţi place.

Şi o atinse din nou cu vîrful limbii.

– Nu-i aşa?

Repetă întrebarea, de fiecare dată îmboldind-o cu limba sau sorbind-o cu buzele.

– Da, răspunse ea, tremurînd înfiorată de dorinţă.

– Da?

– Da.

– Da?

– D... nu, nu, nu.

Din gîtlej i se desprinse un suspin.

– N-aş crede.

Îşi coborî capul şi o sărută pe abdomen, în timp ce se chinuia să-i deschidă fermoarul pantalonilor. Sufocată, Kerry gîfîi după aer. Abia era conştientă de ceea ce făceau mîinile lui. Toată concentrarea i se focaliza asupra buzelor ce se mişcau peste pielea ei, părînd s-o atingă pretutindeni în acelaşi timp.

Ridică efectiv şoldurile, ajutîndu-l, cînd Linc îi dădu jos pantalonii. Îi sărută osul proeminent al bazinului, întoarse capul şi i-l sărută şi pe celălalt. Buzele lui îi atinseră ombilicul, limba dansă în jurul lui, îl sondă provocator. Îi sărută muntele lui Venus

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

prin chiloți.

Kerry țipă șocată și se zbătu să-și elibereze mîinile. Cînd reuși, nu-l dădu la o parte. În schimb, își încurcă pe negîndite degetele în părul lui. Linc continua s-o sărute, lăsîndu-i pielea febrilă și umedă în locurile pe unde o atinsese cu gura.

– M-am gîndit la asta în noaptea cînd ai dormit în brațele mele.

Abia mai putea vorbi, și numai într-o șoaptă răgușită.

– Sînii tăi sub gura mea. Coapsele tale deschizîndu-se pentru mine.

Kerry nu-și amintea cînd îi scosese chiloții, dar deodată își dădu seama că ochii lui îi cutreierau goliciunea, flămînzi. Ar fi trebuit să se înspăimînte de privirea aceea lacomă, dar, curios, nu se speria. Nu se gîndea decît că spera să fie mulțumit de ea.

Degetele lui Linc îi răsfirară norul de păr închis dintre coapse. Instinctiv, Kerry își ridică genunchii. El i-l despărți. Apoi, își coborî capul și-și puse gura în locul unde dorea ea cel mai mult să-l simtă.

Cînd buzele lui o atinseră, Kerry îi țipă numele. Cînd limba o atinse, muri puțin. Ținîndu-i șoldurile în mîinile lui puternice, Linc îi dăruia plăcerea cu același devotament cu care făcea orice altceva.

Se opri chiar înainte de a-i provoca orgasmul, deși o adusese în repetate rînduri pînă la limită. Fața i se îmbrobonase de transpirație, cînd Linc se

aplecă asupra ei.

– Spune-mi că mă dorești.

Era un miracol că mai putea articula cuvintele în minte, necum și să le mai pronunțe cu glas tare. Trupul îi palpita de o nevoie atît de mare, încît depășea simpla dorință. Dumnezeule, trebuia să intre în teaca trupului ei, să-i ofere pasiunea care amenința să-l ucidă dacă nu era împărtășită. Era plin mai-mai să plesnească de atîta dorință.

Și deodată, răzbunarea aceea păru o victorie goală și nemulțumitoare. Nu dorea să triumfe asupra ei. Nu dorea s-o vadă învinsă, prăbușită, ci arzînd de o dorință pe potriva dorinței lui. Dorea să-i vadă pe față bucuria, nu subjugarea.

Însă deprinderile formate în copilărie erau greu de învins. Nimeni nu-l înșela pe Lincoln O'Neal fără a-și primi răsplata. Trebuise să smulgă fiecare dram de afecțiune și respect pe care-l primise vreodată. Nu cunoștea nici un alt mod de a cere, decît imperativ.

– Spune-mi că mă dorești, scrîșni el din nou, strîngînd din dinți într-un efort de a-și opri trupul să facă lucrul pentru care se pregătise fără a se complace în jocul acela lipsit de sens. Își strecură vîrful organului între petalele umede ale sexului ei.

– Te doresc, gîfîi Kerry.

– În tine, șuieră el.

– În mine.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Aceste două cuvinte îi spulberară controlul. Lu-
necă în trupul ei, împingînd puternic, drept pînă-n
uter. Scoase un strigăt atît de plin de durere şi de
regret, încît păru să-şi reverbereze ecourile din ne-
sfîrşitul cerului. Vru să se retragă, dar îşi pierduse
stăpînirea de sine.

Ştiind că oricum avea să fie condamnat ca pă-
cătos şi neputincios în faţa cerinţelor propriului său
trup, reuşi doar trei spasme slabe înainte ca orgas-
mul să-l învingă. Într-un sublim abandon, îşi în-
gropă faţa în gîtul ei şi lăsă delicioasele convulsii
să-l străbată. Renunţă la controlul asupra forţelor
naturale din propriu-i trup, umplînd-o pe femeia do-
rită de-o viaţă, cum i se părea, cu emisia fierbinte şi
potentă a pîntecului său.

Mult timp după aceea, zăcu peste ea, epuizat,
cheltuit, într-o binecuvîntată pustiire. Cînd în sfîrşit
îşi găsi puterea de a se retrage, evită s-o privească.
Cu drăgăstoasă stîngăcie, îi trase un colţ al păturii
peste partea de jos a trupului. Culcîndu-se lîngă ea
pe spate, privi printre crengile răzleţe ale meschitu-
lui, încercînd să se gîndească la un epitet destul de
josnic pe care şi-l putea atribui.

Fiindcă, pînă în urmă cu cîteva secunde, Kerry
Bishop fusese atît de castă ca şi călugăriţa drept
care se dăduse. Fusese fecioară.

– De ce nu mi-ai spus?

– M-ai fi crezut?

– Nu, oftă el, ştiind că era adevărat. N-ar fi cre-
zut nimic din ceea ce-i spunea.

Se ridică în şezut şi-şi lăsă capul între genunchii
desfăcuţi. Cîteva minute, mormăi blesteme şi epitete
destinate lui însuşi. Apoi, rămase tăcut. În sfîrşit,
riscă s-o privească pe Kerry. Lacrimile îi lăsaseră
dîre sărate pe obraji, dar ochii îi erau limpezi şi se
uitau drept la el.

– Te-a, ăă, durut?

Kerry clătină din cap. N-o crezu.

– Ai puţină apă?

– În plosca de la şa.

Se ridică şi-şi săltă blugii pe şolduri pînă putu
să-i încheie la loc. Merse la calul înşăuat, care tot
timpul păscuse liniştit. Plosca atîrna la oblîncul şeii,
de o cureluşă din piele. O destupă, umezi batista
pe care o luase în buzunar de dimineaţă şi reveni
cu plosca şi batista udă la Kerry. I le întinse şi
întoarse capul, cu tact, în timp ce le folosea.

– Îţi mulţumesc.

Linc se răsuci, pentru a o vedea îmbrăcată şi
calmă, în picioare, parcă aşteptînd instrucţiuni. Nu
o zdrobise numai fizic... Dumnezeule, cînd îşi amin-
tea cît de tare fusese cînd se afundase în ea... dar
îi rănise şi sufletul. Ochii nu-i mai scînteiau cu lumi-
niţe pure şi fine ca safirele scumpe. Îi priveau stinşi.

– Vii înapoi cu mine, spuse. Leg calul de camio-
netă.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

După ce termină, veni spre ea, o luă de cot și o conduse peste pământul aspru cu o solicitudine care, în alte împrejurări, ar fi fost comică. Ei îi era aceea care se strîmbă, cînd Kerry urcă în mașină.

Dură mult mai mult pentru a se înapoia acasă decît îi trebuise lui Linc ca să ajungă la bazin. Conduse încet, din respect pentru calul ce îi urma în trap și din considerație pentru durerile pe care fără îndoială că le suferea Kerry. Știa că drumul peste hîrtoape nu-i putea fi comod și se ocăra ca pe o brută la fiecare hop hurducat, ce le zguduia oasele și le făcea dinții să clănțăne.

Cînd ajunseră la fermă, parcă mașina în garaj și opri motorul. Rămaseră în penumbra adîncă, cîteva momente de tăcere grea, după care Linc întoarse capul și întrebă:

– Te simți bine?

– Da.

– Pot face ceva?

Kerry îi privi mîinile, încleștate laolaltă în poală. *Ai putea spune că mă iubești.*

– Nu, răspunse ea, înghițindu-și lacrimile.

Linc coborî. Înainte de a apuca să ocolească și s-o ajute, se dădu și ea jos din cabină și dezlegă calul. Fără un cuvînt, îl duseră la grajd și i-l dădură unui grăjdar. Continuînd să păstreze tăcerea tensionată, porniră spre casă.

Toată lumea se adunase pe terasă. Jenny îl juca

pe genunchi pe Trent, care făcea ca toți dracii. Cage stătea într-un șezlong, privind gînditor peste apele piscinei, unde se bălăceau toți copiii. Roxie și Gary Fleming stăteau lîngă o masă de grădină, sorbind posomoriți răcoritoare.

Sarah Hendren tăia trandafiri dintr-un tufiș prea încărcat și îi punea în coșul pe care i-l ținea soțul ei. Starea de spirit, cu excepția veseliei copiilor, era mohorîtă.

Cage își ridică privirea și îi văzu pe Linc și pe Kerry intrînd pe poartă. I se adresă ei, spunînd:

– Avem necazuri.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 11

Kerry făcu un efort să iasă din mlaştina deznădejdii în care se cufundase şi întrebă:

– Ce fel de necazuri?

Se aşeză în fotoliul pe care i-l trăsese Linc.

– Ceva cu Joe?

– Nu, nu e nimic cu Joe, o linişti Roxie Fleming. Fizic, se prezintă bine, dar medicul ne-a spus că e îngrozitor de deprimat. A propus să fie mutat aici, azi după-amiază. Îşi va reveni mai repede dacă nu e înstrăinat de ceilalţi copii.

– Aici? Jenny, n-o să te deranjeze?

– Deloc, răspunse Jenny. Vom pune încă un pat în camera lui Trent.

– Eu plec, declară scurt Linc. Atunci, o să aveţi destul loc.

Jenny îl privi cu asprime.

– Credeam că aseară ne-am lămurit. Nu te lăsăm să pleci, Linc. În plus, Joe se va simţi mai la largul său cu tine prin apropiere.

Acest argument avea sens, aşa că nici el şi nici Kerry nu se mai împotriviră.

– Ei, dacă eşti sigură... spuse Kerry cu incertitudine. Va mai dura doar o zi, două. Pînă soseşte familia lui adoptivă să-l ia acasă.

Gary îşi drese glasul, cam prea sonor. Roxie se foi pe scaun. Cage şi Jenny schimbară o privire jenată.

– Am atins un punct sensibil? întrebă intuitiv Kerry. Se pare că am nimerit întîmplător peste necazurile despre care vorbeaţi. Ce se întîmplă? S-au răzgîndit părinţii adoptivi ai lui Joe pentru că a fost rănit în timpul evadării? Doctorul m-a asigurat că piciorul nu a suferit nici o vătămare permanentă, dacă asta-i deranjează.

– De fapt, Kerry, spuse cu mare nehotărîre Cage, pentru Joe nici nu s-a discutat.

Uimită, Kerry nu putu decît să-l privească un moment, înainte de a striga:

– *Ce?* Dar asta era una dintre condiţiile de a scoate orfanii din ţară, să aibă o casă pregătită aşteptîndu-i.

– Ştim.

Faţa de obicei senină a lui Jenny se umplu de nelinişte.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De-asta nu ţi-am spus. Cage şi cu mine am discutat şi am hotărît că, orice-ar fi, nu putem fi de acord să luăm vreun copil în urmă.

– Majoritatea părinţilor de principiu consideră că Joe e prea mare pentru adopţiune, spuse cu blîndeţe Cage.

– Înţeleg.

Umerii lui Kerry se prăbuşiră, abătuţi. Ceasul arăta că mai era mult pînă la amiază. Dar i se părea că trăise o mie de ani, de dimineaţă, cînd se trezise. Avusese deja inima grea, ştiind că se îndrăgostise de omul nepotrivit. Din acest motiv căutase pacea solitudinii unei partide de călărie. După care, ceea ce ar fi trebuit să fie o experienţă exultantă, se transformase într-un coşmar.

Iar acum, asta. Exact cînd era pe punctul să-şi ducă la îndeplinire singura faptă nobilă din viaţă, o aştepta eşecul. Bietul Joe! El, mai mult decît toţi ceilalţi copii, fusese conştient ce însemna pentru viitorul lui sosirea în Statele Unite.

– Nu poate fi trimis înapoi, spuse ea cu ferocitate.

– Poţi fi sigură de asta, o asigură Cage.

Jenny puse o mînă pe umărul soţului ei, ca pentru a-l ţine pe loc.

– Nu l-ai cunoscut pe Cage înainte de a ne fi aşezat la casa noastră, Kerry, spuse ea, dar e un luptător sălbatic. S-ar lua de piept cu Curtea Supremă, înainte de a lăsa ca băiatul să fie trimis înapoi.

Kerry îi zîmbi lui Cage:

– Îţi mulţumesc. Voi aprecia tot ce poţi face.

– Îmi ofer şi eu serviciile, interveni Linc. Şi aş fi dispus să pariez că lupt de-o mie de ori mai sălbatic decît Cage.

– A, zău? îl măsură celălalt din priviri; apoi zîmbi larg. Mulţumesc. Sînt sigur că ajutorul tău ne va prinde bine.

– Să sperăm că nu se va ajunge pînă acolo, se ridică în picioare Kerry. De îndată ce mă schimb, ne apucăm de treabă. Cunosc oameni din...

– Mă tem că asta nu e tot, o întrerupse Cage, făcîndu-i semn să se aşeze la loc.

Nu-şi putea închipui ce veste ar fi putut să fie şi mai rea decît cea pe care tocmai o auzise. Se aşeză din nou, pregătindu-se pentru o nouă lovitură.

– Perechea care vorbise pentru Lisa a telefonat azi dimineaţă, începu Cage.

Lui Kerry îi fugi pămîntul de sub picioare.

– Şi?

– Şi, se pare că doamna e însărcinată. S-a confirmat abia acum două zile.

În liniştea ce se lăsă, vorbi Jenny:

– De ani de zile îşi doreau un copil. De-asta s-au repezit la şansa de a-l adopta pe unul dintre orfanii montenegrezi.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

În ochii lui Kerry se formară lacrimi enorme, sărate. Nu tocmai Lisa. Încercase să nu se ataşeze în mod special de nici unul dintre copii, ştiind că despărţirea finală de ei avea să fie destul de sfîşietoare. Dar cea mai mică dintre ei, Lisa, îi mişcase inima într-un mod deosebit, probabil fiindcă fetiţa fusese mai dependentă de ea decît ceilalţi.

– Dar, fără-ndoială, dacă perechea s-a gîndit totuşi la adopţiune, iubesc destul copiii pentru ca să poată creşte doi.

– Nu de asta e vorba, răspunse Jenny. A avut mai multe pierderi de sarcină. Nu vor să o pericliteze pe asta de-acum. Doctorul recomandă ca mama să petreacă următoarele cîteva luni la pat. I-ar fi imposibil să îngrijească fetiţa.

Printre dinţi, Linc murmură unul dintre cuvintele pe care Jenny încercase să le epureze din vocabularul lui Cage.

– Amin, murmură Cage.

– Îmi dau seama care e problema, spuse abătută Kerry. Şi o înţeleg.

– A fost o decizie dificilă pentru ei. Abia aşteptaseră s-o ia pe Lisa.

– Ce naiba, noi am lua-o cît ai clipi, spuse Roxie în fermecătorul ei stil dur. Dar le avem deja pe Carmen şi pe Cara. Acum n-ar fi atît de greu, dar cînd vor începe colegiul şi celelalte...

Kerry le zîmbi lui Roxie şi lui Gary.

– Sînteţi generoşi cît cuprinde. Nu v-aţi putea asuma responsabilitatea pentru încă un copil. N-ar fi drept pentru nici unul dintre voi. Dar vreau să ştiţi cît de mult vă apreciez intenţia.

Kerry se uită după Lisa, care plescăia încîntată în apa mică de la capătul piscinei. Ţipa de plăcere ori de cîte ori o stropeau valurile scînteietoare.

– E atît de adorabilă. N-ar trebui să ne fie greu s-o plasăm într-o familie iubitoare.

– La asta ne gîndeam şi noi, îi spuse Cage.

– Dar mîine se vor întîlni cu familiile. Dacă ea rămîne pe loc, va fi zdrobită psihic.

– Am dat deja de veste printr-o branşă a *Fundaţiei Hendren*. Sigur că, între timp...

– Cage, interveni prevenitoare Jenny.

– Între timp, ce? întrebă Linc.

Cage ridică din umeri, privindu-şi neajutorat soţia.

– Între timp, va fi predată la autorităţile de imigrare.

– Predată pe dracu'! exclamă Linc.

Kerry îşi simţi inima rece şi tare ca o piatră în piept. Lisa avea să se sperie. Avea să creadă că toate promisiunile lui Kerry nu duseseră decît la teamă şi izolare de tot ceea ce-i fusese familiar.

– Nu putem lăsa să se întîmple asta.

– Sînt convinsă că nu va fi cazul, zise Jenny. Doi oameni cu totul deosebiţi vor fi binecuvîntaţi cu ea.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îl puse pe Trent jos și se ridică.

– Kerry, Cage a fost de acord că aibă el grijă de Trent pînă mergem noi două în oraș să facem niște cumpărături. Nu mă deranjează că-mi porți hainele, dar sînt sigură că ai dori să-ți alegi unele proprii.

– Și copiii?

– Stăm noi cu ei, răspunse Roxie. Gary și-a luat o săptămînă de concediu, ca să vă putem sta la dispoziție.

– Și vom fi și noi aici, adăugă Bob Hendren, vorbind și în numele soției sale.

– Dar Joe? întrebă Kerry. Ar trebui să fiu acasă cînd sosește.

– Ne întoarcem pînă atunci, rîse Jenny.

Roxie îi dădu lui Kerry un ghiont afectuos:

– Du-te, distrează-te, meriți.

Totuși, înainte de plecare, Kerry ocoli din nou pînă pe terasă, după ce făcuse un duș și se schimbase. Cage și Linc își luaseră costumele de baie și li se alăturaseră copiilor în apă. Cage îl arunca pe Trent la mare înălțime, prinzîndu-l în ultimul moment dinainte de a cădea în apă. Linc se juca cu Lisa.

Pe Kerry începură s-o usture iarăși ochii de lacrimi, privindu-l împreună cu fetița. Avea pe față un zîmbet larg, iar ochii îi erau încrețiți de veselie.

Simțindu-i privirea, Linc își ridică ochii spre marginea piscinei, unde stătea Kerry. O cercetă

îndelung. Roșind de rușine, Kerry își dădu seama că trupul ei era acum un teritoriu familiar pentru Linc. Nu mai avea secrete față de el. Și se întrebă, chiar în timp ce ochii lui coborau spre locul care-i cunoscuse atingerea mîinilor, buzelor și a sexului, dacă știa că încă mai simțea acolo o durere delicioasă.

Lisa își ridică brațele spre Kerry, într-o chemare tăcută. Kerry îngenunche, iar Linc aduse fetița la pieptul său gol, pînă la marginea piscinei. Kerry se aplecă s-o sărute pe obrazul ud, alunecos.

– La revedere, iubire.

– La revedere.

Linc era acela care răspunsese. Surprinși amîndoi, se priviră în ochi, înfruntîndu-se, un interval în care timpul părea să se fi oprit în loc. Apoi, în grabă, Kerry se ridică și alergă spre Jenny, care o aștepta la mașină. Picioarele ei, însă, nu se mișcau la fel de repede ca bătăile inimii.

Cele două femei făcură mai multe popasuri. Kerry, folosind o linie de credit pe care i-o aranjase Cage prin intermediul băncii lui, își cumpără cîteva schimburi de haine, lenjerie și pantofi.

– N-am știut niciodată că un magazin poate fi o

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

asemenea țară a minunilor, exclamă ea, cotrobăind prin sacoșa pe care o ținea în poală, la întoarcerea spre ranch. Am senzația că am descoperit o mină de aur. Loțiune pentru piele, baslam de păr, lac de unghii. Nu sînt obișnuită cu un asemenea lux.

– Poate-ar trebui să te desfeți o săptămînă în vreo stațiune cochetă. Să te lași răsfățată.

Kerry clătină din cap:

– Nu. Nu încă, deocamdată. Încă mai am prea multe de făcut.

Jenny o privi alarmată.

– Doar nu te gîndești să te întorci în Montenegro?

– Nu. A devenit prea periculos. Nu doresc să mor.

Își puse cu grijă produsele de toaletă la loc în geantă.

– Dar mai sînt destule treburi aici. Să fac rost de bani pentru mîncare, pentru medicamente...

Lăsă fraza neterminată, privind peisajul în trecere fără a-l vedea.

Jenny vorbi după un timp, calmă:

– Nu poți să te răscumperi la nesfîrșit pentru corupția tatălui tău, Kerry. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-ți trăiești propria viață.

– Știu, oftă ea greu.

– Cage și cu mine te-am dat de gol azi dimineață, nu?

Kerry tresări, dar își păstră fața perfect calmă.

– Nu-ți face griji. Linc trebuia să afle, odată și-odată.

– Iartă-mă. Am presupus că știa cine ești. Apoi, cînd ne-am dat seama că te crezuse...

– Te rog! Kerry își ridică o mînă, împiedicîndu-și prietena să pronunțe cuvîntul cu voce tare. Și-așa mi-e foarte rușine. Nu-mi aminti de păcăleala murdară pe care i-am tras-o.

– Știu că sînt grosolană, dar trebuie să te întreb. De ce i-ai dat de înțeles că erai călugăriță?

– Jenny, tu n-ai putea fi grosolană nici dacă ai încerca. E firesc să fii curioasă.

Își alese cu grijă cuvintele, dorind ca prietena ei să-i înțeleagă motivul.

– Știi cum l-am forțat să iasă cu mine din *cantina*.

– Dîndu-te drept prostituată.

– Da. Ei bine, am făcut unele lucruri pe care le consideram..., știi, în genul prostituatelor.

Își mută privirea.

– Linc e un bărbat viril, și...

– Cred că încep să-mi imaginez. Nu era gata să spună piua cînd i-ai explicat situația.

Kerry dădu din cap:

– În situația mea, tu ce-ai fi făcut?

– Probabil nimic la fel de ingenios, replică Jenny, cu un zîmbet compătimitor. A fost cam... supărat...

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

azi-dimineață, cînd a aflat adevărul.

– Cam puțin spus.

– Se calmase cînd te-a găsit?

– Nu.

Jenny era prea diplomată ca să continue discuția. Ceea ce se petrecuse acolo avusese un impact puternic asupra amîndurora.

La întoarcere, Linc arătase la fel de sumbru ca și Kerry. Și, după cum observase ulterior Jenny, evitau să se atingă sau să se privească, ducînd eschivările pînă la extreme ridicole.

– Linc m-a acuzat că mă folosesc de oameni, la fel ca tatăl meu, continuă Kerry, fără expresie. Și cred că are dreptate. L-am manipulat.

Ochii i se umplură de lacrimi, care se prelinseră de pe gene. Cînd le văzu, Jenny întinse mîna spre mîna lui Kerry.

– Tu și Cage aveți mare noroc că vă iubiți așa, mai spuse Kerry.

– Știu. Dar nici nouă nu ne-a fost ușor să ajungem aici, Kerry.

Jenny nu i se confensase nimănui vreodată, nici chiar lui Roxie, despre Cage și ea. Sosise momentul. Dacă povestea ei avea s-o ajute pe Kerry, trebuia destăinuită.

– În noaptea cînd a plecat Hal spre Montenegro, a venit în camera mea, începu Jenny.

Kerry își întoarse capul, ascultînd.

– A făcut dragoste cu mine. Era prima oară din viața mea.

Trase aer în piept, tremurător.

– Numai că nu era Hal. Era Cage.

Neluînd în seamă exclamația de surpriză a lui Kerry, continuă înainte de a-i pieri curajul.

– Apoi, am descoperit că rămăsesem însărcinată...

– Ai crezut că era copilul lui Hal.

Jenny dădu din cap.

– Așa a crezut toată lumea. Și numai Cage știa adevărul. Hal fusese ucis. Cage a avut nevoie de cîteva luni pentru a-și găsi curajul ca să-mi spună.

– Și ce s-a întîmplat atunci?

– Am rămas ca trăsnită.

– Îmi închipui.

– I-am spus lucruri îngrozitoare.

Se cutremură, amintindu-și.

– L-am alungat cu cruzime. A fost necesară o tragedie ca să fim din nou împreună.

Îi strînse mîna lui Kerry.

– Linc îmi amintește de Cage. Amîndoi sînt niște oameni irascibili. Le sare țandăra. Plutește în jurul lor un aer de violență și pericol. Ori de cîte ori venea Cage în parohie, mă apuca tremuratul. Stăteam cît puteam de departe de el. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că înseși caracteristicile care mă speriau la el, mă și atrăgeau. Nu mă temeam atît de

–

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mult de virilitatea lui, cît de reacţia mea faţă de ea.

O privi pe Kerry cu coada ochiului.

– Cage îmi provoca o asemenea nervozitate, încît mă feream de el. Nu puteam înfrunta modul în care mă făcea să mă simt, de parcă aş fi păşit afară din propria-mi piele de fiecare dată cînd apărea prin apropiere.

Îşi luă ochii de la drum atîta timp cît să arunce o privire spre prietena ei.

– Eşti îndrăgostită de Linc?

Kerry îşi lăsă capul în piept, iar pe obraji i se rostogliră lacrimi cum nu se poate mai grăitoare. Reuşi să-şi stăpînească suspinele numai strîngîndu-şi în dinţi buza de jos.

– Da, spuse ea, cu un geamăt scăzut. Da. Dar n-am nici o speranţă.

– Şi eu am crezut aşa, într-o vreme. Însă am învăţat că, cu cît e mai greu de cucerit dragostea, cu atît e mai valoroasă.

Soţii Hendren considerau că era important pentru copii să ia contact cu obiceiurile americane cît mai curînd posibil. Kerry era de aceeaşi părere. Astfel că, în seara aceea au fript crenvurşti la grătar, în curte. Mai tîrziu, Cage a instalat un televizor

şi a pus filme de Walt Disney la video. Toate greutăţile pe care le avusese de îndurat Kerry meritaseră ca să le vadă acum chipurile vesele.

La pauză, au golit încă trei congelatoare cu îngheţată de casă. Părinţii lui Cage au împărţit tarte. Cu toate că presa şi binevoitorii aveau încă accesul interzis la ranch, se strecurau ilicit înăuntru prăjituri, haine şi jucării.

Joe, care după-amiază fusese primit cu entuziasm înapoi în sînul grupului, şchiopătă spre Kerry, în cîrje.

– Soră Kerry, nu vrei puţină îngheţată?

– Aştept să se mai rărească mulţimea.

Copiii stăteau adunaţi în jurul lui Roxie, care distribuia îngheţata cu un polonic.

– Ce-ţi face piciorul?

– Mă doare puţin. Atîta tot.

– N-am apucat să-ţi spun cît de viteaz ai fost în timpul operaţiunii de salvare.

Băiatul făcu un gest stingherit.

– Am fost foarte mîndră de tine. Fără ajutorul tău, Linc nu ne-ar fi putut salva pe toţi.

Ochii impresionaţi ai lui Joe priveau în pămînt.

– S-a întors după mine.

Kerry, amintindu-şi de animozitatea pe care o manifestase băiatul faţă de Linc, propuse calmă:

– Poate-ar trebui să-i mulţumeşti pentru asta.

– A şi făcut-o.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Glasul răsunase din întunericul ce se întindea în spatele ei. Genunchii i se înmuiară la auzul lonalității lui ursuze. Cînd își întoarse capul, rămase cu respirația tăiată. Linc împrumutase una dintre mașinile lui Cage și se dusese în oraș, tot la o expediție de cumpărături. Acum purta o pereche de blugi albiți. Îi stăteau comod, strîmți pe șolduri și coapse. Avea pe el o bluză militară elvețiană de bumbac alb. Își suflecase mînecile pînă la bicepșii duri. Linc îl simți pentru prima oară mirosind a colonie și-i plăcu ce-și alesese. Îi amintea de ploaie și de vînt. Se și tunsese, dar încă mai avea părul destul de lung ca să-i atingă gulerul cămășii.

Linc se desprinse din întuneric și-i puse lui Joe o mînă pe umăr.

– Mi-a mulțumit azi după-amiază, dar i-am spus că nu era necesar. Și el m-a acoperit. E un luptător pentru libertatea țării lui, cu drepturi depline.

Joe îl privi radios pe bărbatul mai vîrstnic și declară mîndru:

– Acum țara mea e S.U.A.

Nimeni nu avusese inimă să-i spună băiatului că, deocamdată, el nu avea părinți adoptivi și exista o posibilitate foarte serioasă de a fi trimis înapoi în Montenegro. Linc se grăbi să schimbe subiectul.

– Cage ți-a spus ce comunicare neobișnuită are Joe cu caii?

– Mi-a pomenit-o de cîteva sute de ori, răspunse

Kerry, tachinîndu-l pe Joe cu un surîs. Nu mi-ai zis niciodată că știi atîtea despre cai.

– Nici eu n-am știut! exclamă băiatul, cu ochii strălucitori.

În după-amiaza aceea, cînd Joe insistase că nu mai voia să zacă la pat, fusese dus într-un tur al fermei. Cage revenise cu el în casă, minunîndu-se de relațiile înnăscute ale băiatului cu animalele.

– Pare să vorbească limba lor, spuse Cage, zîmbindu-i adolescentului.

Joe se lăfăia în complimentele lui Linc. În Montenegro, păruse mai matur decît anii lui. Îi dispăruse acea maturitate prematură o dată cu ostilitatea față de Linc.

– Cînd ai venit prima oară la noi, îi spuse el solemn lui Linc, am crezut că vrei să-i faci ceva rău surorii Kerry. Acum știu că nu i-ai face niciodată vreun rău.

Nu observă ușoara tresărire a mușchilor lui Linc.

– Îmi pare rău că am avut gînduri urîte despre tine. Ne-ai adus în libertate.

Înainte ca Linc să poată da un răspuns potrivit, Trent Hendren se apropie de Joe țopăind. Se opri în ultimul moment înainte de a-l răsturna, ceea ce-ar fi și făcut, dacă n-ar fi fost prevenit din timp despre rana din coapsa lui Joe.

– Joe, Joe!

Copilul fusese umbra lui Joe de cînd se întor-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

sese acesta din spital. Joe nu prea părea să se supere. De fapt, manifesta față de Trent un aer protector. Băiatul îi arătă emoționat ecranul televizorului, unde tocmai începea încă un film. Zîmbind timid, Joe șchiopătă spre ceilalți, urmat de Trent.

– Ce copil, dar și ce bărbat, murmură Kelly, privindu-l cum se îndepărta prin curte.

– Și intuitiv, adăugă Linc.

– Cu privire la cai?

– Cu privire la mine.

Kerry își întoarse capul, privindu-l.

– A avut dreptate că nu ți-aș face nici un rău. Numai că n-a nimerit momentul.

Ochii ei coborîră în fața privirii lui pătrunzătoare.

– Hai să nu vorbim despre asta. Te rog.

– Eu trebuie să vorbesc.

O întrebă încet, deși era improbabil să-i audă cineva, peste giumbușlucurile lui Peter Pan și ale Căpitanului Hook:

– Te doare?

– Ți-am mai spus că nu.

– De ce nu m-ai prevenit?

– Și pe-asta ai stabilit-o deja. Nu m-ai fi crezut.

– Poate nu azi dimineață, dar...

– Cînd? Cînd, Linc? Mai gîndește-te. În care punct din timpul *prieteniei* noastre m-ai fi crezut? Cînd ar fi fost momentul potrivit să las lucrul ăsta să scape întîmplător în conversație?

Expiră prelung.

– În plus, ce mai contează? Trebuia să se întîmple, mai devreme sau mai tîrziu.

– Dar nu așa de...

Cînd Linc se întrerupse fără să termine, Kerry se uită la el, întrebătoare:

– Nu așa de cum?

– Dur.

Un moment, se priviră în ochi. Ea își mută cea dintîi privirea.

– Te-a durut, Kerry?

– Nu.

Jena fizică fusese minimă. Cea emoțională însă, fusese fatală. O posedase într-un acces de furie. Nu fusese un act afectuos, nici măcar o plăcere sexuală, ci o răzbunare. Nu-l lovise trupul, dar îi călcase în picioare sufletul. Dăduse emoțiilor ei o lovitură care le schilodise, dar a dracului să fi fost dacă-l va lăsa s-o afle.

Își înclină capul în cel mai trufaș unghi.

– Asta voiai să auzi, nu? Făcîndu-mă să sufăr, ți-ar fi scăzut valoarea trofeului.

– Ce vrei să spui? întrebă el, coborîndu-și amenințător sprîncenele.

– Singurul tău scop a fost acela de a mă face să-mi recunosc atracția față de tine. Erai hotărît să mă sileștî să cerșesc, mai ții minte? Ei bine, ți-am cerșit. Acum ai ceea ce-ai vrut, nu?

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu, fir-ar să fie!

Se apropie de ea. Avea chipul negru de furie. Kerry îi simțea căldura trupului și, în chip nebunesc, se considera înșelată pentru că nu-i avea pielea goală lîngă a ei. Împărtășise cu el cel mai intim act dintre un bărbat și o femeie, dar încă nu cunoștea plăcerea trupului ei gol și neted, frecîndu-se de trupul lui păros.

Și, lua-l-ar dracu', încă mai vreau să știu lipă mintea ei.

– Voiam să te cobor mai jos cu-o treaptă, dar nu ți-aș fi făcut nimic rău. Habar n-aveam cînd am... Am vrut să mă opresc imediat ce am... simțit...

Ochii îi poposiră pe gura ei.

– Dar, cînd am ajuns în tine, nu m-am mai putut opri.

Urmă încă una dintre privirile acelea lungi care-i aminteau senzația trupului său lipit comod de al ei. Linc dorea să o cuprindă din nou în brațe, dar știa că nu putea. Așa că își eliberă frustrarea descărcîndu-se pe ea.

– Trebuie să recunoști că ești cam bătrînă ca să-l ai abia acum pe primul tău iubit.

– Nu s-a potrivit niciodată. Mama mea a murit cînd aveam șaisprezece ani. După aia, am jucat rolul de amfitrioană a tatălui meu. Băieții se încadrau rareori în programul monden al ambasadei. Și, în ultimii cîțiva ani...

– Ai fost ocupată să-ți scoți bătrînul din închisoare.

– Nu, se aprinse ea. Încercam să-l împiedic să se sinucidă. N-am prea avut timp să-mi cultiv relațiile cu bărbații.

Linc, regretîndu-și sincer spusele, replică:

– Ei, n-aveam de unde să știu toate astea.

– Ceea ce nu știi tu despre mine ar putea umple o enciclopedie, domnule O'Neal. De la bun început, te-ai repezit să tragi concluziile greșite, formîndu-ți propriile opinii eronate...

– Și cine e de vină?

Furia era singura care-i putea stinge cu succes flăcările din abdomen.

– De ce m-ai ținut în necunoștință de cauză, prefăcîndu-te a fi ceea ce nu erai?

Mai făcu un pas spre ea.

– Ai tupeu să mă acuzi pe mine că mă reped să trag concluzii. Și, numai ca să se rețină, ai jucat mult mai convingător rolul de tîrfă decît pe cel de călugăriță.

Kerry se burzului, scandalizată:

– Cum îndrăznești...

– Îmi puneai mîinile peste tot, în barul ăla.

– Te-am atins pe coapsă, strigă ea în defensivă.

Spre genunchi.

– Părul. Gura zemoasă. Ochii cu vino-ncoa. Rochia aia care mă zgîndărea între picioare.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Aș vrea să uiți despre rochia aia blestemată.

– Nici o șansă, iubito. Toate capcanele alea chiar erau necesare? De ce nu mi-ai explicat de la început cine a fost bătrînul tău?

– Fiindcă, dacă-ți amintești, te-am crezut un mercenar, un om rău, josnic, lipsit de scrupule...

– Termină cu insultele și răspunde-mi la întrebare. De ce nu ai așteptat să mă trezesc din beție și nu te-ai prezentat?

– Pentru că nu știam cine-i era prieten și cine dușman tatălui meu, în Montenegro. Avea mai mulți dușmani decît prieteni. Așa că, pentru a mă apăra și eu, și copiii, m-am gîndit că era mai bine să nu-ți spun. Rebelii m-ar fi omorît pe loc dacă aflau. Numele meu era ținut secret.

– Ce naiba făceai acolo, în primul rînd. Pentru o absolventă de la *Sorbona*, nu prea ai minte.

Kerry lăsă jignirea să treacă și răspunse:

– Trebuia să se ducă cineva și să-i ajute pe orfanii aia.

– De acord. *Cineva*. Nu era nevoie să te duci tu însăți. Dacă ai cincizeci de bătrîne ca să mă plătești pe mine, le aveai și pentru un mercenar. Puteai să-ți lași oasele pe-acolo.

– Dar nu mi le-am lăsat!

– Cred că n-ai să fii mulțumită pînă nu reușești!

– Cum adică? întrebă ea cu voce tăioasă.

– Cînd vei simți că ai răscumpărat crimele tatălui? Cînd au să-ți arunce pămînt peste față?

Kerry se îndreptă, rigidă.

– Ce știi tu despre obligațiile morale? Tu, care ți-ai petrecut viața prin mahalale. Tu, care niciodată nu te-ai gîndit decît la tine.

– Eu, cel puțin, am cîștigat cinstit tot ce am.

– A, ești un...

– Sînt dezolat că mă bag.

Se întoarseră simultan spre Cage. Acesta afișa un zîmbet amuzat.

– Văd că strigați ca nebunii și îmi cer scuze că vă întrerup, dar s-a ivit o treabă serioasă.

Obrajii lui Kerry se înroșiră viu. Fu recunoscătoare pentru întunericul care spera că i-i camufla.

– Ce este, Cage?

– Veniți aici cu restul grupului. Tata vrea să vă spună ceva.

Cînd intrară în cercul de lumină, reverendul Hendren păși înainte:

– Va fi o surpriză pentru toți. Sarah și cu mine am discutat toată ziua și am luat o hotărîre, care sînt sigur că vă va face mult mai fericiți.

Își întoarse capul ușor:

– Joe, cum ți-ar plăcea să locuiești la noi?

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Fapta lui Bob şi a lui Sarah Hendren era atît de altruistă şi de minunată! O oră mai tîrziu, privind pe fereastra dormitorului ei, Kerry încă mai avea un nod în gît cînd îşi amintea.

Evident, se iscase hărmălaie cînd Bob Hendren pusese acea întrebare uluitoare. La început, Joe nu înţelesese toate implicaţiile. Apoi, pe chip i se aşternuse un zîmbet radios. Dăduse viguros din cap, revenind la limba natală:

– *Si, si.*

Cînd Kerry le tradusese celorlalţi orfani ce se întîmpla, aceştia se grupaseră în jurul lui Joe pentru a-i sărbători cu exuberanţă norocul.

După ce îi culcase pe toţi, Kerry ajunsese lîngă perechea cea vîrstnică.

– Nici nu vă pot spune cît mă bucură ceea ce aţi făcut. Sper numai că nu v-am presat eu spre o decizie, prin ceea ce-am spus azi, adăugă ea, preocupată.

O îmbrăţişară amîndoi. Bob zise:

– Amîndoi considerăm că această faptă va onora memoria lui Hal într-un mod deosebit. O să-l ţinem pe Joe doar cîţiva ani, pînă va merge la colegiu. Între timp, ne putem asigura că-şi va ajunge din urmă colegii de generaţie, la studii şi în societate.

– Vezi, Kerry, spuse mama lui Cage, casa noastră s-a golit de copii atît de repede. Cage a plecat,

apoi s-a dus şi Hal. Nu peste mult, Jenny s-a măritat cu Cage. Bob şi cu mine nu putem umple toate acele încăperi goale. Va fi atît de plăcut să avem din nou în casă un om tînăr. Trent deja îl idolatrizează pe Joe, aşa că se va integra bine în familie. Şi va avea acces la ranch şi la caii care se pare că-i plac atît de mult. Totul s-a potrivit minunat.

Mai rămăsese o singură problemă nerezolvată, îşi spuse Kerry, în timp ce lăsa perdeaua să cadă la loc peste fereastră. Poate că ziua următoare avea să ofere o soluţie şi pentru viitorul Lisei. Kerry o îmbrăţişase strîns la culcare. Arăta ca o păpuşică, în noua ei cămaşă de noapte, elveţiană, cu buline. Lisa îi răspunsese prompt la îmbrăţişare şi o sărutase pe obraz, umed şi zgomotos.

Grijile despre Lisa nu erau singura povară pe care o lua cu ea în pat.

Îi ţinea tovărăşie vinovăţia. O apăsa greu cînd îşi amintea cuvintele usturătoare pe care i le azvîrlise lui Linc. Îl acuzase pe nedrept că nu se gîndea decît la el, cînd de fapt îşi riscase viaţa de nenumărate ori pentru a o salva pe ea şi orfanii.

De ce spusese acele lucruri? De ce el, mai mult decît orice om pe care-l cunoscuse în viaţa ei, o provoca să facă şi să spună lucruri atît de nepotrivite cu firea ei?

Mîna i se opri în timp ce trăgea cuvertura, auzind paşi grei pe scară. Jenny şi Cage se retră-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

seară în dormitorul lor de îndată ce părinții lui plecară acasă. Pașii ce se apropiau nu puteau aparține decît unei singure persoane. Înainte de a apuca să se răzgîndească, Kerry se grăbi spre ușă. O deschise chiar în momentul cînd Linc trecea prin dreptul ei. Acesta o privi surprins:

– S-a-ntîmplat ceva?

Clătină din cap că nu, regretîndu-și deja spontaneitatea. Cămașa lui Linc era scoasă din pantaloni și descheiată. Părul negru de pe piept oferea o priveliște ispititoare. Kerry îi urmări forma ce se îngusta în jos. Avea capsa blugilor descheiată. Era desculț. Părul îi fusese ciufulit, după cîte se părea, de mîini nervoase. Arăta stupefiant de frumos.

Cum Kerry nu făcu decît să stea țintuită locului, fără să spună o vorbă, Linc zise:

– Scuză-mă dacă te-am deranjat. Am coborît să fumez o țigară și...

– Nu, nu m-ai deranjat, îl întrerupse ea, dintr-o suflare. Îți... îți datorez scuze pentru ceea ce-am spus mai devreme.

Sprîncenele lui Linc se arcuiră întrebător.

– Că te gîndești numai la tine, izbucni ea, explicativ. A fost o prostie, după tot ceea ce-ai făcut pentru noi. Ne-ai salvat viețile, și... și-ți cer iertare pentru că am spus despre tine un neadevăr atît de sfruntat.

Cînd îndrăzni să-și ridice privirea, văzu că ai lui

îi cutreierau încet trupul, care era îmbrăcat numai cu cămașa de noapte pe care și-o cumpărase în aceeași zi din oraș. Lampa de pe noptieră o lumina din spate. Silueta trupului i se profila detaliat prin materialul subțire.

– Mă bucur că m-ai oprit, spuse Linc cu glas senzual. Fiindcă și eu îți datorez ceva.

Ochii lui începeau s-o vrăjească.

– Nu-mi datorezi încă o scuză pentru azi-dimineață. Te-ai scuzat deja.

– Îți datorez și altceva pe lîngă scuze.

– Ce?

Linc o împinse înapoi în cameră.

– Cît mai multă plăcere.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 12

Uşa se închise în urma lui, cu un uşor ţăcănit al clanţei.

– Plăcere?

– P-L-Ă-C-E-R-E. A propos de ceea ce i-a lipsit iniţierii tale într-ale dragostei. Eu am avut parte de multă şi am dăruit foarte puţină. Vreau să mă achit faţă de tine.

– Adică, vrei să...

Dînd din cap, Linc se apropie cu pasul unui animal de pradă.

– Mda, asta vreau.

Ajungînd la ea, îi apucă umerii în mîini şi o trase spre el.

– Dar nu se poate.

Protestul lui Kerry era la fel de slab ca şi rezistenţa pe care o opuse cînd Linc îi potrivi trupul peste al lui.

– De ce?

– Fiindcă nici măcar nu ne simpatizăm.

Linc ridică din umeri.

– Eşti ca lumea.

– Şi ori de cîte ori sîntem împreună ne certăm.

– Face viaţa să fie mai interesantă şi mă ţine în gardă.

– Mi-ai purtat tot timpul pică pentru că te-am păcălit.

– Dar îţi admir isteţimea.

– În mintea mea, vei fi pentru totdeauna un mercenar, chiar dacă mînuieşti camera de luat vederi în loc de armă. Şi...

– Şi, în ciuda tuturor acestora, ne simţim atraşi fizic. De acord?

Kerry îi privi chipul slab, bronzat. Voinţa ei încăpăţînată capitulă în faţa îndemnului din trup. Se deşteptă, ca soarele în lumina dimineţii. Se desfăşura. Căuta căldura. Înflorea.

Kerry încercă să-şi amintească toate motivele pentru care aşa ceva era inadmisibil şi insuportabil şi o idee de-a dreptul deplasată. Însă trupul ei avea memoria sa proprie. Simţurile îşi aminteau fiecare atingere, sunet şi gust al dragostei lui Linc şi doreau să le cunoască din nou. Fir cu fir, rezistenţa i se destrăma.

Îi puse mîinile pe piept.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De acord.

– Atunci, pentru astă seară, n-am putea să lăsăm deoparte toate divergențele și să ne concentrăm strict pe problema asta?

– Nu-i o abordare cam irresponsabilă pentru a ne culca împreună?

– Și nu crezi că merităm să fim puțin irresponsabili?

Privirea lui i se plimba peste față și păr.

– După toate prin cîte-am trecut?

– Ba cred că da.

Întrucît avea cămașa descheiată, îi simțea o parte din pieptul gol cu palmele. Avea pielea încinsă. Părul așternut pe deasupra era creț și moale. Dorea să-l simtă pe față, pe gură.

– Nu te mai gîndi la toate motivele pentru care n-ar trebui s-o facem, Kerry, spuse el, cu glas atîtător. Gîndește-te la asta.

Cuprinzîndu-i bărbia într-o mînă, îi înclină capul pe spate și-și lipi buzele de ale ei, despărțindu-le, sfredelindu-le cu limba. Lumea lui Kerry se clătină. Supunîndu-se sugestiei lui, își concentră întreaga atenție asupra sărutării, fierbințelii, pasiunii și dorinței din ea. Buzele lui Linc erau ferme, dar n-o forțau. Limba sa era îndrăzneață, însă nu agresivă. Linc și-o folosea pentru a face dragoste cu gura ei.

Cînd el își înălță capul, Kerry i se prăbuși cu obrazul pe piept. Sub ureche, îi auzea inima bătînd.

Sărutul îl afectase la fel de mult ca pe ea.

– Ești bună, îi șopti el în creștetul capului.

– N-ai avut pe nimeni în ultima vreme.

– Ba nu. Ești bună.

– Oare?

– Da, doamnă. Foarte bună. A naibii de bună.

Înainte de a se fi putut pregăti, Linc îi înclină capul din nou, tocmai la timp pentru a-i întîlni gura în coborîre. O strînse cu putere la piept, îi îndepărtă coapsele și-și strecură partea de jos a trupului între ele. Era un contact care-i dădea fiori și ar fi făcut-o să gîfîie, dacă gura lui nu i-ar fi ținut-o atît de bine în stăpînire. Buzele i se frecau de ale sale cu o nevoie vecină cu disperarea. Recunoscu și înălțurul ei același gen de dorință atotbiruitoare.

Scoțîndu-și mîinile dintre trupurile lor, le înlănțui pe după gîtul lui Linc. Cînd sînii i se turtiră la pieptul său, amîndoi slobozirâ un sunet de mulțumire. Își întrepătrunse degetele prin părul lui și se ridică pe vîrfuri. Geamătul lui izvora din adîncul sufletului. Își strecură mîinile spre posteriorul ei, apăsînd-o mai tare și mai sus peste trupul său.

Nu mai puteau continua mult timp fără să ia foc. Treptat, Linc puse capăt sărutării. Buzele lui, moi și umede, le mîngîiară pe ale ei, iar mîinile îi coborîră pe teritoriul mai neutru al taliei. Era incredibil de îngustă, strînsă mereu, cu delicatețe, de acele mîini care parcă s-ar fi minunat de acest lucru. Kerry se

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

coborî pe tălpi din nou, între picioarele lui depărtate. Mîinile ei îi lunecară în jos către umeri, atingîndu-i urechile, maxilarele, în drum. Începu să se joace cu nasturii de la epoleții cămășii.

Cînd își ridică sfioasă ochii spre ai lui, Linc făcu un lucru pe care rareori îl văzuse făcîndu-l. Zîmbi.

Kerry comentă, spunîndu-i că avea un surîs foarte drăguț.

Linc rîse ușor la auzul nevinovatului compliment.

– Serios?

– Da. Nu ți-am văzut foarte des zîmbetul. De obicei, te încruntai la mine.

– Fiindcă voiam atît de tare să ajung peste tine.

Cuvintele lui încărcate de emoție avură un efect profund asupra interiorului lui Kerry. Le absorbi ca pe lovitura unui pumn înfășurat în catifea. Pentru a restabili echilibrul, spuse prosteşte:

– Ai dinții drepți. Ai purtat aparat?

– Pe dracu'.

– Eu, da.

– Pariez că erai adorabilă.

Îi dădu o sărutare măruntă pe vîrful nasului.

– Dar a meritat fiecare zi pe care ai petrecut-o cu aparatul.

Își trecu vîrful limbii peste dinții ei de sus, pe dinăuntrul buzei. Kerry se înfioră de plăcerea pe care i-o făgăduise.

– Ți-e frig?

– Nu.

Apoi, frapată de absurditatea întrebării, rîse.

– Nu, accentuă ea, scuturînd din cap.

Ochii lui deveniră la fel de luminoși și hipnotici ca două lanterne în mijlocul unei păduri noaptea. Erau tot ce mai putea Kerry să vadă. Stele gemene în centrul acelui univers personal.

– Cald?

Dădu din cap.

– Unde?

– Peste tot.

Linc îi apăsă palma deschisă pe abdomen. Fără să-și ia o clipă ochii de la fața ei, își lăsă mîna să lunece în jos, după linia îngustată a trupului ei, pînă se potrivi perfect pe forma de triunghi.

– Aici?

Kerry scoase un sunet de jind și se undui spre el.

– Da.

– Sensibilă?

– Puțin.

– Îmi pare rău.

– Mie nu.

– Ție nu?

– Nu, Linc, mie nu.

Se sărutară și, fiind o sărutare atît de toridă, Linc își luă mîna, o prinse și o strînse, legănînd-o încet.

– Ne întrecem pe noi înșine, șopti el întretăiat.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îi mîngîie gîtul cu buzele. Îl sărută. Îl atinse cu limba.

– Ştii cum spune cîntecul, „vreau să te sărut peste tot"?

Kerry mişcă afirmativ capul, deşi nu şi-l desprinse din adîncitura umărului său.

– Ei bine, asta vreau să-ţi fac eu ţie. Să te sărut peste tot. Iar şi iar.

Îi apucă braţele şi o îndepărtă. Cînd ochii ei se deschiseră, îi zise:

– Dorinţa a fost singurul lucru care m-a făcut să merg înainte cînd ne tîram prin jungla aia blestemată. În esenţă, sînt un laş.

– Imposibil, replică ea cu ardoare.

Linc zîmbi strîmb.

– M-ai prins într-o săptămînă curajoasă. Oricum, continuă el, clătinînd din cap cu nepăsare, motivaţia care m-a îndemnat a fost aceea că într-o zi, prin cine ştie ce miraculoasă întorsătură a sorţii, aveam să mă culc cu tine.

– Nu mă prosteşti tu pe mine, Lincoln. Alţii or înghiţi poate aerele astea pe care ţi le dai, dar eu nu. Motivaţia ta era să-i ducem pe orfani la adăpost.

Linc avu bunul simţ de a se arăta întristat.

– Mă rog, situaţia a devenit de-o mie de ori mai suportabilă făcîndu-mi fantezii cu tine pe drum.

– Zău?

Kerry adoptă poziţia şi expresia unei cochete cu experienţă, deşi gesturile îi veneau din subconştient.

– Tot timpul. Constant. Continuu.

Mîinile i se ridicară la gîtul şi la pieptul ei. Pernuţele degetelor îi lunecară pe piele, abia atingînd-o. Cu toată sensibilitatea lor faţă de complicatele detalii mărunte ale celor mai sofisticate aparate foto, erau masculine şi ispititor de aspre.

Uşor, îşi puse mîinile pe părţile laterale ale sînilor ei. Apăsă slab, apoi şi le destinse. Făcu acest lucru de mai multe ori, mişcîndu-i sînii pe sub cămaşa de noapte, care era confecţionată dintr-un bumbac atît de subţire şi de uşor, încît sfîrcurile i se arătau ca nişte umbre excitante pe dedesubt, cu tot întunericul din cameră.

– Sînii tăi mă fascinau. Felul cum se mişcau mereu odată cu tine. Aveam impresia că tot timpul ţi-erau ude hainele. În noaptea cînd ai făcut baie în pîrîu. Traversarea rîului. Pînă şi transpiraţia făcea cămaşa să se lipească de tine. Şi vedeam...

Îşi trecu degetele mari peste sfîrcurile ei. Deşi nu aveau nevoie de nici o încurajare. Cuvintele lui le întăriseră deja dureros.

– Mă vrăjeau. Nu mă puteam gîndi decît să ţi-i ating, să-i sărut.

Îşi înclină capul şi-i sărută sînul prin cămaşa de noapte. Mîngîierea umedă, repetată, a limbii, se

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

infiltra prin țesătura subțire, făcînd-o să se muleze provocator pe vîrfurile trandafirii.

– Drăguț.

– Ai spus că sînt mică.

– Ești. Dar n-am spus niciodată că ce e mic nu-mi place.

Își coborî din nou capul spre ea, reluînd mîngîierile care-i dăruiau acea plăcere aparte, pînă cînd genunchii lui Kerry amenințară să se îndoaie sub trup.

– Vreau să te văd.

Se miră singură că spusese aceste cuvinte. Însă nu-și lăsă ochii în jos, cu sfială feciorelnică. Îi înfruntă cu curaj pe ai lui.

– Scoate-ți cămașa. Te rog.

Adaosul politicos îl amuză, dar nu făcu nici un comentariu, în timp ce-și scotea cămașa. Ținînd-o lîngă trup, o lăsă să cadă la podea. Rămase absolut nemișcat, satisfăcîndu-i curiozitatea.

Kerry zîmbi cu compasiune la vederea urîtei zgîrieturi roșii pe care o lăsase glonțul. N-avea să stăruie asupra riscurilor de a fi fost rănit grav sau ucis. I se cam făcea rău numai gîndindu- se. Își alungă gîndul din minte și, așa cum se înțeleseseră să facă, se concentră exclusiv asupra dragostei.

Atingerea ei era delicată și cercetătoare, cînd îi puse prima oară mîinile pe partea superioară, curbată a pieptului. Părul o intriga și îl răsfiră cu

degetele. Se întindea larg ca un evantai peste pectoralii lui, strîmtîndu-se apoi în formă de pîlnie spre centrul abdomenului. Îi cuprinse în mîini cutia toracică, apoi și le coborî pînă la talie și din nou le ridică, urcînd cu degetele pe fiecare coastă. În sfîrșit, ajunseră să poposească sub mușchii solizi, ascuiți. Degetele ei mari se apropiară periculos de a-i atinge sfîrcurile, înainte să se ferească.

Îl privi întrebătoare.

– Atinge-mă cum îți fac eu ție, spuse Linc cris-pat. Avea fața încordată, iar respirația îi șuiera printre dinți.

Senzația sfîrcurilor lui erectate sub vîrfurile degetelor era erotică și excitantă. Răspunsul trezător la mîngîierile ei îi dădu curaj. Abandonă orice urmă de rușine și făcu ceea ce dorise de mult, mîngîindu-l cu gura. Cînd buzele ei îi atinseră sfîrcul, amîndoi oftară de voluptate. Kerry își frecă limba de el fără mai multă grabă decît un pisoi leneș făcîndu-și toaleta de dimineață. O surprinse vag faptul că suptul gingaș îi făcea lui Linc atîta vizibilă plăcere. Instinctiv, acesta își repezi bărbăția înainte, frecînd-o ritmic de trupul ei.

Cînd nu mai putu suporta, Linc o împinse la o parte și-i înclină capul pe spate.

– Crezusem că-n noaptea asta aveam să mi te scot din trup, scrîșni el. Acum, nu mai sînt așa de sigur. Ești un narcotic puternic, Kerry.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

O sărută, înfigîndu-şi limba în satinul cald al gurii ei. Cu o nerăbdare frizînd violenţa, sfîrşi sărutul. Luînd-o de mînă, o conduse prin cameră spre un scaun de lîngă fereastră. Se aşeză. Kerry rămase în faţa lui, în picioare.

– Scoate-ţi cămaşa de noapte.

Înghiţi un nod de nervozitate. Linc îi mai scosese odată hainele în ziua aceea, dar atunci fuseseră îmbrăţişaţi. Ideea de a se dezbrăca în faţa lui, strict ca un spectacol, îi făcu inima să palpite de nelinişte.

Dar şi de o altă stare. Singura denumire pe care o putea atribui acelei stranii senzaţii era cea de gîdilare. Dorea din adîncurile ei să-l hărţuiască şi să-l ameţească pe lumescul Lincoln O'Neal.

Ochii ei dobîndiră o calitate misterioasă, seducătoare, scînteietoare, o cunoaştere la fel de veche precum Eva. Kerry se întoarse cu spatele spre el. Simţi că era gata să protesteze, dar se stăpîni cînd o văzu încrucişîndu-şi braţele peste piept şi ducîndu-şi mîinile la bretelele cămăşii de noapte. Erau subţiri. Nu fu necesară decît o minimă mişcare din încheieturile mîinilor pentru a le coborî. Lunecară pînă la coate. Cu chinuitoare încetineală, îşi destinse braţele pînă cînd bretelele căzură pe de lături. Cînd se întîmplă şi acest lucru, cămaşa îi alunecă de pe trup, căzînd la podea.

Aproape că putea simţi ochii lui Linc arzîndu-i

spatele. Ştia că-i absorbea silueta, felul cum talia i se contopea cu arcurile şoldurilor. Era încîntat? Îi observase gropiţele de la baza coloanei vertebrale? Le găsea drăgălaşe? Sexy? Fascinante? Era fermecat de forma fundului ei? Coapsele arătau groase şi umflate?

Păşi afară din vîrtejul de pînză de la picioare şi se răsuci încet, pînă ajunse cu faţa spre el. Îşi păstră ochii coborîţi. Cînd îşi adună destul curaj ca să-l privească, ceea ce văzu pe chipul lui îi făcu inima să se înalţe pînă la cer.

– Desfă-ţi părul.

Nu asta se aşteptase să-l audă spunînd, dar inflexiunea aspră a vocii lui îi dădu de înţeles ce dorise şi trebuise să afle. Îi plăcea ceea ce vedea.

Îşi trase coada împletită peste umăr. Capătul ei i se aşeză pe sînul gol. Atentul spectator îşi umezi buzele. Kerry scoase elasticul de la capătul cozii. Apoi, începu să-şi despletească încet şuviţele de păr, făcînd din desfăşurarea lor un adevărat număr coregrafic.

Linc îi urmărea fiecare mişcare graţioasă a degetelor, ca şi cum ar fi executat o sarcină foarte complicată care necesita un talent incredibil şi o sincronizare perfectă. Cînd toată coada se despleti, Kerry îşi aruncă peste umăr cascada grea de păr.

– Scutură-ţi capul.

Kerry şi-l mişcă dintr-o parte în alta. Părul i se

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ondulă peste piele cu un balans lent.

– Răsfiră-ţi-l cu degetele.

Îţi ridică mîinile pe în laturile feţei, trăgînd pletele printre degetele depărtate pînă cînd se strecură fe- care şuviţă. Îi căzu peste umeri şi piept, ajungînd- pînă aproape de vîrfurile sînilor.

Pieptul lui Linc se umfla şi cobora. Kerry ştia că era gata să explodeze dar, cînd atacă, ea încă nu era pregătită.

Mîinile lui se repeziră înainte, înhăţînd-o de mij- loc. Dintr-o singură mişcare, lunecă pe marginea scaunului şi o trase spre el. Gura lui deschisă îi căzu pe burta dezgolită, cu un impact umed, moale, făcînd-o să scoată un ţipăt ascuţit de surpriză.

O sărută arzător, de nenumărate ori, oprindu-se numai atît cît să-şi mute buzele dintr-un loc în altul. Braţele lui o înconjurară. Îi cuprinse fesele în palme, iar mîngîierile lui îi tăiară respiraţia, cu libertatea neîngrădită pe care şi-o îngăduiau. Kerry îşi puse mîinile pe părţile laterale ale capului său, încovoin- du-şi degetele după urechi, privind cum capul acela drag se mişca într-o parte şi în cealaltă, stigmati- zînd-o cu sărutările sale fierbinţi, înfocate. Respi- raţia lui îi fremătă în triunghiul de păr fin ca puful, înainte de a-i simţi buzele înlocuind-o.

Genunchii îi cedară şi mai scoase un scîncet, care-l readuse pe Linc la realitate. Se ridică şi o cuprinse în îmbrăţişarea lui. Îi murmură cuvinte drăgăstoase condimentate cu obscenităţi. Vorbele se rostogoleau una peste alta, devenind versuri erotice care o înfiorau şi o excitau şi mai mult.

Cînd îi strecură mîinile între coapse, acestea se depărtară fără ezitare. Părea just să-i dezmierde acea parte a trupului cu sondări tandre, care-i adîn- ceau treptat degetele înăuntru. Kerry îi strigă încet numele.

– Te doare?

Singurul răspuns fu o negaţie din cap, mută, ne- gîndită.

– Nu voi mai face niciodată să te doară, Kerry. Îţi jur.

În timp ce o săruta, îşi descheie fermoarul pan- talonilor şi şi-i împinse în jos. Fu nevoie de ceva efort, dar păşi afară din ei fără a trebui să-i elibe- reze gura de sub sărutul furtunos.

Îi simţi cald şi tare şi dornic, lipit de ea. Cu mişcări încete, care nu se potriveau în nici un fel cu patimile lor năvalnice, Linc îşi petrecu mîna în josul coapsei ei şi o ridică încet peste a lui.

Cînd cele mai intime locuri ale trupurilor li se atinseră, Kerry reacţionă cu un abandon total, arun- cîndu-şi capul pe spate pînă cînd părul îi ajunse aproape de talie şi arcuindu-se peste Linc spre a-i aduce sexul chiar în portalul ei.

– Încă nu, şopti el.

Apoi, mîna i se aşeză din nou acolo. Iar dege-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tele depănau vrajă, descopereau secrete, găseau cheia spre ceea ce o făceau să fie femeie. Cînd o descuie cu delicioasa lui atingere, o inundară bucuria şi plăcerea şi voluptatea. Unghiile ei îi lăsau urme pe umeri. Dinţii i se imprimau în piept. Linc primea cu dragă inimă muşcăturile. Savura fiecare spasm de voluptate care o zguduia.

Lui Kerry nu i se îngădui să se desfete în dulcea urmare. Se rezemă de el, slăbită, gîfîind încetişor. Linc o legănă în braţe şi o duse la pat, unde o puse uşor pe perne. Avea ochii aproape prea languroşi pentru a şi-i mai ţine deschişi, dar vederea lui Linc, gol şi mîndru, îi făcu să se dilate larg.

– Eşti frumos.

Abia reuşise să pronunţe cuvintele, însă ei i le citi pe buze.

– Cine, eu? o privi, cu scepticism. Avea surîsul strîmb, fruntea încreţită, ochii îngustaţi, într-o expresie senzuală şi aspră.

– Da, tu, zîmbi Kerry. Şi ceea ce mi-ai făcut. A fost minunat.

– A, cu-asta sînt de acord.

Îngenunchease. O încălecă peste picioare şi-şi plimbă mîinile în lungul lor.

– Nu m-am făcut de rîs?

Linc îi atinse despicătura umedă dintre coapse.

– A fost fermecător de privit. De simţit, cu degetele.

Kerry îşi muşcă buza pentru a-şi reţine sunetele plăcerii ce-i forfoteau în gîtlej.

– S-a... Nu cred...

– Hmm?

– N-am terminat, spuse ea sufocată.

Linc zîmbi.

– Bine, bine.

– Dar vreau... ah... Linc...

– Ce? Spune-mi ce vrei.

N-o hărţuia, o conjura. Pe trăsăturile lui nu se zărea nici urmă de cruzime. Avea ochii imploratori. Fălcile-i erau încleştate de dorinţă. Chipul i se convulsionase de dorinţă prea îndelung neostoită.

Stăruitoarea rugăminte îl arăta înduioşător de vulnerabil.

– Arată-mi, Kerry. Ce doreşti?

Kerry îşi puse mîinile peste coapsele lui. Cînd îi mîngîie bazinul pronunţat, Linc şuieră o înjurătură. Degetele ei i se încurcară în părul negru, iar Linc îşi lăsă capul să-i cadă înainte. Iar cînd Kerry îi cuprinse bărbăţia încordată între palme, scoase un geamăt cutremurător.

Penetrarea fu rapidă şi profundă. Kerry simţi din nou arsura de jar în adîncurile trupului. Ca nişte tăciuni aprinşi aţîţaţi, frigea fierbinte, tot mai fierbinte. Cînd Linc începu să se mişte, îi răspunse, ridicîndu-şi şoldurile în întîmpinarea spasmelor lui.

– Nu aşa de repede. Uşor. De data asta, nu mai

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

e nici o grabă.

Dînd dovadă de o uluitoare disciplină, o savura cu admirația unui viticultor pentru un perfect pahar de vin rar. Ca și cum ar fi avut tot trupul acoperit cu muguri gustativi, o atinse pretutindeni, probîndu-i delicile.

Stăpînirea nu putea dura o veșnicie. Și, curînd, el fu acela care se repezea, accelerînd ritmul. Kerry se rostogoli din nou scăpată de sub control, iar acum îl luă după ea. Se răsuciră într-un dans aprig în finalul căruia nu le mai rămînea decît să ardă sau să moară.

Jenny se ridică cu greu în capul oaselor.

– Cage, ai auzit ceva?

– Mhm, mormăi el în pernă.

– Mai bine merg să...

O apucă de tivul cămășii de noapte.

– Stai aici că stai bine.

– Dar...

– Sunetul pe care l-ai auzit era Linc intrînd în camera lui Kerry.

Gura lui Jenny luă forma unui mic O. Se culcă la loc, rămînînd absolut nemișcată.

– L-a invitat înăuntru?

– De unde naiba să știu eu? Treaba lor. Acum, și culci odată?

– Crezi că mai e supărat pe ea?

– Jen-ny, făcu Cage prevenitor.

– Ei, poate...

– Jenny!

Șoapta lui hotărîtă îi închise gura.

– Asta voiai, nu? Sînt împreună. Ai în ochi stele romantice pentru ei de cînd au intrat pe ușa casei aștea. Acuma taci, pentru ca Baby și cu mine să putem adormi la loc.

– Baby nu dormea, bombăni Jenny. Îmi dădea șuturi.

– Poftim, trage-te mai așa, o potrivi Cage în curbura trupului său, unde Jenny se cuibări, apoi o strînse din nou la piept. Își lăsă mîna peste burta ei umflată și i-o masă încetișor.

– Știi, comentă el, în timp ce-și mișca alene mîna peste ea, îl cam invidiez pe Linc...

– Îngrozitor mod de a vorbi cu o soție grasă și gravidă!

– Ți-e frică să n-o iau creanga?

Jenny îl împunse în coaste cu cotul, iar Cage se văită printre dinți.

– Nu m-ai lăsat să termin. Îl *cam* invidiez. Îl invidiez pentru distracția vînătorii. Dar n-aș schimba locul nostru de- acum cu ăla unde-s ei în relația lor.

– Nici eu.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-a fost puțin lucru să te-aduc în casa mea și-n patul meu. Sigur că pentru tot ce are valoare merită să te străduiești.

– Azi mi-am spus și eu lui Kerry practic același lucru.

Se simțeau tinuți în dragostea lor reciprocă. Însă tot mai degrabă elemente captivante, după care avea să se demonstreze peste câteva minute, vine Cage întrebă:

– A adormit Baby?

– Mhm, dar mămica e trează de-a binelea, se întoarse Jenny cu fața spre el. Sărută-mă.

– N-ar trebui, Jenny. Acum e prea periculos.

– Numai atît. Doar un sărut. Sărută-mă, Cage. Și nu oricum.

– Dormi?

Kerry oftă adînc.

– Cred că-s moartă.

Răutăcios, Linc îi suflă ușor peste un sîn și, spre suprema lui încîntare și amuzament, sfîrcul se răzvrăti.

Forțîndu-și ochii să se deschidă, Kerry îl privi somnoroasă. Stătea culcată pe spate. El zăcea pe burtă, alături, rezemat în coate, privind-o.

– Arăt înfiorător?

– Așa să fie femeia care vagabonda prin junglă ani în șir și pieptene, iar acum se alarmează cum arată?

– Arăt?

– Smotocită sexy, o sărută el tandru. Adică în cel mai minunat mod cum poate o femeie să arate.

– Misoginule!

– În plus, de ce să-ți pese cum arăți acum, cînd în junglă nu-ți păsa.

– Atunci nu mă culcam cu tine.

– Nu că n-aș fi încercat eu. Și, de fapt, chiar eu am culcat cu tine. Mai ții minte noaptea de sub viță?

– Nu erai amantul meu.

– Mai ții minte noaptea de sub viță? repetă Linc, silind-o să-l privească.

Kerry dădu din cap.

– Știai că dacă un bărbat ar putea muri de excitație, ăia ar fi fost catafalcul meu?

Kerry rise, iar el se încruntă.

– Nu-i de rîs.

– Știu. Fiindcă și eu sufeream.

– Zău?

– Zău.

O privi peste pernă.

– Ești foarte drăgălașă.

– Nu mi-ai mai spus-o niciodată.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu obişnuiesc să fac complimente.

Kerry îi atinse părul, dîndu-i la o parte şuviţele răzleţe de pe frunte.

– Nu te prea apropii de oameni, aşa-i, Linc?

– Nu.

Îi văzu expresia îndureratã din ochi şi se detestă pentru cã i-o provocase, cu răspunsul lui aspru, brutal. Încercă să îmblînzească efectul, punîndu-i mîna pe obraz şi mîngîindu-i buzele cu degetul mare.

– În noaptea asta, sînt aproape de tine. Sînt mai aproape decît am fost vreodată de cineva. Sîntem aproape unul de altul. Hai să nu stricăm totul, devenind prea analitici.

Kerry avea atît de multe de spus. Inima i se umpluse pînă la refuz cu iubire pentru bărbatul acela. Cerea să fie exprimată în cuvinte. Dar ştia că orice vorbă în plus l-ar fi îndepărtat şi mai mult, nu l-ar fi atras mai aproape. Aşa că rămase tăcută.

Pentru a destinde atmosfera, se ridică şi-l sărută pe frunte. Părul i se revărsă pe umărul lui.

– Ce plăcut e!

– Ce?

– Părul tău pe pielea mea.

Încurajată să-şi demonstreze iubirea nemărturisită, Kerry începu să-i sărute umerii, muşcîndu-l mărunt, cu grijă şi dragoste, şi lăsîndu-i pe piele adînciturі vagi. Linc scoase un mîrîit aprobator. Încrucişîndu-şi picioarele sub trup, Kerry se aplecă peste spatele lui, presărîndu-l la întîmplare cu sărutări.

Se strecură treptat în josul şirei spinării, pînă la mica adîncitură de sub talie. Părul îi urma mişcările capului. Îi învălui spatele lui Linc, legănîndu-se şi lunecînd peste pielea netedă la fel de capricios ca mereu schimbătoarele valuri ale mării pe plajă.

Îşi plimbă mîna peste fesa lui şi, cu o strînsoare uşoară, îi aprecie tăria.

Linc îi aruncă o privire şireată peste umăr, făcînd-o să chicotească.

– N-aveam cum să nu observ.

Zîmbi mîndru, dar expresia i se destinse, înmuindu-se în extaz, cînd părul ei îi mîngîie fesele şi coapsele.

– Kerry?

– Mmm? Ea se culcă la loc.

Linc se întoarse. Inima lui Kerry se opri în piept. Îi repetă numele. Îndărătul acestuia se simţea o rugăminte nerostită. Şi o nerăbdare cu sufletul la gură, pe care nu şi-o putea disimula.

– Nu e nevoie, dacă nu vrei.

Kerry îi zîmbi cu drag, apoi îşi coborî capul. Îi sărută amîndoi genunchii şi urcă în lungul coapselor, tîrîndu-şi părul după ea. Locul unde-l sărută după aceea îi tăie respiraţia. Linc închise ochii, rostindu-i numele într-un oftat, pe cînd jocul

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

dragăstos al buzelor şi limbii ei continuă la nesfîrşit. Fără inhibiţii. Cu dragoste. Apoi, ca un refren, Kerry îşi coborî uşor limba în ombilicul lui. Părul ei îi învălui bărbăţia rigidă. Tabloul devenea un catalizator sublim, erotic şi năucitor.

Linc o ridică deasupra lui. Kerry îl privi cu ochi mari de uimire, dar, urmîndu-şi instinctul, se strădui să se pună singură cu el. Degetele lui i se afundară în partea cărnoasă a şoldurilor.

– Vrei să...

– O, Doamne, da, gemu Linc. Aşa să faci.

Începu să-şi mişte şoldurile în cerc. El îi acoperi sînii cu mîinile, făcîndu-i sfîrcurile să se ascută pîrguite între ciupiturile tandre ale degetelor lui, după care se ridică să i le dezmierde cu gura.

Închizînd ochii, Kerry îşi lăsă propriile senzaţii s-o călăuzească spre ceea ce avea de făcut. La fiecare tracţiune a gurii lui asupra sînului, simţea cîte o contracţie de răspuns în uter. Înlăuntrul ei, Linc era puternic şi neînduplecat, iar singurul său gînd era acela de a-l absorbi şi mai adînc, de a-l face să devină parte integrantă din ea. Din nou începu acea miraculoasă presiune să se acumuleze spre înălţimi insurmontabile şi-i fu cu neputinţă să stăvilească avalanşa de emoţii care o copleşită.

Peste cîteva momente, se prăbuşiră într-un amestec încurcat de cearceafuri răsucite şi membre goale. Linc îşi veni cel dintîi în fire. S-ar fi putut

desprinde. Ar fi putut s-o lase acolo. Însă o cuprinse pe Kerry în braţe şi o strînse puternic.

– Kerry, Kerry!

În glasul lui se simţeau nuanţe diverse. Dorinţă, plăcere. Afecţiune. Şi, mai ales, tristeţe.

Dar Kerry, ascultînd numai bătăile sincronizate ale celor două inimi, n-o auzi.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 13

Avea nevoie de o țigară.

Și-ar fi putut aprinde una, dar se temea că mirosul de fum avea s-o trezească. S-ar fi putut întoarce în camera lui sau în altă parte a casei ca să fumeze, dar încă nu se putea îndura se se îndepărteze de ea. Ar fi putut sta departe de ea din capul locului.

Asta ar fi trebuit să facă.

Ar fi fost mult mai prudent să nu se oprească în momentul cînd ea îi deschisese ușa camerei, noaptea. Ar fi trebuit să-i primească scuzele, care de la bun început erau inutile, poate să fi dat mîna cu ea, poate să-i dăruiască un mic sărut prietenesc pe obraz, de noapte-bună, iar apoi s-o tulească în camera lui, încuindu-se pe dinăuntru dacă era neapărată nevoie.

Dacă fi făcut toate astea, n-ar fi fost nevoit s-o rănească. Ar fi putut ieși din viața ei la fel de neașteptat pe cît intrase.

Mă rog, nu tocmai.

Dimineața precedentă continua să-i stea înscrisă în rubrica păcatelor.

Murmură o obscenitate scurtă. Indiferent cum o privea, era o situație încîlcită. Se încurcase cu Kerry Bishop. O făcuse din momentul cînd ea îl ademenise să părăsească acea *cantina* cu ea. Și așa avea să rămînă pînă-i făcea semn cu mîna de rămas-bun, spunînd ceva deștept gen „Ia-n' te uită la tine, puștiule," și plecînd călare în asfințit.

Mergea, da-n filme. Despărțirile emoționante, dulci-amărui, făceau scenarii strașnice. În realitate, puteau.

Își rezemă fruntea de pervazul răcoros al ferestrei, apăsînd cu putere, ca și cum ar fi încercat să-și înfigă capul în lemn. Formula de rămas-bun nu era decît jumătate din problemă. Chiar și după aceea, avea să treacă mult timp pînă i se risipea Kerry din organism. Putea la fel de bine s-o recunoască. Își înfipsese ghearele în el, da' bine. Era agățat de Kerry și numai la ea se putea gîndi.

Zîmbetul ei. Vocea ei. Ochii ei. Părul ei. Trupul ei.

Înjură din nou și-și apăsă carnea umflată de sub pantaloni. Trupul îi reacționa față de amintirile din

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

timpul nopții. Nu știa cum era în stare să se întărească din nou, dar asta era. Ar fi crezut că peste noapte fusese mulș pînă la limită. Fusesera nesățioși. Dragostea lor era sinceră și jucăușă, pătimașă și tandră, dar întotdeauna, *întotdeauna*, îi lăsa dorind mai mult.

Întîlnise vreodată o femeie care-i răspundea mai deplin? În vreo țară? Pe orice continent? De orice vîrstă? Amorul lor depășise simpla satisfacție sexuală.

Kerry deschisese ceva ascuns în adîncul făpturii lui. Acel element al dragostei lor se revela atît de tulburător.

După ce rezistase tentației cît de mult putu, Linc întoarse capul și o privi pe Kerry, adormită. Nu-și putu stăpîni zîmbetul ce-i îmblînzea gura severă și-i risipea de pe chip obișnuitul cinism.

Un picior armonios format ieșea de sub cearceaful subțire, singurul lor acoperămînt din tot timpul nopții. O făcuse să se simtă jenată, lăsîndu-i o vînătaie pe partea interioară a coapsei, cu un sărut prea feroce.

– Cine altcineva are s-o mai vadă?

– Gelos?

Spre propria-i surprindere, își dădu seama că avea dreptate. O inițiase, pe toți sfinții. Îi făcuse cunoștință cu plăcerile pe care era capabil să le cunoască trupul ei. El, Lincoln O'Neal, o învățase

cum să dăruiască plăcerea. Gîndul la un alt bărbat bucurîndu-se de acea femeie minunată, afectuoasă, senzuală, pe care *el* o descoperise, îl umplea de o furie sîngeroasă.

Acum, îi văzu acea ușoară decolorare de pe pielea gingașă a coapsei și-și aminti cît de delicios fusese pentru amîndoi cînd gura lui i-o aplicase în acel loc. Privirea i se plimbă peste trupul ei. Nu exista nici un centimetru de piele care să nu-i aducă în minte năvalnice amintiri erotice. De la adîncitura zveltă a tălpii pînă la semiluna pavilionului urechii, o mîngîiase, sărutase, linsese, gustase.

Și totuși, oricît de multă senzualitate manifestase Kerry în noaptea aceea, acum arăta inocentă ca un copil, cu părul închis la culoare răsfirat pe fața de pernă imaculată și buzele, încă înroșite de sărutările lui, ușor despărțite. Genele îi erau negre și lungi, obrajii alburii ca laptele.

Un sîn se ițea de sub cearceaf. Cu fiecare respirație, se ridica și cobora ademenitor. Vîrful lui era de un trandafiriu gingaș. Îi cunoștea intim textura și gustul. De cîte ori de-a lungul nopții îi revenise gura la sînii ei, găsind și dăruind plăcere?

Cu un geamăt neauzit, își întoarse capul să privească din nou pe fereastră. Priveliștea tocmai era scăldată de razele soarelui la răsărit. Acolo unde cu cîteva minute mai înainte totul fusese cenușiu, începeau acum să se distingă culorile. Cerul avusese

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

un ton neutru palid; acum era brăzdat viu cu dîrele roşii şi aurii ale răsăritului.

Aurora oferea un peisaj minunat, dar nu-i ajuta cu nimic pe Linc să-şi risipească gîndurile negre. Trebuia să plece în aceeaşi zi. Ar fi fost cea mai mare prostie să mai piardă vremea pe-acolo. Orice amînare n-ar fi făcut decît să încurce şi mai mult lucrurile. *Fiindcă, recunoaşte, nu mai poţi sta sub acelaşi acoperiş cu ea fără s-o vrei în pat cu tine.*

Povestea asta dintre ei, orice naiba era, nu putea să mai continue. Mai devreme sau mai tîrziu, fiecare trebuia să-şi vadă de viaţa lui. Logica îi spunea că, cu cît mai devreme, cu atît mai bine.

Misiune îndeplinită. Povestea s-a sfîrşit. Salut şi la revedere. Făcuseră ceea ce-şi puseseră în minte să facă. Era timpul să pornească spre alte fapte. Kerry îi scosese pe toţi orfanii nevătămaţi din Montenegro. Cu toţii fuseseră plasaţi în familii, mai puţin Lisa, dar acesta nu era un motiv de îngrijorare. Găsirea unor părinţi pentru ea n-avea să fie prea dificilă.

Linc se hotărîse să accepte oferta unei reviste internaţionale pentru fotografiile care relatau evadarea. Preţul pe care-l ceruse avea să-l rezolve financiar pînă la următorul puci militar, sau prăbuşire de avion, sau erupţie vulcanică, sau orice mai cauza balamucul şi harababura pe care oamenii voiau să le vadă în fotografii.

Ciudat, nu-şi simţea obişnuitul freamăt. Avea un dor de aventuri care niciodată nu se potolise. La cel mai mic semnal, fusese gata să-şi ia aparatele şi să se urce în primul avion. De ce, acum, îşi tîrîia picioarele?

Asta-i o întrebare foarte simplă, nenorocitule. Ia uită-te-n spatele tău.

În regulă, deci Kerry era pricina. Nu murea de nerăbdare s-o părăsească. Dar ce altă alternativă avea? Ce-ar fi putut să-i ofere? Un apartament strîmt şi prăfuit în Manhattan, de unde-şi ridica în fiecare lună corespondenţa. Baia împărţită în două, pe post de cameră obscură. În living îşi ţinea chimicalele. Maşină nu avea. Telefoanele i se înregistrau pe robot. Lua toate mesele în oraş, cu excepţia micului dejun, pe care de obicei îl sărea. Singurele instalaţii din bucătărie constau într-un frigider gol, pe care-l folosea numai la prepararea gheţii, şi un ibric de cafea.

Însă chiar şi dacă ar fi avut o vilă mobilată luxos şi complet dotată, pe Park Avenue, tot nu-i putea cere unei femei cum era Kerry Bishop să-şi împartă viaţa cu el. Era un copil al străzii. Un golan de treizeci şi cinci de ani. Nu primise o educaţie cum-secade. Nu era doar aspru pe la margini, ca o nestemată neşlefuită, ci era răpciugos pînă-n măduva oaselor.

Ea trăise într-un relativ lux. Probabil că ştia să

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

vorbească mai multe limbi decît putea el să enumere. Era rafinată, educată şi membră a elitei sociale. Şi, indiferent că o credea sau nu, nimeni n-avea să-i reproşeze corupţia tatălui ei. Dimpotrivă, probabil că era admirată de mulţi ca o eroină tragică.

Mai era şi cea mai fericită întîmplare din viaţa lui Linc O'Neal şi pur şi simplu nu-i putea face faţă.

Oftînd prelung, în tăcere, străbătu camera şi o privi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel... Dar nu era cazul, şi n-avea nici un sens să se lamenteze pentru ceea ce nu se putea întîmpla. Fără-ndoială, viaţa avea să fie mai urîtă fără ea. Semăna cu o scînteie, mereu gata să se aprindă, să răspîndească lumină şi căldură peste lumea lui rece, întunecată.

Linc îşi rezemă mîna pe peretele din spatele patului şi se aplecă peste tăblia de la căpătîi. Era ispitit s-o sărute pentru ultima oară, dar se temea să n-o trezească. În schimb, îi atinse uşor buzele cu degetul. Doamne, frumoasă mai era! Era excitantă. Pîntecul i se strînse dureros la gîndul că după acea zi n-avea s-o mai vadă niciodată.

Niciînd nu spusese acele cuvinte altui suflet de om. Era posibil să i le fi spus mamei sale, dar fusese atît de mic la moartea ei, încît nu-şi mai amintea. Ştia că nu le adresase niciodată bărbatului acru şi nesimţitor care-i fusese tată. Acum, i le şopti

ui Kerry Bishop:

– Te iubesc.

Peste cîteva secunde, pleoapele ei vineţii tresăltră. Se temu că mărturisirea lui o deşteptase, dar se trezi prea încet pentru ca asta să fi fost cauza. Se întinse sinuos, ridicîndu-şi braţele deasupra capului şi încordîndu-şi degetele picioarelor cît de departe puteau ajunge. Mişcarea îi trase cearceaful de pe sîni, lăsîndu-i vulnerabili sub privirea lui.

Maxilarele i se oţeliseră de încordare, cînd se stăpîni să nu se aplece şi să ia în gură unul dintre sfîrcurile acelea trandafirii şi obraznice, muncindu-l încet cu limba pînă o trezea pe deplin. Îi costă un efort zdrobitor, dar îşi păstră trăsăturile nepătrunse.

Cînd ochii lui Kerry se deschiseră îi văzu fără reţineri subsuoara. Cu dezinvoltură, întinse mîna şi îl gîdilă. Linc îşi coborî braţul, întorcîndu-se.

– E devreme, spuse el peste umăr. N-ai de ce să te scoli.

– Vreau să mă scol, dacă tu eşti treaz. Sau te-aş putea ispiti să revii în pat?

O privi în timp ce-şi punea cămaşa. Ochii ei albaştri erau umbriţi a invitaţie. Cearceaful îi stătea adunat peste şoldun, dar Kerry se ridicase cu spatele drept şi sînii dezgoliţi. Părul i se revărsa peste umeri. Avea sfîrcurile ascuţite, ridicate. Arăta ca preoteasa vreunui cult păgîn din Mările Sudului.

Nu avea nevoie să fie ispitit. O dorea deja atît de

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

rău încît abia își mai putea încheia fermoarul blugilor.

– Nu. Am nevoie de-o țigară.

– Poți fuma aici.

Linc clătină din cap. Îi auzi teama strecurată în voce și evită s-o privească.

– Și de-o cafea am nevoie. Crezi că Jenny și Cage s-ar supăra dacă aș fierbe un ibric?

– Sînt convinsă că nu.

Linc văzu în oglinda mesei de toaletă că ochii ei îi urmăreau cele mai mici mișcări. Neliniștea i se citea în expresie. Fără- ndoială, se așteptase la o dimineață afectuoasă și tandră. Nu-i dăruise nici măcar un simbolic sărut „de după". N-avea încredere în el însuși s-o facă. Dacă o mai îmbrățișa încă o dată, știa că nu-i mai putea da drumul.

– Ne vedem jos.

Blestemîndu-se în sinea lui, porni spre ușă.

– Linc?

Ridicase cearceaful ca să se acopere. Acest lucru, mai presus decît oricare altul, îl împunse conștiința. Nu mai era o femeie frumoasă, fără rușine în fața iubitului ei, ci se jena de propria-i goliciune. Zîmbea fără convingere, deși făcea încercări vitejești în acest sens.

– Unde te grăbești?

– Azi am multă treabă. De cum fotografiez întîlnirea orfanilor cu familiile, am plecat de-aici.

Nu-i putu suporta expresia zdrobită, așa că se răsuci și trase de clanță.

– Ne vedem jos.

După ce ușa se închise în urma lui, se opri pe culoar. L-ar fi surprins expresia chinuită de pe proriu-i chip. Strînse din dinți pentru a-și înăbuși un țipăt torturat. Apoi, blestemîndu-și colorat viața și farsele pe care soarta le juca oamenilor, coborî la parter.

Kerry lăsă apa dușului s-o biciuiască asemenea unei pedepse.

Nu fusese un vis. Trupul ei purta urmele doveditoare. Chiar și fără probe fizice, toate neprețuitele amintiri îi erau întipărite în minte cu fierul roșu. Linc făcuse dragoste cu ea în noaptea trecută. Mai mult decît atît, o iubise.

Fusese delicios de tandru. Atent la toate dorințele și necesitățile ei. Afectuos. Extrem de senzual. Parcă i-ar fi citit cele mai tainice fantezii sexuale, împlinindu-i-le.

Azi dimineață, redevenise un străin rece, îndepărtat, la fel de ostil ca atunci cînd aflase prima oară că-l luase cu arcanul. Numai că, de data asta, fusese mai rău. Atunci, nu era decît furia. Acum, o

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

înlocuise indiferența. Prefera o stare negativă în locul lipsei totale a oricăreia.

În timp ce cobora scările, după ce se îmbrăcase, neîmblînzitul ei optimism o încurajă să creadă că dispoziția distantă a lui Linc din acea dimineață se datora nevoii lui de nicotină și de cafeină și că după ce-și va lua rația matinală din amîndouă, avea să se apropie din nou de ea și s-o sărute cu nemărginita pasiune pe care o demonstrase noaptea trecută. Poate că pur și simplu nu era în apele lui dimineața.

Refuză să se gîndească la varianta neplăcută: că fusese o „partidă ușoară" și, după ce el își satisfăcuse curiozitatea și se săturase de ea, era gata să-și vadă de drum.

Dar, în momentul cînd intră în bucătărie, văzu că a doua posibilitate era cea adevărată. Linc își ridică spre ea o privire indiferentă. Nici un licăr de simțire personală nu se găsea în acei implacabili ochi căprui. Dădu din cap cu răceală și sorbi mai departe din cafea.

– Bună dimineața, Kerry, o salută bine dispusă Jenny, în timp ce băga cu lingurița *Cheerios* în gura lacomă a lui Trent. Cage, poți te rog să-i torni lui Kerry niște suc?

– Doar cafea, te rog.

– Ce-ai vrea să mănînci? întrebă Jenny, îndepărtînd paharul lui Trent la o distanță sigură de marginea tăvitei scaunului său înalt și în același timp ștergîndu-i cu dibăcie laptele de pe gură.

– Nimic, mulțumesc, mormăi Kerry în ceașca de cafea pe care i-o dăduse Cage. Rămase cu capul în piept. Ce așteptase? Declarații de dragoste la micul dejun? Îi făgăduise numai că-i va dărui plăcere. Se ținuse de promisiune.

– În dimineața asta, arăți trăsnet, Kerry, remarcă Jenny.

– Tocmai mă pregăteam să comentez și eu, adăugă Cage. O rochie nouă?

– Da, și-ți mulțumesc.

Purta un costum lejer din două piese, de in galben ca lămîia. Accesoriile erau roz-azalee și albastre ca ou de prihor.

– După bluzele safari, orice ar arăta bine.

Kerry încercă să-și strecoare puțină nepăsare în voce, dar fără prea mult succes.

– Știe cineva de copii în dimineața asta? Sînt gata?

– M-am interesat chiar acum cîteva minute, răspunse Cage. Sînt într-o stare de haos controlat, dar își fac bagajele.

– Vreo pistă pentru Lisa?

– Pînă acum nu, teamă mi-e, îi spuse Jenny.

Linc își împinse scaunul înapoi. Nu scosese o vorbă, de cînd intrase Kerry în bucătărie. Nu mîncase.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– I-am promis lui Joe că-l aduc jos. Mai bine mă duc să văd dacă-l pot ajuta la îmbrăcat.

Şi se strecură afară.

– Du-te să te speli pe mîini, Trent, îşi ridică Jenny fiul din scaun, manevră care-i atrase o dojană aspră din partea lui Cage. Kerry, e cafea destulă, Cage, vrei te rog să mă ajuţi un minut la spălătorie?

De cum intrară în mica încăpere de serviciu de lîngă bucătărie, Jenny se întoarse spre el, întrebînd:

– Eşti sigur că l-ai auzit pe Linc intrînd în camera lui Kerry?

– Da.

– Cînd a ieşit?

– Ce eşti, monitoare de dormitor?

– A rămas peste noapte? şopti ea.

– Cred că da, dar nu ne priveşte.

– Ce-i cu ei?

– Oricine mai are uneori cîte o noapte proastă.

Jenny îl privi consternată.

– Tu nu ai niciodată.

Zîmbind îngăduitor, Cage se aplecă şi o sărută pe gît.

– Adevărat.

Apoi, gura ei primi prima sărutare serioasă a zilei.

– Dacă stau să mă gîndesc, nici tu.

Jenny se feri din faţa lui.

– Cu fine, mi-e aproape imposibil să rămîn de-centă. Doamnele gravide ca mine n-au voie să se simtă sexy.

– Ghinionul lor. Cage întinse mîinile spre ea.

– Cage, termină. Ştiu ce vrei. Încerci doar să-mi abaţi gîndul de la Linc şi Kerry.

– Exact. Aşa e.

– Trebuie să facem ceva.

– Ba nu trebuie.

– Dar ce? adăugă ea, ignorîndu-i răspunsul.

– Jenny, îi apăsă Cage umerii între mîini, silind-o să-i dea atenţie. Ştiu că parc-aş fi un disc stricat, dar o mai spun o dată. Nu ne priveşte.

– Se iubesc. Ştiu! Simt!

Era mai drăgălaşă cînd se supăra. Cage îi zîmbi, dînd sugestiv din gene.

– Vrei să simţi ceva? Îţi dau eu simţire.

– Of, eşti imposibil!

– De-asta mă iubeşti. Acum, dacă nu vrei să suporţi consecinţele pentru a te fi încuiat în spălătorie cu un băiat foarte-al dracu', propun să ne vedem de treburi. O să fie o zi a naibii de grea.

Aproape asfinţise, cînd soţii Hendren, Kerry şi Linc se aşezară pe scaunele de verandă, răsuflînd

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

epuizați. Ziua fusese mai furtunoasă decît prezisese Cage.

Un restaurant local organizase un picnic pentru a risipi stînjeneala inițială a orfanilor față de părinții lor adoptivi.

Perechile care adoptaseră copiii erau tot ceea ce sperase Kerry. Le făcu micuților cu mîna, înlăcrimată, încrezătoare că fiecare avea să crească în cîte o casă plină de dragoste.

Refuzaseră să accepte orice laude și se feriseră de mass-media. Reporterii, cărora li se acordase în sfîrșit acces la ranch, insistau să ia interviuri, dar Kerry le redusese la minimum. Cînd vorbea totuși cu ei, își concentra atenția asupra copiilor care-i îmbogățiseră viața atît de mult în ultimul an și punea foarte puțin accentul pe ea însăși.

Roxie și Gary Fleming se duseseră acasă cu fiicele lor. Reverendul și Sarah Hendren plecaseră cu Joe, doar de cîteva minute. Despărțirea acestuia de Linc fusese un spectacol aproape prea dureros. Băiatul făcuse eforturi să nu plîngă. Și în jurul gurii lui Linc se simțise o tensiune clară, în timp ce îi strîngea solemn mîna lui Joe, schimbînd promisiuni de a păstra legătura.

Acum, Trent și Lisa se jucau împreună pe iarbă. Lisa nu dădea nici un semn că s-ar fi simțit refuzată. De fapt, nici nu întrebase de ce rămînea pe loc.

– A mai rămas piept de pui în bucătărie, arătă obosită Jenny cu mîna spre casă. Cina și-o ia fiecare singur.

– Nu, mulțumesc, răspunse Cage, vorbind în numele tuturor. Totuși, mi-ar face plăcere o bere, Linc?

– Zău c-ar trebui să ajung la aeroport.

Era gata de plecare. Hainele pe care le cumpărase din La Bota erau împachetate într-un sac nou de molton, iar noul aparat și obiectivele erau depozitate în tocurile lor de protecție. Stăteau pe treptele verandei, gata să fie încărcate în mașină pentru drumul la aeroport. În aceeași seară, decola un avion local spre Dallas; acolo, avea legătură pentru New York.

Kerry aflase despre planurile lui de călătorie prin intermediul lui Jenny. I se frîngea inima, dar refuza s-o arate. Își asumase același aer detașat cu care începuse Linc ziua. Deși imaginea ei era imortalizată pe filmele lui, ar fi putut să fie o străină. Peste cîteva săptămîni, probabil că nici n-avea să și-o mai amintească. Avea să fi devenit doar încă o gaură la centură. Numele ei nu mai rămînea decît unul de pe îndelungata listă cu cuceririle sexuale ale lui Lincoln O'Neal.

În seara aceea, însă, cînd totul avea să se fi sfîrșit, cînd avea să rămînă singură în patul pe care-l împărțiseră cu atîta ardoare, urma să plîngă

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

în batista pe care i-o dăruise Linc. Pînă atunci, se comporta la fel de nepăsător ca şi el. Aşa cum îi atrăsese atenţia sub meschit, se pricepea să joace roluri.

– Cu siguranţă, ai timp pentru o bere, insistă Cage.

– Bine, acceptă Linc. O bere.

– O aduc eu, se ridică Jenny, împingîndu-se în braţele fotoliului. Oricum trebuie să merg în casă, pînă la baie.

Făcuse doar cîţiva paşi spre uşa din faţă, cînd îşi apucă burta şi exclamă ascuţit:

– O, Doamne!

Cage sări din scaun.

– Ce e! Iar o crampă din-alea afurisite?

– Nu.

– Indigestie? Ţi-am spus să laşi în pace fripturile alea la protap. Aveau destulă boia ca să...

– Nu, nu e o indigestie, zîmbi radioasă Jenny. E puişorul.

– Puişorul? repetă prosteşte Cage.

– Puişorul. Ca în nani-nani-puişor.

– O, Hristoase! Ptiu, drace!

Cage o apucă de braţ.

– De unde ştii? Ai dureri? Cînd...

Deodată, bărbia îi zvîcni în sus şi o privi atent în ochi. O întoarse spre becul din verandă ca s-o vadă mai bine. Ochii lui se îngustară bănuitori.

– Eşti sigură?

Jenny izbucni în rîs, dîndu-şi seama că o credea o alarmă falsă ca să-l reţină pe Linc.

– Da, sînt sigură.

– Dar mai sînt trei săptămîni.

– După calendar, poate. Dar Baby este de altă părere. Acum, dacă nu vrei să-ţi lepăd fiica în cap aici pe verandă, cred c-ar fi mai bine să te duci sus şi să-mi aduci valiza. E în...

– Ştiu unde e. Of, la dracu', e într-adevăr copilul. Jenny, vrei te rog să stai jos! răcni Cage, cînd ea făcu un pas spre uşă. Să telefonez la spital, la doctor? La ce intervale îţi vin durerile? Ce pot face?

– Mai întîi, poţi să te calmezi. Apoi, poţi să te duci după valiză, cum te-am rugat. Sînt sigură c-o să cheme Kerry doctorul. Numărul lui e prins pe panoul de plută de lîngă telefonul din bucătărie, îi spuse ea lui Kerry, calmă. Linc, eşti bun te rog să ai grijă de Trent? Cred că Lisa tocmai i-a dat să mănînce un gîndac-de-iunie.

Jenny reveni la fotoliul de pe verandă şi privi cu uimire şi mult amuzament cum se agitau toţi prin jur ca nişte găini fără cap, ciocnindu-se stîngaci unii de alţii în timp ce alergau să facă pregătirile.

Cage uită de bunele maniere şi reveni la folosirea limbajului pe care-l învăţase pe terenurile petrolifere, de la sondori. Lui Trent îi plăcea atît de

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mult crocantul gîndac-de-iunie încît începu să urle cînd Linc, care se mişca de parcă mîinile şi picioarele i-ar fi crescut dintr-o dată disproporţionat de mari, i-l pescui din gură.

Dintre toţi trei, Kerry rămînea cea mai calmă. Ea îi apucă lui Jenny mîna înainte ca scaunul cu rotile să o ducă spre salonul de naşteri, de cum sosiră buluc la spital.

– Totul va ieşi bine. Sînt sigură.

Îi zîmbi cu înţeles, în timp ce o duceau de lîngă ea.

Întrucît Cage era partenerul de naştere al lui Jenny şi participarea lui era necesară în sala de naşteri,[1] le reveni lui Kerry şi lui Linc să stea cu Trent şi cu Lisa şi să-i anunţe pe părinţii lui Cage şi pe soţii Fleming. Li se spuse că deocamdată nu puteau face nimic şi să stea acasă pînă la noi dispoziţii.

Cage venea în sala de aşteptare, pentru a le face anunţuri periodice, care nu spuneau decît că încă nu se născuse copilul.

– Ce face Jenny? îl întrebă Kerry.

– E frumoasă, răspunse el entuziast. Doamne, frumoasă mai e!

---

1. – În S.U.A. se practică pe scară tot mai întinsă metodele de naştere moderne, în prezenţa soţului. (n.tr.)

După ce plecă, Kerry şi Linc zîmbiră la adresa vizibilei sale iubiri pentru soţia lui. Dar, cînd se privi, surîsurile li se şterseră. Ştiind că dragostea ei pentru el, deşi neîmpărtăşită, se cunoştea, Kerry se întoarse să vadă ce făceau cei doi copii. Provizia de cărţi cu poze şi povestiri biblice din sala de aşteptare a spitalului se terminase. În sfîrşit, Trent şi Lisa adormiseră pe canapea.

Kerry şi Linc se oferiseră, în diverse momente, să-i ducă acasă, dar Cage insista să rămînă.

– Jenny vrea ca Trent să fie aici atunci cînd se va naşte copilul, le spuse el. Aşa, va simţi că participă şi el.

– Curios, cum pot dormi în toată agitaţia asta din spital, spuse acum Kerry, trecîndu-şi degetele prin părul brunet al Lisei.

– Mhm.

Scaunul lui Linc se afla la doar cîţiva centimetri de colţul canapelei unde stătea ea, dar putea tot aşa de bine să fi fost la kilometri întregi.

– Vreo perspectivă cu adopţia Lisei?

Kerry clătină din cap.

– Fundaţia continuă să caute.

– Sper că funcţionarii de la imigrări n-au început să vă bată la cap.

Kerry îşi frecă braţele cu mîinile, ca şi cum ar fi străbătut-o brusc un fior.

– Cu siguranţă, n-ar trimite un copil acolo.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

O privi pe Lisa, adormită, apoi își ridică ochii spre el.

– Înainte de a pleca, vreau să-ți mai mulțumesc încă o dată pentru tot ceea ce ai făcut ca să ne salvezi.

Linc ridică din umeri, nervos.

– Nu, te rog, lasă-mă să-ți mulțumesc. N-aș fi răzbit, fără tine. Și, pînă nu uit...

Vîrî mîna în poșetă și scoase cecul pe care-l completase și îl semnase în aceeași zi. I-l întinse lui Linc.

Ochii săi coborîră dinspre fața lui Kerry către cec. Cu o mișcare bruscă, surprinzînd-o, i-l smulse din mînă. Îl citi, observă că era extras din contul ei personal și că avea o semnătură frumoasă, apoi îl rupse violent în două.

– De ce-ai făcut asta?

Sperase că achitîndu-și datoria, avea să simtă o stare de împlinire. Cîtă vreme îi rămînea obligată lui Linc, el încă mai făcea parte din viața ei. Pînă nu-l smulgea complet, n-avea să se împace cu viața fără el.

– E neîntinat. Nu m-am atins niciodată de banii tatălui meu. Mama mi-a lăsat o moștenire.

– Nu-mi pasă de unde provin banii.

– Atunci, de ce ai rupt cecul?

– Sîntem chit, da? replică el aspru.

Buzele lui Kerry se despărțiră vag, în timp ce

inima ei suferea încă o lovitură dureroasă.

– A, înțeleg. Ți s-au și plătit deja serviciile.

Tase aer în piept, tremurător.

– Spune-mi, Linc, noaptea trecută a meritat cincizeci de mii de dolari?

Furios, Linc sări în picioare.

– Avem o fetiță!

Brusca apariție a lui Cage îi surprinse. Se răsucră. Zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Șase livre, șapte uncii. E frumoasă. Perfectă. Jenny se simte bine. Nu-s complicații. Puteți vedea fetița de cum e cîntărită, aprentată la picioare și toate celelalte.

După ce le primi felicitările însuflețite, îngenunche și-i șopti fiului său:

– Auzi, Trent, ai o nouă surioară.

Deși Kerry protestă, Cage insistă să intre ea prima pentru a vizita mama și copilul. La capătul coridorului, o preluă o soră și o conduse într-un salon post-natal.

Jenny era singura mamă prezentă. Fiica ei, învelită într-o păturică roz mițoasă și cu scufiță pe cap, îi stătea în brațe.

– Aproape uitasem cît de minunat e să-i ții la piept pentru prima oară, spuse ea senină, privind spre fețișoara zbîrcită pe care o găsea atît de frumoasă.

Kerry fu mișcată de expresia împăcată a prie-

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tenei sale. Conversația lui Jenny fu presărată din belșug cu numele lui Cage, al lui Trent și al lui Aime, cum avea să-și boteze fiica.

Kerry ieși din salon, știind că văzuse dragostea întruchipată. Familia Hendren era plină de iubire, iradia pretutindeni în jur. Kerry se bucura pentru fericirea lor, dar îi și invidia. Comunicarea dintre Jenny, soțul ei și copii nu făcea decît să accentueze goliciunea propriei sale vieți.

Își pierduse mama prematur. Tatăl ei murise în dizgrație. Kerry, sperînd să îndrepte unele dintre faptele lui rele, își asumase răspunderea unei întregi națiuni. O, misiunea se împlinise, dar pentru ea, personal, ce cîștigase?

Într-un fel, fusese la fel de necruțătoare ca tatăl ei. Nu recursese la corupție, dar manipulase tot atît de mincinos. Oamenii o lăudau pentru copleșitorul sacrificiu pe care-l făcuse. În adîncul inimii, însă, știa că nu făcuse nici un asemena sacrificiu. Ceea ce făcuse era pentru ea însăși, nu pentru orfanii din Montenegro.

Se folosise de ei ca de un agent purificator, pentru a șterge pata de pe reputația familiei. Primejduise viețile a nouă copii, îi pusese în pericol, pentru ca ea să se simtă absolvită și liberă de orice vinovăție. Fusese modul ei de a spune: „Uitați-vă la mine. Poate că port numele tatălui meu, dar nu sînt ca el."

Și cui încercase să i-o dovedească? Unei lumi pe care într adevăr o durea-n cot? Sau ei înseși?

Reveni în sala de așteptare. Cage își ținea pe genunchi fiul adormit, în timp ce i-o descria pe nou-născută, în spaniolă, Lisei. Fetița stătea rezemată în îndoitura brațului lui Linc. Una dintre mîinile ei i se așezase pe coapsă, cu un instinctiv gest de încredere și afecțiune.

În acel moment, Kerry știu ce avea de făcut.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Capitolul 14

– Nu eram gata, nu-i aşa?

Întrebarea lui Cage era retorică. Pasagerul aşezat în *Lincoln*-ul său clasic nu-i răspunse, continuînd să privească prin parbriz.

– Cînd Kerry m-a anunţat că vrea s-o adopte pe Lisa, aproape mi-au căzut dinţii din gură.

Cage privi spre Linc. De cînd plecaseră spre aeroport, era oricum, numai vorbăreţ nu. Chipul său colţuros rămase încordat şi mohorît. Cage, ca de obicei, conducea prea repede, astfel că peisajul gonea doar ca un şir de pete tulburi prin dreptul ferestrelor. Dar nu priveliştea îl făcea pe Linc tăcut, cufundat în gînduri. Nu, tristeţea lui se datora altei pricini. Cage bănuia destul de sigur căreia anume.

Continuă, amical:

– Ce crezi c-a făcut-o pe Kerry să se hotărască

dintr-o dată să crească de una singură un copil?

– De unde naiba să ştiu eu?

Întrebarea fusese explozivă, erupînd cu furie din pieptul lui Linc.

– De ce face orice femeia asta? E o sonată.

Cage chicoti:

– Mda, mi-a trecut şi mie prin minte.

Îl privi pe Linc cu coada ochiului.

– Totuşi, asta o face cu siguranţă mai interesantă, nu? Imprevizibilitatea asta.

Linc pufni dezagreabil şi-şi încrucişă braţele pe piept, lăsîndu-se mai jos în scaun.

– Imprevizibilitatea e un alt termen pentru irațional. Îţi spun eu că e nebună. Se dă drept tîrfă. Se dă drept călugăriţă. Care naiba persoană în toate mînţile ar face exhibiţii tîmpite ca astea? Acţionează acum şi se gîndeşte mai tîrziu.

Se întoarse spre Cage, îndreptînd spre el degetul arătător, în semn de avertisment:

– Într-o bună zi, nepăsarea ei o s-o bage rău de tot în belea.

Cage, ascunzîndu-şi zîmbetul, îşi spuse că deja Kerry intrase rău de tot în belea. Linc O'Neal era cea mai mare „belea" pe care o văzuse în viaţa lui. Cage îl plăcea şi mai mult din acest motiv. Şi el fusese o mare belea şi întotdeauna îl încîntase reputaţia de a fi „băiatul rău" din oraş.

Avuseseră o noapte obositoare. Li se citea

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

amîndurora pe chipuri. Nici unul nu se bărbierise. Aveau ochii vag injectați. Continuau să poarte aceleași haine din ajun.

Dar, în dimineața aceea, nu avuseseră timp să se întoarcă acasă pînă era programată decolarea avionului de legătură. Linc insistase să ia acel avion, fără a mai amîna. Mai insistase și să facă autostopul pînă la aeroport sau să telefoneze la singurul serviciu de taxiuri din oraș. Cage putînd sta la spital cu Jenny. Dar Cage se arătase la fel de îndărătnic să-l ducă el cu mașina. Jenny și ferita erau oricum inaccesibile în timpul programului de vizite al medicilor. După ce o lăsase pe Kerry acasă cu Trent și cu Lisa, pornise împreună cu Linc spre aeroport.

Linc și Kerry își luaseră rămas-bun politicos și scurt, abia privindu-se. Cage nu avusese inimă să-i spună lui Jenny că Linc pleca. Avea să fie nemîngîiată cînd va descoperi că tentativele ei de împerechere, după cîte se părea, eșuaseră.

Personal, Cage considera că atît Kerry cît și Linc aveau nevoie de cîte un șut în fund pentru a-și veni în fire, dar nu prea putea să-i țină predici lui Jenny și după aia să-și bage el însuși nasul în problemele lor. Totuși, nu strica să-i zgîlțîie puțin pe aparent nezgîlțîibilul domn O'Neal.

– Presupun că o să aibă totuși o droaie de bele pe cap. Și nu peste mult.

Indiferența simulată a lui Linc se clătină.

– Ce vrei să spui?

– Mai întîi, povestea asta cu adopțiunea. E o femeie necăsătorită. Cei de la imigrări au precizat că orfanii nu pot fi plasați decît în cămine întemeiate, pentru a nu le impune o povară suplimentară contribuabililor americani. Nu-s sigur că vor considera o femeie singură „familie întemeiată".

– Nu se mai întîmplă atît de rar ca și celibatarii să adopte.

– Nu, dar de obicei durează mai mult. Și, cum bine știi, adopțiunile astea au o limită de timp.

– N-ar trimite o fetiță de patru ani înapoi în Montenegro, replică Linc.

– Probabil că nu.

Cu deliberare, Cage afișă un zîmbet prea larg și fals-optimist.

– Iar dacă da, știind-o pe Kerry cît de încăpățînată e, probabil că s-ar întoarce cu Lisa înainte de a o da din mînă.

– Înapoi în Montenegro? Ar trebui să fie nebună!

– N-aș zice că nu-i în stare. Cînd își pune ceva în cap femeia asta, nu-i mai muți gîndul. O fi arătînd ea fragilă ca un fluture, dar e încăpățînată ca un catîr. Crede-mă, Jenny și cu mine ne-am convins pe pielea noastră.

Linc își aprinse o țigară, cu mîini tremurătoare. Executa mișcările mecanic și, dacă expresia lui

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

încruntată însemna ceva, tutunul nu-i producea nici o plăcere.

– În privința asta, continuă Cage, seamănă mult cu Jenny.

– Jenny nu mi se pare deloc încăpățînată, remarcă distrat Linc.

Cage rîse.

– Aparențele înșeală. N-am crezut în veci că aveam s-o pot convinge să se mărite cu mine. Era gravidă și locuia singură. Am implorat-o să mă ia de bărbat. Și-a înfipt călcîiele în pămînt și a refuzat cu îndărătnicie.

Linc îl privi uimit.

– Jenny era gravidă cu Trent înainte de a vă căsători?

– E al meu, replică arțăgos Cage.

Linc își ridică ambele mîini.

– Stai, nici nu sugeram altceva. Doar că mi se pare, nu știu, nepotrivit din partea lui Jenny.

– A fost. Îmi asum toată răspunderea. Odată, cînd vom avea mai mult timp, poate-am să-ți spun toată povestea aia sordidă.

Linc redeveni îngîndurat.

– Totul a ieșit bine. Asta contează.

– Mda, dar o vreme a mers greu de tot.

Deși vitezometrul arăta nouăzeci de mile la oră, Cage își rezemă încheietura mîinii stîngi de volan și întinse brațul drept peste spătarul scaunului.

– Am alergat după gagici aproape douăzeci de ani, înainte să mă culc cu Jenny. Îmi luam întotdeauna măsuri de prevedere. Știi cum e. Sînt sigur că nici tu nu mergi nicăieri fără o rezervă de pliculețe în buzunar.

Zîmbi, gen între-noi-nebunaticii.

Linc surîse și el, bolnăvicios.

– Niciodată nu s-a întîmplat vreun accident nenorocit, zîmbi răutăcios Cage. Aveam un noroc al dracului de mare. Singura dată cînd n-am folosit nimic, a fost cu femeia pe care o dorisem dintotdeauna. Atunci, prima oară cu Jenny, contracepția era ultimul lucru la care-mi stătea mintea. Cine știe, ridică el din umeri, poate oi fi avut dorința subconștientă să-i dăruiesc copilul meu, ca să fie obligată să mă ia.

Linc privea iarăși prin parbriz, dar nu mai stătea prăbușit. Avea o poziție rigidă, de parcă s-ar fi așteptat ca scaunul să-l catapulteze din clipă-n clipă. Își frecă palmele în sus și-n jos pe coapse. Scrîșnea din dinți.

– Întoarce mașina, spuse el pe neașteptate.

– Mm?

– Oprește și întoarce. Mergem înapoi.

– Dar avionul tău pleacă peste...

– Mă cac în el de avion! lătră Linc. Du-mă înapoi la ranch.

Pietrișul sări în toate părțile, cînd Cage scoase

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de pe şosea uriaşul *Lincoln* lung, pe acostament. Execută o impecabilă întoarcere în U şi apăsă acceleratorul pînă la limită. Îi făcu cu mîna poliţistului de pe şosea pe care-l depăşiră. Ofiţerul se mulţumi să-i răspundă. Mai uşor prindeai un diavol din iad, decît pe Cage Hendren cînd se grăbea.

Distanţa pînă la fermă fu parcursă într-o treime din timpul care fusese necesar pentru a ajunge la punctul de întoarcere. Linc, care se legăna în scaun, brutalizîndu-şi fălcile, avea impresia că durase o veşnicie.

Nici nu se gîndise la asta!

Sigur, plănuise să folosească ceva atunci cînd plecase din *cantina* cu „tîrfa". Dar proviziile îi rămăseseră undeva pe drum, odată cu restul echipamentelor. În dimineaţa cînd o luase la goană după Kerry, cu camioneta lui Cage, fusese atît de scos din minţi încît nici nu-i trecuse prin minte contraceptia.

Şi, Doamne, de cîte ori o făcuseră de-atunci? De cîte ori, în acea singură noapte de fantezie erotică adeverită...? Probabil că de cel puţin...! Nici măcar nu mai era în stare să numere de cîte ori.

Cage opri maşina în capătul aleii.

– Dacă nu te superi, eu cred că mă întorc la spital.

– Sigur.

Linc îşi smulse bagajele de pe bancheta din

spate şi coborî, trîntind portiera după el.

– Probabil că rămîn acolo toată ziua. Simte-te ca acasă. Dacă vrei să scapi de Trent, cheamă-i pe-ai mei să vină după el.

Linc ajunsese deja la jumătatea drumului spre uşa din faţă. Dădu din cap absent la cuvintele lui Cage. Chicotind, Cage băgă *Lincoln*-ul în viteză şi porni pe alee.

În antreul casei, Linc lăsă genţile să cadă la podea. Lumina soarelui de-afară fusese atît de puternică, încît avu nevoie de cîteva momente pînă să i se adapteze ochii la semi-întuneric. Nerăbdător şi nedispus să aştepte, se ciocni de cîteva mobile, în timp ce străbătea camerele de la parterul casei. Cînd le găsi goale, urcă treptele cîte patru.

Deschise uşa camerei de oaspeţi, dar acolo nu era nimeni. Cînd ajunse la odaia lui Trent, făcea spume la gură. *Unde naiba e, pentru numele lui Dumnezeu?*

Împinse uşa şi aceasta se deschise larg, lovindu-se de perete. Kerry se schimbase din rochia de in şifonată şi-şi pusese o pereche de blugi şi o cămaşă de bumbac. Era desculţă, iar părul îi cădea despletit pe spate. Sătea aşezată pe marginea patului de două persoane unde dormea Lisa. Trent sforăia încetişor în celălalt.

Un moment, nu făcură decît să se privească.

Apoi, Kerry sări în picioare.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– M-ai speriat de moarte!

Vorbea încet, pentru a nu trezi copiii, dar era furioasă ca o pisică trasă de coadă, fiindcă o surprinsese plîngînd.

– De ce dai buzna aici așa? Credeam că e un hoț!

Din trei pași întinși, Linc ajunse lîngă pat și o apucă de braț. O trase prin cameră, pe ușă, pînă afară. Cînd ajunseră la adăpostul coridorului, își repezi bătăios bărbia înainte, spunînd:

– Nici o problemă. Dacă eram hoț, te puteai da drept expertă în karate.

– Ce-am mai rîs! Și dă-mi drumul de braț, se smulse ea din strînsoarea lui. Abia am reușit să-i adorm pe copiii ăștia. Erau extenuați, dar prea emoționați ca să se liniștească. Și deodată, ai năvălit tu pe ușa aia ca un taur furios și... Stai o clipă. Credeam că deja ești în drum spre Dallas. Ce faci aici?

– Te cer.

Kerry rămase cu gura căscată.

– Mă ceri? Mă ceri pentru ce?

– În căsătorie, normal. Pentru ce o cere de obicei un bărbat pe o femeie?

– Pentru multe. Printre ele, căsătoria e de obicei ultima pe listă.

Chipul lui era întunecat și fioros de supărare.

– Ei bine, în asta te cer eu. În căsătorie.

– De ce?

– Fiindcă vreau să mă achit de obligații, de-aia. În drum spre aeroport, Cage mi-a amintit de ceva.

– De ce anume?

– Că n-am folosit nimic ca să nu rămîi gravidă.

Dădu fermin din cap, de parcă tocmai ar fi lansat o veste-bombă.

– Nu te-ai gîndit la asta, nu-i așa?

Ezitarea ei fu atît de fugară, încît Linc nici nu i-o observă. O fracțiune de secundă, Kerry nutri gîndul de a-l lăsa să creadă că fuseseră neglijenți. Dar, mai devreme în aceeași dimineață, se hotărîse să nu mai folosească niciodată oamenii în scopurile ei proprii. Nu-l putea minți astfel pe Linc; ar fi fost o dovadă de inconștiență. Din același motiv, o înfuria faptul că singurul motiv pentru care se întorsese, cerînd-o în căsătorie, era acela că se simțea obligat s-o facă.

– Dacă tot veni vorba, m-am gîndit...

Aceste cuvinte îi luară tot vîntul din pînze. Kerry se delectă nespus văzîndu-i aroganța umflată cum se dezumfla ca o budincă împunsă cu cuțitul.

– M-am gîndit la asta cam acum un an, continuă ea, triumfătoare. Înainte de a pleca în Montenegro, cînd exista posibilitatea foarte clară de a mă viola soldații de gherilă, am început să iau anticoncepționale. Așa că, domnule O'Neal, n-ai nici un motiv de îngrijorare. Ești scutit de „obligație". Acum, dacă mă scuzi, sînt foarte obosită.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Se răsuci pe călcîie, dar nu făcu decît un pas, înainte ca Linc s-o înhațe de turul pantalonilor și s-o smucească pe loc.

– Ce mai e? întrebă ea.

– Mai uiți ceva.

– Ei?

Kerry își încrucișă brațele pe piept, aproape bătînd din picior de nerăbdare.

Înfrînîndu-și impulsul de a o strînge de gît, Linc spuse:

– Lisa. Chiar crezi că te vor lăsa s-o adopți?

– Da.

În ciuda afirmației ei convinse, Linc îi văzu fisura încrederii și, ca un alpinist în căutarea punctelor de sprijin pe peretele unui munte abrupt, se agăță de ea.

– Ei bine, eu nu-s la fel de sigur. Și nici Cage și cu Jenny nu sînt. Mi-a pomenit despre asta în drum spre aeroport.

– Voi recurge la toate posibilitățile.

– Și tot s-ar putea să pierzi.

– Atunci, am s-o duc să trăiască în afara Statelor Unite, în Mexic, oriunde.

– A, și asta ar fi culmea. Excelentă viață pentru un copil, fără un sentiment de stabilitate, fără o patrie proprie!

– N-am să renunț! exclamă încet Kerry. O iubesc.

– Și eu!

Cuvintele lui răsunară cu ecou prin coridorul larg. După reverberații, tăcerea ce se lăsă fu umplută numai de sunetele respirațiilor lor.

– Și tu? întrebă Kerry, cu voce slabă.

Linc dădu scurt din cap.

– Mi se sfîșiau măruntaiele în bucăți, azi dimineață cînd m-am despărțit de ea. N-ai văzut cum se agăța de gîtul meu, nevrînd să mă lase să plec?

– A plîns cînd a pornit mașina, cu toate că-ți promisese să n-o facă.

Linc era vizibil mișcat.

– Vezi? Și ea mă iubește.

Inima lui Kerry o luase la galop, dar nu-și îngădui să fie prea optimistă. Avusese prea multe dezamăgiri în trecut. Privi în podea.

– Ai putea depune cerere ca s-o adopți tu însuți pe Lisa.

– Aș avea aceleași probleme ca tine. Poate chiar mai multe, fiindcă sînt bărbat. Șansele de succes ar fi mai mari dacă am solicita-o în calitate de cuplu. Și pentru Lisa ar fi mai bine. Are nevoie atît de o mamă, cît și de un tată. Știu eu ce spun.

Lui Kerry i se rupea inima de drag. Firea retrasă a lui Linc se datora faptului că nu cunoscuse niciodată dragostea părintească. Îi venea să se arunce la pieptul lui, să-i acopere bărbia țepoasă cu sărutări sălbatice de fericire, dar se stăpîni.

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Asta tot nu e un motiv suficient de temeinic ca să ne căsătorim, spuse ea, făcînd pe avocatul diavolului. O vom împovăra pe Lisa cu teribila responsabilitate de a-i face pe doi adulți să rămînă fericiți unul cu celălalt.

– Nu va fi nevoie ca fericirea noastră să depindă de ea.

– Nu?

Linc îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Îşi înfundă mîinile, cu palmele afară, în buzunarele de la spate ale blugilor. Cînd reveni spre Kerry, arăta vulnerabil cum nu-l mai văzuse nicicînd.

– Lisa nu e singurul motiv pentru care vreau să ne căsătorim.

– Nu?

– Nu. N-am... nu mă prea încînta nici ideea de a te părăsi pe tine. Eşti o pacoste pe capul meu, dar tot te doresc.

– În pat?

– Mhm.

– Înțeleg.

Inima i se făcu ca de plumb.

– Şi...

– Şi? Ea îşi înălță repede capul, privindu-l întrebătoare.

– Şi... eu...

– Ce?

Linc îşi trecu mîna prin păr şi expiră zgomotos. Arăta suprem de iritat.

– Cage a spus că poți fi a naibii de încăpățînată. Vrei să m-auzi spunînd-o, este?

Kerry se mulțumea să-l privească inocentă. Linc înjură încet. Apoi, azvîrlindu-şi brațele în lături, declară:

– Te iubesc. O.K.?

– O.K!

Kerry se aruncă spre el. O prinse, strîngînd-o cu putere în brațe. Gurile li se căutară şi se găsiră. Sărutarea dintre ele era toridă şi-i lăsă gîfîind sufocați.

– Credeam că n-ai s-o mai spui niciodată.

– Şi nici eu nu credeam c-am s-o spun. Nu cît timp erai trează, cel puțin.

– *Trează?*

– Nu contează, rîse Linc. Te iubesc, Kerry. Dumnezeu mi-e martor că aşa e.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

– Probabil că voi fi un soț îngrozitor. Sînt rău. Ticălos. Crud.

– Minunat. Talentat. Curajos.

În timpul unui nou sărut apăsat, Linc o ridică, punîndu-şi-o călare peste şale. Kerry îi cuprinse şoldurile între coapse, agățîndu-şi gleznele la spatele lui. O muşcă de bărbie şi de gît, în timp ce ea şoptea fierbinte cuvinte drăgăstoase.

Cînd se retrase, ochii lui Linc o săgetară.

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-am multe să-ţi ofer în materie de bogăţii lumeşti. N-am nici măcar o cratiţă pentru...

Kerry îl apăsă cu degetele pe buze.

– Trebuia să fi păstrat acei cincizeci de mii de dolari. Ai fi fost mult mai bogat.

– Vai ce drăguţ, îi înlătură ei degetele, cu o sărutare. Vorbesc serios, Kerry. Am bani. Pun deoparte de ani de zile, dar n-am nici măcar un acoperiş ca lumea ca să ne stea deasupra capetelor.

– Eu, da. Am o căsuţă frumoasă în Charlotte, Carolina de Nord.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu m-ai întrebat. E minunată. Ştiu că ţie şi Lisei o să vă placă.

– Mai ai şi o diplomă universitară.

– Dar eu nu am nici măcar un singur Premiu *Pulitzer*, iar tu ai două.

– Ştii cum îmi cîştig existenţa. Voi fi plecat mult timp.

– Nici pomeneală, Lincoln, clătină ea din cap. Dacă crezi c-am să-ţi dau drumul singur într-o lume plină de femei frumoase, după ce eşti soţul meu, mută-ţi gîndul.

– Doar nu propui să vii şi tu.

– Ba fii convins.

– Tu şi Lisa? întrebă el neîncrezător.

– Gîndeşte-te cîte foloase-ţi vom aduce.

– Numeşte *unul*.

– Cîte limbi cunoşti?

– Aproape perfect engleza.

– Ei bine, eu vorbesc patru, şi mai cunosc acceptabil încă trei. Învăţată engleza de către noi, Lisa va fi în curînd bilingvă. Gîndeşte-te cît te vom ajuta.

– Mda, dar în cîţiva ani, va sosi vremea ca Lisa să meargă la şcoală, şi...

– Sînt profesoară, ai uitat? O voi învăţa eu.

– Dar nu-i acelaşi lucru. Va avea nevoie...

– Linc, deja încerci să te fofilezi?

– Nu. Vreau doar să ştii în ce te bagi.

– Ştiu.

Cum el continua să se arate sceptic, Kerry spuse:

– Ascultă, am trecut prin infern şi am ieşit de acolo iubindu-ne. În continuare, nu poate fi decît din ce în ce mai bine.

Zîmbind, Linc scoase apoi un hohot de rîs sincer.

– Ai şi tu dreptate.

– Totul se va aranja. Vom face să iasă bine. Zi cu zi, de acord?

– Iubito, cînd îţi simt căldura atît de aproape, aş fi de acord cu orice.

O săltă ceva mai sus.

– Dacă n-am avea atîtea haine pe noi, îţi dai seama...

27/04/2013
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– M-am gîndit deja la asta.

Kerry se foi lipită de trupul lui, făcîndu-l să se strîmbe de o plăcere supremă. Ducînd-o în braţe, intră în camera de oaspeţi. De îndată ce picioarele îi lunecară dimprejurul lui, atingînd podeaua, începură să-şi smulgă hainele de pe ei, aruncîndu-le pe jos cu o totală nepăsare faţă de ordine.

Trecură în baia alăturată, convenind tacit că se cerea un duş. Linc întinse mîna în boxă şi potrivi apa. Intră, trăgînd-o pe Kerry după el.

Sub stropii scînteietori, gurile li se întîlniră la fel de dornice ca şi trupurile. Mîinile le erau atît de ocupate, încît regretară timpul pierdut ca să şi le săpunească, însă după aceea, plăcerea li se multiplică de mii de ori. Se frecau unul de altul cu seducţia lunecoasă a animalelor marine în ritualul împerecherii.

Linc o întoarse cu spatele, o rezemă de pieptul său şi îşi trecu mîinile peste partea ei din faţă, masîndu-i sînii, răsucindu-i sfîrcurile între degetele săpunite. Sexul lui dur o împungea între coapsele alunecoase de apă. Acea fricţiune lichidă îi tăia respiraţia. Cînd Linc îşi strecură degetele în ea, o găsi caldă şi umedă ca apa care li se prelingea pe trupuri.

Avea pielea încă umedă, cînd o culcă pe pat şi se aplecă deasupra ei.

– O să ne certăm.

– Tot timpul.

– Nu te deranjează?

Kerry îşi întinse braţele spre el.

– Linc, n-ai aflat pînă acum că trebuie să treci prin puţin iad...

Linc se lăsă în voia ei, desăvîrşind gîndul:

– Ca să ajungi în rai.

Sfîrşit

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27/04/2013

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)